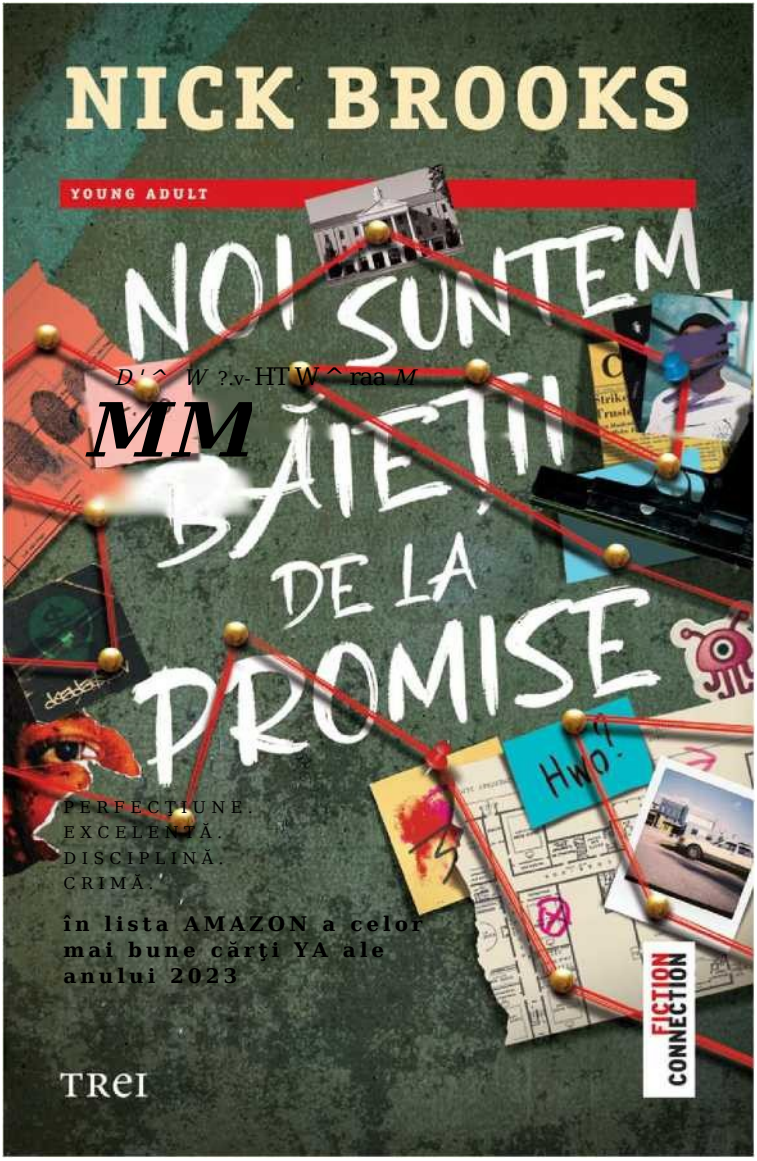
NICK BROOKS
YOUNG ADULT
NOI SUNTEM
BĂIEȚII
DE LA
PROMISE
PERFECȚIUNE.
EXCELENȚĂ.
DISCIPLINĂ.
CRIMĂ.
în lista AMAZON a celor mai bune cărți YA ale anului 2023
TREI
FICTION CONNECTION

NICK BROOKS

C0NrfȻ8fl
8H

.vti*

r
»t
jmrit

PERFECŢIUNE.
EXCELENŢĂ.
DISCIPLINĂ.
CRIMĂ.

în lista AMAZON a celor mai bune cărţi YA ale anului 2023

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu
Nick Brooks

C0NrfȻ8fl
8H

Noi suntem băieţii de la Promise

Traducere din limba engleză de

Ioana Tătaru

EDITURA TREI
2023

Editori:

Silviu Dragomir

C0NrfȩBfl
8H

Vasile Dem.

Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena
Mărculescu

Redactare:

Oana Duşmănescu

Design şi ilustraţie

copertă: Andrei

Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu
Coban

C0NrfȻ8fl
8H

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură:

Cristina Teodorescu
Lorina Chiţan

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată

exclusiv utilizării
ei în scop privat
pe dispozitivul de
citire pe care a
fost descărcată.
Orice altă
utilizare,
incluzând
împrumutul sau
schimbul,
reproducerea
integrală sau
parţială,
multiplicarea,
închirierea,
punerea la
dispoziţia publică,
inclusiv prin
internet sau prin

C0NrfȻ8fl
8H

reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul

de folosinţă al
lucrării nu este
transferabil.

Drepturile de
autor pentru
versiunea
electronică în
formatele
existente ale
acestei lucrări
aparţin persoanei
juridice Editura
Trei SRL.

Titlul original:

Promise Boys

C0NrfȻ8fl
8H

Autor: Nick
Brooks

Copyright © 2023
by Cake Creative
LLC.

All rights
reserved.

Copyright ©

Editura Trei, 2023

pentru prezenta

ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1,
C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300

60 90; Fax: +4

0372 25 20 20

C0NrfȻ8fl
8H

e-mail:

comenzi@editurat

rei.ro

www.edituratrei.r

o

ISBN

(print):

978-606-

40-1973-

8 ISBN

(EPUB):

978-606-

40-2148-

9

Pentru băieţii din Oraşul de Ciocolată[6]
În cei douăzeci şi cinci

---

[6] Este vorba despre Washington DC, supranumit

de ani pe care i-am petrecut la catedră, am observat un fenomen fascinant - că şcolile şi educaţia sunt din ce în ce mai irelevante pentru marile întreprinderi ale planetei. Nimeni nu mai crede că

astfel pentru că a devenit primul oraş din SUA cu populaţie

savanţii sunt pregătiţi la orele de ştiinţă, politicienii la orele de educaţie civică sau poeţii la cursurile de limbi străine şi literatură. Adevărul este că şcolile nu ne învaţă, de fapt, decât să respectăm nişte ordine. Acesta este un mare mister pentru mine, deoarece mii de oameni grijulii

---

predominant de culoare (N.r.).

C0NrƒÂ8fl
8H

lucrează în şcoli ca
profesori, asistenţi şi
administratori, dar
logica abstractă a
instituţiei copleşeşte
contribuţia lor
individuală. Deşi
profesorii se
străduiesc şi lucrează
din greu, instituţia
este un soi de entitate
psihopată –

nu are conştiinţă.

Sună un clopoţel şi
tânărul aflat în mijlocul
compunerii unei poezii
trebuie

să-şi închidă caietul

şi să treacă la o

activitate diferită,

unde trebuie să

memoreze cum omul şi

maimuţele au evoluat

dintr-un
strămoş comun.

John Taylor Gatto –

Why Schools Don X

C0NrfȻ8fl
8H

Educate

ŞTIRE DE

ULTIMĂ ORĂ:

DIRECTOR DE

ŞCOALĂ

APRECIAT UCIS

LA 43 DE ANI

Poliţia districtuală
investighează o
crimă în nord-
estul DC. Domnul

Kenneth Moore, fondator şi director al şcolii Urban Promise Prep, a fost împuşcat mortal în incinta instituţiei, vineri, 10 octombrie. Era un membru iubit al comunităţii.

Un coleg de serviciu a descoperit cadavrul lui Moore vineri seara devreme şi a sunat la 911.

C0NrƒÂ8fl
8H

Când a sosit poliţia, l-a găsit pe Moore cu o singură plagă împuşcată, la tâmplă. A fost declarat mort pe loc.

Detectivii au făcut cercetări pentru a stabili care sunt principalii suspecţi, dar şi motivul. Se pare că au reţinut deja trei elevi pentru interogatoriu.

Oricine are

informaţii este rugat să sune la Departamentul de Omucideri al Secţiei de Poliţie a Districtului Columbia la 202-555-4925.

O recompensă de până la 65 000 de dolari este oferită oricui poate furniza informaţii care vor conduce la arestare şi rechizitoriu în acest caz.

C0NrƒÂ8fl
8H

PARTEA ÎNTÂI

J.B.
prezent
Nimeni

Elev la Urban Promise Prep

Se zvoneşte că un elev a adus la şcoală o armă, în ziua crimei. Pe-asta n-ai auzit-o de la mine!

Key ana Glenn

Elevă la liceul Anacostia

Nu putem crede
lucrurile pe care
le vedem, credem

C0NrƒÂ8fl
8H

doar lucrurile pe care le simţim. M-am gândit că pot avea încredere în J.B. pentru că simţeam cât de mult mă plăcea. Sau cel puţin mi-am imaginat că aş putea avea încredere, până când mi-a dat ţeapă la o întâlnire. A doua zi după ce ne-am apropiat. Când mi-a spus că ne vedem după şcoală şi că

mergem
împreună la meci.
Că vom fi împreună,
oficial.

Jura că el e
diferit. Nu e ca
alţi băieţi. E mai
bun decât ei. Şi,
în ciuda a ceea
ce-mi spunea
intuiţia, m-a
convins să am
încredere în el.
Poate încă am?
Dar în capul meu
este o harababură
şi, acum, nu mai ştiu
nimic.

Ah, mă simt ca o idioată. Am fost folosită, păcălită. Acum nu mă simt bine în pielea mea şi asta nu-i corect. Mă enervez când mă gândesc la asta.

De fiecare dată când închid ochii, revăd noaptea aceea la nesfârşit. Mă văd târându-mă la meci singură, gata să-l înfrunt pe J.B. Dar, când am

ajuns, l- am găsit plin tot de sânge.

Am încremenit acolo, în pragul şcolii. Am încremenit amândoi. Tot ce doream să-i strig s-a spulberat, mi-a rămas încremenit pe buze.

Sângele.

Gândurile mi-au luat-o razna. A fost rănit? Ăsta a fost motivul

pentru care nu m-a luat cu el, aşa cum spusese că va face? De aceea n-a sunat şi nu mi-a trimis niciun mesaj?

— N-a fost vina mea..., a şoptit el, trăgându-şi sufletul. Apoi a luat-o la fugă. în mod clar nu era rănit, nu s-ar fi putut mişca atât de repede.

A dispărut în întunericul serii.

Desigur, la

acea vreme nu aflasem despre directorul Moore. Toată lumea zice că J.B. l-a ucis pe acel om, dar vreau să spun că o parte din mine nu poate crede asta.

Pe de altă parte, ştiu că l-am văzut pe J.B. plin de sânge peste tot pe cămaşă şi cuvintele lui se învârt necontenit

C0NrfȻ8fl
8H

în capul meu. N-a fost vina mea.

De fiecare dată când încep să am încredere în cineva, îmi amintesc că, pe-aici, toată lumea e prefăcută. Presupun că nu cunoşti niciodată cu adevărat o persoană.

Sper să mă înşel. Sper că J.B. e nevinovat.

Asistenta Robin

C0NrfȻ8fl
8H

Angajată la Urba

n

Promise Prep

Să nu mă înţelegeţi greşit, îmi place meseria mea. Dar nu pot suferi locul acesta.

Când le-am spus prietenilor mei că voi lucra la Urban Promise Prep, toţi m- au avertizat că aici sunt numai bărbaţi, dar m-am gândit că o să mă descurc cu asta. Sunt nevoită să am de-a face cu bărbaţi

nesuferiţi
douăzeci şi patru
de ore pe zi. La
fiecare şcoală la
care am lucrat, la
fiecare drum cu
autobuzul, la
fiecare plimbare
pe stradă, la
fiecare drum la
băcănie, tot felul
de bărbaţi se dau
la mine. La
Promise Prep de
ce ar fi diferit?
Corect?

Greşit.

La Urban

C0NrƒÂ8fl
8H

Promise, m-am simţit incredibil de stânjenită, nelalocul meu, agitată; cunoaşteţi sentimentul. Directorul Moore crease acolo o oală care dădea în clocot de atâta masculinitate toxică şi fragilitate masculină. Poate credeţi că vorbesc despre elevi, dar vă înşelaţi. Copiii

sunt copii, atât îi duce capul. Adulţii sunt de vină. Profesorii, personalul de pază, conducerea.

Ei încurajau comportamentul nepotrivit. Anul trecut, un băiat a distribuit un filmuleţ indecent, pe care îl făcuse cu o fată, aşa că personalul de pază i-a căutat prin lucruri şi i-a

C0NrƒÂ8fl
8H

confiscat telefonul. Au făcut ce trebuia. Dar băiatul nu a fost niciodată sancţionat sau suspendat. N-a primit nici măcar o mustrare! Şi, mai grav, i-am văzut pe paznici în cancelarie, înmânându-şi telefonul unul altuia şi uitându-se la film, înainte de a-l şterge. Chicotind pe seama

pornografiei
infantile, făcând
glume despre
fetişcana din
videoclip. N-au
avut nicio ezitare.
Nu avea sens să
discuţi despre...
moralitate când
era vorba de
femei.
Dar lui Moore nu-i
păsa de asta. Atât
timp cât băieţii erau
disciplinaţi, bărbaţii
ăştia în toată firea
n-aveau decât să se
comporte ca proştii.
Ştiţi, Moore părea

impecabil în ochii publicului, dar nici el nu era uşă de biserică. Făcea lucruri mărunte, de exemplu, îşi prelungea cam mult îmbrăţişarea sau îmi punea mâna pe mijloc când îmi vorbea, pe hol.

De asemenea, puteţi să spuneţi că sunt caraghioasă sau oricum altfel, dar jur că avea probleme cu alcoolul. Am tratat o

mulţime de pacienţi cu astfel de obiceiuri, iar Moore se potrivea profilului. Starea i se schimba chiar şi cu o picătură de alcool. Uneori era fin ca mătasea, fermecător şi sociabil, înţelegător şi drăguţ. Alteori, l-am văzut lovind copii, răstindu-se la profesori, chiar repezindu-l pe decanul Hicks. Şi, în ultimul timp, a fost mai rău decât

C0NrƒÂ8fl
8H

de obicei.

în orice caz, aş spune că nu cred că e o pierdere chiar atât de mare pe cât zic oamenii.

în ceea ce-i priveşte pe băieţii care sunt interogaţi în legătură cu uciderea sa, eu nu-i cunosc bine, dar l-am văzut pe J.B. în ziua incidentului armat. A venit la mine să-i bandajez mâna. Era zgâriat destul de rău, după

ce lovise cu pumnul în ceva.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Îşi ţinea pumnii strânşi, de parcă încerca să-şi înfigă unghiile în carne; ciocolatiul intens al pielii era încondeiat cu sânge.

— Nimic, a mormăit el.

— Nu poate fi „nimic” dacă mâna ta arată aşa.

Am încercat să-i zâmbesc, să-l fac să se simtă mai bine, dat fiind că degetele lui erau atât de zdrobite.

Am făcut tot posibilul să curăţ rana, dar el nu şi-a descleştat pumnul tot timpul în care a stat în cabinet. Pur şi simplu privea în depărtare, cu fălcile încleştate, de parcă abia aştepta să mai facă vreun rău cu pumnul acela sfâşiat.

M-am dus înapoi spre biroul meu, înainte de a-i spune că poate pleca. Am avut, instinctiv, un sentiment ciudat. Nu voiam să mă întorc cu spatele la el. Nu cât timp furia aceea radia din el ca o febră. De parcă s-ar fi putut năpusti din nou, în orice clipă, mâinile lui având nevoie de un sac de box, ceva, orice în

C0NrfȻ8fl
8H

care să lovească
în acel moment.
Aşa arată o
persoană
obişnuită cu
violenţa. La
vârsta asta
fragedă? Mă face
să mă cutremur.

Deci da. Caut o altă
şcoală unde să
lucrez.

B

e

c

c

a

B

C0NrfȻ8fl
8H

u

c

k

i

n

g

h

a

m

E

l

e

v

C0NrfȻ8fl
8H

ă

l

a

A

c

a

d

e

m

i

a

C0NrfȻ8fl
8H

M

e

r

c

y

p

e

n

t

r

u

f

C0NrƒÂ8fl
8H

e

t

e

Bieţii băieţi! Atât de furioşi. Totuşi asta se întâmplă din cauza vieţii pe care o duc, nu? Adică, imaginaţi-vă cum ar fi dacă aţi trăi în sărăcie, dacă aţi fi

victimele rasismului şi ale nedreptăţii sistematice. Tot aşa aţi fi şi voi. De aceea aleg eu să dau meditaţii la Promise. Pentru a aduce, cumva, o diferenţă. Fiindcă am privilegiul de a fi albă, văd acest lucru ca fiind responsabilitatea mea.

Dar, chiar şi aşa, nu reuşesc să înţeleg de ce l-ar

C0NrƒÂ8fl
8H

fi ucis pe directorul Moore. Mai ales după tot ce a făcut acesta pentru ei. E pur şi simplu o tragedie.

Se spune că există trei suspecţi. Toată lumea vorbeşte, iar DC este mai mic decât s-ar crede. Vorba merge repede. De fapt, i-am dat meditaţii unuia dintre ei.

Ramón Zambrano.

Ramón este un copil atât de drăguţ. Are ceva... angelic. îmi place cât de autentic e în privinţa culturii sale. Face... cred că se numesc pahpoose? Chestiile acelea mici din biscuiţi. Am auzit că le găteşte împreună cu bunica lui. Cât de înduioşătoare e faza asta?

M-am străduit mult, încercând să-l fac să

vorbească fluent engleza, pentru că asta i-ar fi creat mai multe oportunităţi. Ca să nu mai spun că era datoria mea. Şi Ramón chiar şi-a dat silinţa. De fapt, acum câteva săptămâni, aş fi spus că nu există nicio şansă ca el să facă aşa ceva. Şi o parte din mine încă simte în acest fel, în adâncul meu. Deşi am văzut... hm, să

spunem mai bine că am auzit că este foarte temperamental.

Dar există o speranţă pentru el. Probabil că vinovat este unul dintre ceilalţi băieţi arestaţi.

Ca, de exemplu... Trey Jackson.

De fapt, cu el n-am vorbit niciodată. Dar am auzit că era amuzant. Multe fete de la Mercy

C0NrƒŽ8fl
8H

considerau că e tare, plus că joacă baschet, aşa că... ştiţi voi. S-ar putea să crească şi să ajungă în NBA – cine n-ar vrea să iasă cu aşa un tip?

Eu.

Sportivii sunt cretini şi sunt sigură că Trey nu reprezintă o excepţie. Dacă stau să mă gândesc mai

bine, oamenii spuneau că e bătăuş. Face mişto de copii tot timpul şi se simte bine făcându-i pe alţii să se simtă prost.

Dar tot oamenii spun şi că are un unchi militar, cu o atitudine nasoală. Uneori, băieţii care au un tată rău devin şi ei răi, ştiţi? Totuşi el măcar are o

C0NrƒÂ8fl
8H

figură paternă! Nu ştiu sigur, dar pun pariu că acest lucru nu se întâlneşte prea des la băieţii din şcoala asta.

Şi apoi este J.B. Williamson.

Nu-l cunosc mai bine decât pe Trey, dar am auzit că J.B. e destul de inteligent. L-am văzut de multe ori pe holuri, în zilele de meditaţii, şi mi-am amintit de

el, mai ales pentru că este uriaş. Cam un metru nouăzeci! Băieţii înalţi mi se par întotdeauna sexy. Dar el nu zâmbea niciodată. Îndiferent de câte ori i-am zâmbit sau i-am spus „salut”, el pur şi simplu m-a ignorat. Mi- a creat un sentiment ciudat, înţelegeţi?

Toată lumea mă tot întreabă

despre ziua aceea de la Promise. Făcusem meditaţii toată după-amiaza, în sala de engleză ca limbă secundară. Am ieşit să iau nişte apă şi i-am văzut pe J.B. şi pe directorul Moore cum se certau. Am încremenit pe loc, împreună cu toţi ceilalţi. J.B. îl domina ca înălţime pe directorul Moore şi, într-unul dintre

dulapuri, apăruse
o ditamai gaura.
Din pielea
zdrenţuită a
degetelor lui J.B.
picura sânge pe
linoleum. Am
simţit tensiunea
de la celălalt
capăt al holului.

J.B. s-a făcut că
sare la directorul
Moore, aşteptând
ca acesta să
tresară sau să se
chircească. Dar
directorul Moore
a râs, rămânând

C0NrfȻ8fl
8H

de neclintit. Înima mi s-a zbătut în piept şi pulsul mi-a crescut atât de mult, încât mi-a scăpat cea mai mare parte a discuţiei.

Directorul Moore a ridicat mâna în aer, îndemnându-l pe J.B. să plece, şi, în timp ce J.B. trecea pe lângă mine, agresiv şi furios, l-am auzit mormăind:

— Ne mai vedem

noi.

îi mai auzisem pe băieţii de la Promise spunând asta şi înainte. Părea ameninţarea supremă într-o confruntare. în timp ce personalul de securitate al şcolii îi despărţea, îşi strigau această expresie unul altuia, la nesfârşit. Un avertisment. Şi, fără îndoială, mai târziu, la Mercy, aveau să

C0NrƒŽ8fl
8H

apară bârfele
despre luptele din
cartier cu băieţii
de la Promise.

Dar acum, acele
trei cuvinte îmi
răsună în cap,
repetându-se. La
câteva ore după
ce J.B. le-a rostit,
directorul Moore
a fost omorât.

Unk

Un tip din cartier

Nu-mi pasă de niciun nenorocit de director.

Directorilor nu le pasă de mine, nu?!

Omul ăla nici măcar

nu m-a privit vreodată în faţă, de parcă nici n-aş exista.

Singurul moment în care mi-a vorbit a fost când a strigat la mine să plec de pe lângă şcoala lui.

Eu sunt de aici. Eu am fost aici înaintea lor! Despre ce

vorbim?!

Şmecherii negri preiau conducerea la fel ca albii.

BINE AI VENIT ÎN DISTRICT, IUBIRE. HAHAHAHAA!

Vezi ce vreau să zic!!

TRĂIASCĂ ORAŞUL

C0NrƒÂ8fl
8H

DE CIOCOLATĂ!!!!

Wilson Hicks

D

e

c

a

n

u

l

C0NrƒÂ8fl
8H

c

o

l

e

c

t

i

v

u

l

u

i

d

e

C0NrfȻ8fl
8H

e

l

e

v

i

d

e

l

a

U

r

b

a

n

C0NrfȻ8fl
8H

P

r

o

m

i

s

e

P

r

e

p

Oh, Doamne.

L-am găsit mort.

C0NrƒÂ8fl
8H

Doamne, de ce-a

trebuit să fiu eu?
Nu am mai văzut
niciodată sânge
curgând aşa. Un
râu roşu care se
prelingea peste
marginile biroului.

Ochii goi îi erau daţi

peste cap.

M-am apropiat din

ce în ce mai mult.

— Kenneth!

Kenneth!

Privirea mea îi cerceta corpul. Nu puteam să-mi dau seama de unde venea sângele. Mi-am acoperit nasul pentru că mirosul de fecale din aer aproape că acoperea izul morţii. Kenneth făcuse pe el. Am auzit mereu că oamenii fac pe ei când mor, dar

am crezut că e doar un mit.

M-am tras înapoi. Mi-am simţit faţa înroşindu-se. Sudoarea îmi curgea pe tâmple. Mi-au trecut prin cap tot felul de întrebări: cum i-au fost ultimele momente? Cât de frică îi fusese când cineva apăsase pe trăgaci? A simţit multă durere? I-a fost frică să moară?

Dar nu voi primi
niciodată răspunsuri
la aceste întrebări.
Chiar şi acum,
când noaptea
aceea începe să
se deruleze, din
nou, în mintea
mea, toate
senzaţiile revin
şuvoi. Aş fi putut
face ceva altfel?
Aş fi putut
preveni această
întâmplare?

Am fost prieteni
foarte buni? Nu.
La drept vorbind,
el era şeful meu.

Dar când Kenneth
şi-a propus să
creeze Urban
Promise Prep,
mai întâi m-a
angajat pe mine
şi, împreună, am
construit ceva cu
adevărat
remarcabil.
Spuneţi ce vreţi
despre metodele
lui sau chiar
despre ale mele,
dar am obţinut
rezultate. Sigur,
le-am arătat
copiilor o iubire
aspră, dar n-am

depăşit niciodată limita. Ne păsa de aceşti băieţi mai mult decât celorlalţi şi ne doream tot ce era mai bun pentru ei. Voiam să-i transformăm în regi. Am înfiinţat chiar şi fondul Promise, o bursă pentru a trimite copiii la facultate, dacă ei nu-şi permiteau. Dar unii oameni n-au reuşit să vadă că vrem să formăm

C0NrfȩBfl
8H

bărbaţi adevăraţi,
nu să cocoloşim
nişte băieţandri.

Din păcate, unii
elevi pur şi simplu
refuză să devină
oameni mari.

J.B. Williamson,
Ramon Zambrano
şi Trey Jackson,
toţi sunt nişte
băieţi care refuză
să se maturizeze.

Unul dintre ei a
făcut asta, poate
toţi împreună.
înregistrările
arată că toţi trei

s-au certat cu Kenneth în ziua aceea.

Dacă ar trebui să pariez, aş spune că J.B. a făcut-o. întotdeauna trebuie să vă faceţi griji în privinţa persoanelor liniştite. Cele care îşi înăbuşă accesele de violenţă. în plus, J.B. e din Benning Terrace. Am văzut acest gen

C0NrƒÂ8fl
8H

de oameni de
nenumărate ori.
Ştiţi ce fel de
copii vin de acolo.
Bando

Şmecheraş de cartier

Du-te de-aici,
frate! Tocmai
ce-l văzusem şi
eu pe omul
meu! Acum, ei
spun că ar
putea fi acuzat
de crimă? J.B.

nu stătea
niciodată
aiurea pe
stradă, aşa.
Adică era pe
afără, dar nu
făcea
şmecherii sau
ceva de genul
ăsta. Părea,
întotdeauna,
un copil bun.
Ştiu că avea
mâinile la el,
totuşi. Dacă n-
avea încotro,
se bătea şi te
trimitea la
spital, în caz

că intrai în
contact cu
unul dintre
pumnii lui.

{inspiră}

îmi amintesc că,
odată, în pauză,
trăgeam la coş, iar
J.B se plimba şi el
în jurul curţii,
relaxându-se. E
mare ca naiba, aşa
că ai crede că la
baschet ar fi ca o
fiară, dar aflaţi că
el nu joacă.
Oricum, noi
aveam nevoie de

un al cincilea om pentru meci, aşa că l-am convins să ni se alăture. Şi o vreme a stat acolo, dar din cauza înălţimii lui, îmi tot blocau omul. De fiecare dată când încerca să dribleze, îl blocau. îl plesneau ca naiba peste braţe, când încercau să-i ia mingea şi să-l facă să arate ca un clovn.

J.B., calm, totuşi,

C0NrfȻ8fl
8H

nu voia niciodată
să facă pe
nebunu', ci doar
să se înţeleagă cu
lumea. Dar, ca
orice om, avea
limitele lui.
Treaba e că,
atunci când au
constatat că nu e
agresiv, au
început să-mi
înţepe şi mai mult
băiatul! Un tip l-a
împins pe J.B. cu
cotul, dar, apoi, pe
neaşteptate, J.B. i-
a fript cel mai
puternic croşeu de

dreapta pe care l-
am văzut
vreodată. A fost
aproape reflex.
Sângele curgea
peste tot. I-a spart
nasul omului şi ăla
a căzut la pământ
înainte ca J.B. să-
şi dea seama ce-a
făcut.

{expiră}

însă chiar aşa
stând lucrurile, cu
siguranţă nu l-aş
vedea niciodată ca
pe un ucigaş.
{inspiră}

C0NrƒÂ8fl
8H

Dar, din nou, cunosc o mulţime de tipi care n-au fost ucigaşi până când n-au ucis pentru prima dată. Copil de 14 ani, frate. Ştiţi, uneori nemernicia aia pândeşte în tine până când vine momentul potrivit.

{expiră}

Bănuiesc că-i posibil. Poate că J.B. a făcut chestia asta. Poate furia l-

a împins să izbucnească.

Domnul Reggie
Paznic la Urban Promise Prep

Detenţia e întotdeauna mai uşoară în zilele de meci. Mai ales în ziua aceea. Play-offul, cred. Băieţii ăştia de la Urban

C0NrƒÂ8fl
8H

Promise au deja o viaţă foarte grea: fără vorbit, fără râs, fără fete. Singurul mod în care se pot descărca este, într-adevăr, echipa noastră de baschet.

Oricine are voie să vină să asiste la meciuri şi, de fapt, suntem destul de buni anul acesta, aşa că fetele din tot oraşul vin să-i vadă pe băieţi

jucând. Le place. De aceea m-am gândit că voi scăpa de îndatoririle legate de detenţie şi voi putea pleca mai devreme de la muncă, spre deosebire de cea mai mare parte a timpului, dar s-a dovedit că mai erau acolo câţiva copii, care hotărâseră să intre în bucluc: J.B., Ramón şi Trey.

C0NrƒÂ8fl
8H

J.B. a sosit primul şi, sincer să fiu, m-a şocat. în cei şase ani ai mei petrecuţi la Urban Promise, pot spune cu onestitate că nu l-am văzut niciodată pe J.B. Williamson în detenţie, după şcoală. Un puşti liniştit, mare cât dulapul, dar cu un comportament blând.

Următorul a intrat

Ramón. El tot ajungea în detenţie, de obicei pentru că era prins jucând zaruri sau chiulind de la cursuri, nimic serios. Chestii normale, stupide, de-ale copiilor. îmi plăcea asta la el, avea tupeu. Umbla ţanţoş, mângâindu-şi părul periat lucios, amintindu-mi de Fonz. De câte ori mă vedea,

spunea:

— Hei, domnule, ce se mai aude cu corbii ăia? după ce mi-a văzut odată cana cu emblema echipei Baltimore Ravens.

— Ne ţinem bine, răspundeam mereu, indiferent dacă era adevărat sau nu.
Nu-i păsa de ei, dar ştia să-mi intre în graţii în cazul în care, în

ziua aceea,
ajungea în
detenţie. Era isteţ.
Manipulator chiar.
Dar dulce.

Deci, aşa cum era
de aşteptat, în
ziua aceea Ramón
a intrat
întrebându-mă
despre Ravens.
Strângea din dinţi,
puţin furios. De
obicei, nu e un
copil supărat, dar
mi-am dat seama
că îl măcina ceva.
L-am întrebat

C0NrƒÂ8fl
8H

dacă simte nevoia
să stea de vorbă
cu cineva, dar el
doar a ridicat din
umeri, plictisit.
Dar mă puteam
descurca cu el –
chiar aşa cum era,
furios, era doar
Ramón.

Cu toată proasta
lui dispoziţie,
credeam totuşi că
va fi o detenţie
fără dificultăţi,
până când... a
intrat Trey
Jackson. Trey

locuia PRACTIC aici.
Ne ciocneam tot timpul, în fiecare zi. Deşi voia să pară haios. Era un fel de joc pe care-l juca el cu noi toţi, paznicii din şcoală.

Aşadar, în ziua aceea Trey a tot cerut să meargă la baie, la nesfârşit. Puştiul credea probabil că eu sunt prost! Şi el, şi eu ştiam că voia

să meargă până în
sală să vadă
meciul de baschet.
Totuşi Trey mă
călca pe nervi aşa
de tare, ridicând
mâna neîncetat şi
sugându-şi dinţii
la fiecare câteva
secunde, încât l-
am lăsat să
meargă.

La început nu m-
am gândit la
nimic, dar după ce
a trecut o bună
bucată de timp,
mi-am dat seama

că trebuie să mă duc să-l verific. M-am gândit că pot să-i las în sală pe J.B. şi Ramón, pentru că sunt copii destul de cuminţi şi nu se va întâmpla nimic rău. Ei vor rămâne pe loc, vor respecta regulile şi-şi vor termina fără probleme pedeapsa.

Am căutat prin toată şcoala şi nimic.

Nu l-am găsit

C0Nrfȩ8fl
8H

nicăieri pe Trey.

Dar apoi am auzit bang. Toată şcoala a luat-o razna. Ţipetele umpleau holurile. Sala de sport aproape că a sărit în aer. Am alergat, cu ceilalţi paznici din şcoală, spre locul de unde se auzise focul de armă. Am urmărit zgomotul până în dreptul camerei de detenţie.

Când am intrat, J.B. şi Ramón

dispăruseră. Hicks striga după ajutor la uşa de alături şi atunci am văzut că directorul Moore fusese împuşcat. Am chemat imediat ambulanţa şi am încercat să dăm lumea laoparte din drumul paramedicilor.

în toţi anii mei ca paznic în şcoală, nu am cedat niciodată în faţa copiilor şi, în

singurul moment
când am făcut-o,
cineva şi-a
pierdut viaţa.

Mă simt groaznic.
Îndiferent cum o
întorc, sunt
vinovat. Dacă în
ziua aceea nu l-aş
fi lăsat pe Trey să
plece, poate că
asta nu s-ar fi
întâmplat. Chiar
dacă unul dintre
ceilalţi doi băieţi
a cauzat
nenorocirea, n-ar
fi putut s-o facă
dacă eu mi-aş fi

văzut de treabă şi
aş fi rămas la
postul meu. Şi
dacă n- a fost
niciunul dintre ei,
dacă aş fi fost în
camera de arest
de lângă biroul lui
Moore, poate aş fi
putut să-l prind
pe cel care a tras.
Sau i-aş fi salvat
viaţa lui Moore.

Pe de altă parte...
poate că e un
noroc că n-am
fost acolo. Poate
că aş fi fost
împuşcat şi eu.

Poate că Trey mi-a salvat viaţa. Nu ştiu.

Îndiferent de situaţie, nu pot să scap de acest sentiment apăsător. Mai ales după ceea ce-am văzut în biroul lui Moore, obiectul de sub biroul lui. Înima mi-a căzut în stomac. Nu ştiu dacă a mai văzut şi altcineva. Dar în timp ce ambulanţa îl

scotea pe Moore
afără, acolo, pe
podea, zăcea
peria lui Ramón.
Cum a ajuns
acolo dacă Ramón
nu intrase în
încăperea aceea?

Nu le-am spus
polițiștilor pentru
că, ei bine, nu
știu ce s-a
întâmplat cu
adevărat și
ultimul lucru pe
care vreau să-l
fac este să-i ajut
să arunce după

C0NrƒŽ8fl
8H

gratii încă un
băiat de culoare.
Dar la naiba.
Chestia asta îmi
dă şah-mat.

Ar fi putut Ramón să
facă aşa ceva? Ar
trebui să fie unul
dintre copiii buni.

D

o

a

m

n

a

W

C0NrfȻ8fl
8H

il

li

a

m

s

o

n

M

a

m

a

l

u

i

C0NrfȻ8fl
8H

J

.

B

.

Doamne
Dumnezeule, Tată
Ceresc,

Te implor să-mi
binecuvântezi
băieţelul.
Singurul meu

copil. Vin la tine cu smerenie, Părinte Dumnezeule, şi cer iertare pentru păcatele pe care le-a săvârşit frumosul meu fiu şi îţi cer să fie descoperit adevărul. Adevărul care îi va dovedi nevinovăţia.

Doamne, ai milă, Părinte Ceresc. J.B. e un copil bun, cu adevărat

un copil bun. El nu umblă brambura pe străzi ca alţi tineri, are note mulţumitoare şi nu face probleme.

Ştiu că unul dintre băieţi i-a făcut asta domnului Moore. Nu poate fi J.B al meu.

Te rog, Doamne, te rog, ai grijă de băieţelul meu. Amin.

Întero

gatori

ul lui

J.B.

(Tran

scrier

e din

C0NrfȻ8fl
8H

anche

ta

oficial

ă a lui

J.B.)

DETECTIV BO:

Spune-ţi numele

pentru

consemnare, te

rog.

J.B.: J.B.

DETECTIV ASH:

Numele întreg.

J.B.: Jabari

Williamson.

DETECTIV BO:

Unde locuieşti?

J.B.: în cartierul

C0NrƒÂ8fl
8H

Benning Terrace.

DETECTIV BO:

Deci umbli cu

alde Choppa

Boyz?

J.B.: Nu.

DETECTIV ASH: Unde ai fost în ziua de 10 octombrie, aproximativ la 6:30 seara?

J.B.:...

DETECTIV BO:

Trebuie să

răspunzi la

întrebare.

J.B.: La şcoală.

DETECTIV BO:

Unde în şcoală?
J.B.: în detenţie.
DETECTIV BO: De ce erai în detenţie? Faci probleme?
J.B.: NU!!

Adică, nu, nu fac probleme. N-am făcut niciodată, nici măcar o problemă. N-ar fi trebuit să fiu acolo. Eram acolo pentru prima dată.

DETECTIV ASH: Ce ai auzit?

J.B.: Nu prea multe. Doar o împuşcătură.

DETECTIV BO:

Şi n-ai văzut pe nimeni altcineva intrând sau ieşind din biroul lui Moore?

J.B.: Nu.

DETECTIV ASH: îţi plăcea directorul Moore?

J.B.:...

C0NrfȻ8fl
8H

DETECTIV ASH:

Te-am întrebat

dacă-ţi...

J.B.: Te-am auzit!

DETECTIV ASH:

Atunci răspunde

la întrebare!

J.B.: Nu ştiu, frate.

DETECTIV BO: Deci ce simţi în legătură cu

moartea lui? La urma urmei, metoda educativă a lui Moore e cea care te-a salvat.

J.B.: Metoda lui Moore nu m-a ajutat cu nimic.

DETECTIV BO: De asta l-ai ucis?

J.B.: Nu mai am

C0Nrfȩ8fl
8H

nimic de spus.

DETECTIV ASH: Lasă prostiile, puştiule! De ce erai acoperit de sângele lui Moore dacă n-ai nimic de-a face cu asta, mă rog?

DETECTIV BO: Şi spune-ne despre altercaţia care

a avut loc între tine şi Moore, mai devreme, în ziua aceea.

J.B.: Păi...

DETECTIV ASH: Trebuie să-ţi reamintesc că asta nu dă prea bine pentru tine?! Gata cu prostiile! Fără nu ştiu, fără alte minciuni. Cea mai bună şansă să-ţi salvezi pielea

C0NrƒÂ8fl
8H

**este să începi
să vorbeşti.
Poate
judecătorul va
crede de
cuviinţă să te ia
mai cu
binişorul
dacă...**

CU O ZI ÎNAINTE

DE CRIMĂ *J.B.*

CAPITOLUL 1
PăMpălăul

J.B.

Stau în clasă
aşteptând ca
domnul Finley să
ne lase să ne
aliniem pentru a
părăsi ora. N-
avem voie să ne
mişcăm înainte ca
profesorul să
ridice degetul
arătător, dar mi-e
greu să-l văd din
spatele clasei.
Sunt patru şiruri
cu câte opt elevi
şi, pentru că sunt
înalt, sunt mereu
pus în ultimul
rând.

C0NrƒÂ8fl
8H

Mă uit la ceafa lui Brandon Jenkins. Cap în formă de arahidă. Cel mai nasol. Când se ridică el, mă voi ridica şi eu. Ca de obicei.

Ridic privirea spre peretele de deasupra tablei smart. Mottoul şcolii se uită, şi el, la mine: PROMITEM.

Doar gândul la acest cuvânt face ca imnul şcolii să

înceapă să-mi
răsune în cap:

Promitem.

Suntem tinerii de la

Urban Promise Prep.

Suntem destinaţi

măreţiei.

Ne îndreptăm spre

făcultate.

Suntem pregătiţi

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru succes.

Suntem extraordinari

pentru că muncim

din greu. Suntem

respectuoşi,

implicaţi, dedicaţi şi

concentraţi.

Suntem păzitorii fraţilor

noştri.

S

u

n

t

e

m

r

e

s

p

C0NrƒŽ8fl
8H

o

n

s

a

b

i

l

i

p

e

n

t

r

u

v

i

i

t

C0NrƒŽ8fl
8H

o

r

u

l

n

o

s

t

r

u

.

N

o

i

s

u

n

C0NrƒŽ8fl
8H

t

e

m

v

i

i

t

o

r

u

l

.

Promitem.

Ne-au pus să
învăţăm chestia
asta pe dinafără
când am ajuns
aici, în clasa a Vl-
a. De trei ori pe zi
şi la comandă.
Mai mult decât
Jurământul de

C0NrƒÂ8fl
8H

credinţă faţă de Statele Unite ale Americii.

Mă uit în jur la toţi ceilalţi băieţi, întrebându-mă dacă şi în capul lor imnul răsună. Toţi primiserăm promisiunea unui viitor mai luminos. Nu e ca şi cum am fi avut nevoie de promisiunea aia. Mulţi dintre noi, probabil, aveam să facem lucruri

măreţe cu sau
fără directorul
Moore, dar ce
ştiu eu?

Vedeţi voi,
majoritatea
băieţilor
aterizează aici
pentru că au
dificultăţi la
şcoala obişnuită.
Cei pe care
nimeni nu vrea
să-i înveţe, cei pe
care nimeni nu-i
înţelege.
Directorul Moore
trăncăneşte

întotdeauna cum că acesta este motivul pentru care a înfiinţat această şcoală.

îmi închipui că a funcţionat, în cea mai mare parte.

Eu am avut dificultăţi tot timpul, în şcoala primară. Nu pentru că nu eram inteligent. Dar nimănui nu i-a păsat suficient de mine cât să-mi predea într- un fel în care să pot

învăţa. Pe vremea aceea nici nu ştiam că există diferite moduri de a învăţa carte.

Aşa că, atunci când am ajuns la gimnaziu, mama a făcut mare tam-tam despre faptul că nu existau şcoli publice în cartierul nostru la care să mă poată trimite. Apoi cineva de la vechea mea şcoală i-a dat o broşură despre

C0NrƒÂ8fl
8H

Promise, cea mai bună şcoală independentă pentru băieţi din oraş.

Dar acest loc nu mi-a plăcut din prima zi, sub nicio formă. Uniformele sunt sufocante. Nu ai voie să „fraternizezi” cu alţi elevi. Nu vorbim deloc, cu excepţia cazului în care discutăm cu un profesor sau un adult.

Fără muzică
sau telefoane
mobile. Nu
poţi nici
măcar să
porţi încălţări
sau şosete
colorate!

Şi nu poţi ieşi din
clasă până când
profesorul nu ridică
degetul arătător.

Asta-i Reţeta
pentru a clădi
tineri bărbaţi,
spune
întotdeauna
directorul
Moore.

Brandon se ridică, aşa că fac şi eu la fel. întreaga clasă sare în sus în aceeaşi secundă, ca un pluton de armată. Dacă nu ne ridicăm cu toţii în acelaşi timp, majoritatea profesorilor ne obligă să ne aşezăm şi să încercăm din nou, până când ne iese totul perfect. Un principiu al Metodei Moore: Faceţi toate

lucrurile cu grijă,
complet şi
perfect, cu
mândrie.

Dacă vrei să ieşi
din acest loc la
timp, te ridici în
picioare cum
trebuie de la
prima încercare.

Domnul Finley
ridică două
degete. Asta
înseamnă că ne
putem orienta cu
toţii spre uşă.
După ce ne arată
trei degete, ne

C0NrfȻ8fl
8H

aliniem cu mâinile la spate.

— Dyson, primeşti un punct minus, strigă el.

Dacă mâinile nu sunt prinse una de alta la spate, ai greşit, caz în care profesorul îţi ia puncte din „cont”.

Dyson ridică din umeri şi plescăie din limbă.

— Acum

sunt două.

Scutur din cap. Ar fi trebuit să fie mai deştept de-atât.

Contul tuturor porneşte de la o sută, la începutul zilei. Dacă te alegi cu puncte în minus, un profesor îţi scade din

C0NrƒŽ8fl
8H

cont pe o aplicaţie tâmpită şi zgomotoasă de pe tableta lui.

Tot timpul, pe holuri sună bip... bip... bip. Mai rău decât nişte cuie care zgârie o tablă. Partea proastă este că nu ai cum să-ţi recâştigi punctele, poţi doar să le pierzi. Meganedrept.

Dyson mai primeşte unul. Clatin din cap. E pe cale să primească detenţie, desigur.

Merg în spatele lui Brandon, încercând să mă concentrez să nu încurc ceva. Domnul Finley ar fi putut să-l ia mai uşor pe Dyson. De obicei el nu-i o problemă. Se pare că are o zi proastă. Dar văd

C0NrƒÂ8fl
8H

aşa ceva tot timpul, la şcoala asta. Lucruri pe care nu sunt sigur că alţi copii sau alţi profesori le observă.

Bănuiesc că nu am cum să ştiu sigur, pentru că nu am mulţi prieteni în şcoală. N-am jucat niciodată fotbal sau baschet, aşa că nu mă înţeleg cu sportivii. La naiba, nu mă potrivesc nici cu

tocilarii, copiii
care iubesc
Promise. Ei
reprezintă locul
ăsta ca o bandă
sau aşa ceva. Şi,
sincer, eu nu fac
probleme, aşa că
nu mă veţi prinde
cu „gangsterii”,
cum ar spune
directorul Moore.
Singura
profesoară pe care
o pot suporta este
doamna Hali,
pentru că ea ne
tratează cu mai
multă indulgenţă,

imediat ce se închide uşa clasei. Nu trebuie să-mi fac prea multe griji pentru contul meu, atât timp cât ne vedem cu toţii de treabă.

Doar să mai treacă o zi, gândesc. Trebuie să mă ţin de planul meu: să las capul plecat, să-mi iau notele şi apoi voi merge la facultate, departe de locul ăsta.

Străbatem holul, apoi fiecare merge

pe drumul lui şi la dulapul lui.

— înainte, tineri domni, înainte! strigă directorul Moore, făcându-şi rondul lui obişnuit. Savanţii nu pierd timpul. Regii se mişcă cu un scop – şi asta sunteţi voi, cu toţii.

Este un tip înalt, prin comparaţie cu majoritatea. La un metru nouăzeci, eu sunt

C0NrƒŽ8fl
8H

cu câţiva centimetri mai lung decât el.

— Mişcaţi-vă! Să avem o zi grozavă, plină de promisiuni, tineri bărbaţi.

Vocea lui profundă răsună pe holurile noastre. îşi aranjează cravata. E genul de tip foarte aranjat. Mereu. Are o maşină de lux, de un negru perfect, întotdeauna

curată. Servieta
din piele,
perfectă, cu
inițialele lui în
relief pe partea
din față. Se
îmbracă
impecabil. Nodul
de la cravată,
strălucirea
cataramei curelei,
pliurile batistei
din buzunarul din
față al jachetei.
Omul e elegant.
Dar exigent ca
naiba.

— Pantofii

ăştia trebuie lustruiţi, Malcolm. Du-te şi ia peria de la doamna Tate, din biroul meu.

— KeyShawn, pe pantalonii ăia sunt prea multe cute. Poţi mai bine de-atât. Ia fierul de călcat de la domnul decan Hicks. Fii prezentabil.

— E timpul să te

aranjezi, Hugh. Arăţi puţin cam răvăşit. Nu putem arăta aşa. Ne vedem după şcoală. îmi voi curăţa foarfecile de tuns.

Excelenţa. Un alt principiu al metodei lui Moore: perfecţiunea, excelenţa şi disciplina. Dar măcar îi pasă.

— Tinere, n-ai cravată? zice

directorul Moore
îndreptându-se
spre unul dintre
băieţii mai mici.

— Nu,

domnule, spune

băiatul, uitându-se

în pământ, la

picioarele lui.

— Ţine

capul sus.

Copilul face ceea ce

i s-a spus, dar evită

contactul vizual.

— E normal

să vii la şcoală fără

cravată?

— Nu,

domnule.

— Aşadar, ai ales să fii lipsit de respect, nu numai faţă de tine, ci şi faţă de şcoală?

C0NrƒÂ8fl
8H

— Nu, domnule. Nu voiam să fiu lipsit de respect faţă de careva.

— Faţă de nimeni, îl corectează directorul Moore.

— Nu se va

mai întâmpla,

murmură el.

— Știu că nu

se va mai întâmpla,

ne vedem în

detenţie.
Moore pleacă.

Ne uităm, toţi, unul la celălalt, părându-ne rău pentru băiat, dar nimeni nu-i capabil să-l consoleze, din

C0Nrfȩ8fl
8H

cauza regulii tăcerii pe holuri. Nu sunt dispus să- mi diminuez numărul de puncte.

Deşi îl cunosc pe copil. Solomon. Nu sunt sigur dacă lui Moore îi pasă sau nu, dar, ca multe familii din acest oraş, familia lui Solomon are dificultăţi. Nu ştiu, poate avea numai o cravată şi s-a întâmplat

ceva cu ea. Dar, pentru Moore, asta nu-i o scuză. Nu-i pasă câtuşi de puţin. Cel mai aiurea este că Solomon face parte dintre acei copii cărora le place să fie la Promise.

Dar n-am timp să salvez pe nimeni. îmi iau lucrurile din dulap şi împing uşa ca să se închidă.

Trebuie să scap de-

C0NrƒÂ8fl
8H

aici.

* * *

Ies valvârtej pe
uşile şcolii, căci
mă mănâncă
tălpile să ies cât
mai repede din
alinierea noastră
perfectă. Dar
aştept până
ajungem pe
trotuar, ca să nu
trebuiască să
luăm totul de la

capăt. Mă loveşte soarele şi mă înconjoară zgomotele familiare ale oraşului, zgomote binevenite după o zi de tăcere, într-adevăr, nu există sentiment mai plăcut decât să ieşi din Promise Prep. Greutatea pe care am cărat-o toată ziua mi se ridică de pe umeri. Tot trupul mi se relaxează.

C0NrƒÂ8fl
8H

Pe măsură ce clădirea şcolii dispare, din ce în ce mai mult, din raza vederii mele, chiar şi limba mi se dezleagă şi simt că pot vorbi aşa cum o fac de obicei în zona mea, în sud-est. Promise este în nord-est. Zona nu-i grozavă, dar nu-i nici nasoală de tot. Ceea ce nu se poate spune despre cartierul meu,

Benning Terrace.
Slăbesc nodul
cravatei, dorindu-
mi să ajung acasă
şi să-mi dau jos
uniforma. Sacoul
bleumarin şi
pantalonii
asortaţi, cu
croială dreaptă,
care nu pot fi prea
largi sau lăsaţi.
Vesta bleumarin,
încheiată până
sus, care trebuie
să fie însoţită de
cravata cu dungi
galbene şi
albastre. Ţinuta

C0NrƒŽ8fl
8H

este completată de pantofii simandicoşi, negri, cu călcâie tari. Prea mult.

Mă îndrept spre autobuz, apoi primesc un mesaj de la mama, să trec pe la magazin ca să cumpăr piept de pui şi o ceapă. Probabil ştie că am uitat să las să se dezgheţe puiul pe care îl avem

deja, în congelator.

Mă întorc şi mă îndrept spre băcănia lui Mariano. Trec pe lângă mai mulţi băieţi pe care-i cunosc. După şcoală, toţi merg la magazinul din colţ al lui Rocky, unde se adună să trăncănească. Dar îi ignor, trecând direct pe trotuarul celălalt. N-am timp să stau

C0NrƒŽ8fl
8H

cu ei la poveşti.

De-a lungul drumului meu, preţ de vreo zece străzi, încerc să-mi golesc mintea. Din nu ştiu ce motiv, nu mă pot opri să mă gândesc la Solomon. La ochii săi şi la felul în care s-a încovoiat când Moore a venit în faţa lui. Aşa că-mi pun căştile şi ascult melodia cea nouă

pe care am compus-o, gândindu-mă la notele perfecte pe care ar trebui să i le adaug. Am nevoie să-mi abat cumva atenţia de la toate astea.

Magazinul alimentar este plin. Mă plimb cu un coş, încercând să iau, repede, ce-i trebuie mamei. Traversez spre culoarul cu dulciuri, gata să

C0NrƒŽ8fl
8H

înşfac un pachet de Now and Later, când aud pe cineva strigându-mi numele. îmi smulg căştile.

— J.B., zâmbeşte puţin! O să te simţi mai bine! Eşti în regulă?

E doamna Hali şi sunt surprins s-o văd, mai ales aici. Este unul dintre primii profesori de la Promise, predă în şcoală de când s-a deschis

şi e unul dintre puţinii oameni cumsecade, deşi nu e genul de profesoară cu care să te poţi juca. Nici măcar directorul Moore nu-i vorbeşte fără consideraţie. Când ne- a spus că va pleca în concediu de maternitate, toată lumea a fost dezamăgită şi confuză. Nici măcar nu părea însărcinată. Dar

C0Nrfȩ8fl
8H

ce mă pricep eu?

Ea îşi croieşte drum spre mine.
— Bună ziua, doamnă Hali, sunt bine. Ce mai faceţi?

Căruciorul ei este plin cu lucruri sănătoase, aşa cum mă aşteptam de la cineva ca ea, dar două sticle de vin se ciocnesc zgomotos, în timp ce ea îl împinge mai aproape. Ciudat. E bine să

bei atâta vin când
aştepţi un copil?
Dar mama îmi tot
spune să-mi văd
de treburile mele.

— La fel ca
tine, se pare.

Zâmbeşte, dar
ochii ei par plini
de tristeţe şi îşi
muşcă încontinuu
buza de jos.

— Da, spun

eu. Iau doar nişte

lucruri pentru

C0NrfȩBfl
8H

mama.

— Totul e în ordine la şcoală? întreabă ea, privindu-mă tot mai atent.

Ridic din umeri.

— Ca de obicei, doamnă.

Prostiile obişnuite, aş vrea să spun, dar

ţin remarca pentru mine, ceea ce mama spune că iar este un obicei prost.

Ea se leagănă spre stânga şi spre dreapta, puţin distrasă, poate neatentă.

— Vă simţiţi bine? întreb. Aţi fost în vizită la şcoală?

— Ah, sunt bine, răspunde ea. Doar că... îmi lipsesc deja orele de predare, întotdeauna îmi

C0NrfȻ8fl
8H

fac griji pentru
voi, băieţi. Am
trecut pe la
Promise pentru o
întâlnire cu
directorul Moore.
Care a decurs aşa
cum era de
aşteptat.

în vocea ei detectez
o furie ascunsă.

între noi se lasă o
tăcere
stingheritoare.
Dau să răspund,
dar ea îşi
îndreaptă spatele
de parcă şi-ar fi

amintit unde
suntem şi cine
vorbeşte cu ea –
un elev, şi nu un
alt adult. îmi
spune la
revedere, apoi
dispare după colţ,
pe un alt culoar.

— Ce
ciudăţenie, îmi spun
în şoaptă.
Mă îndrept spre
casă. Toate
aparatele cu
autoscanare sunt
închise, aşa că
trebuie să suport
o casieră care

C0NrƒÂ8fl
8H

face mare circ din verificarea bancnotei de 20 de dolari cu care plătesc, pentru a se asigura că nu e falsă. încerc să rămân calm. E OK. M-am obişnuit. Dar dacă toată povestea asta mă va face să pierd autobuzul, s-ar putea să-mi ies din sărite.

în sfârşit, mă lasă să plec şi mă năpustesc afară,

abia reuşind să
urc în mijlocul de
transport în
comun. împing să-
mi fac drum prin
mulţimea de la
orele de vârf, cu
speranţa să
găsesc un loc,
deşi ştiu că
şansele sunt mici.

Observ un scaun
liber mai departe,
în spate, dar, pe
măsură ce mă
îndrept într-acolo,
văd că e lângă
Unk, bătrânul

care se plimbă
mereu prin
cartier. Nu prea
am chef să-mi bat
capul cu el, dar,
din fericire, nu
pare treaz.
Probabil că
doarme după o
băută. Dacă ar fi
treaz, în mod
sigur ar da din
gură, fie vrând să
pară înţelept,
exprimând o
perspectivă
profundă asupra
vieţii, fie
bolborosind

despre vreo
conspiraţie
nebună care pare
atât de dementă,
încât ar putea fi
adevărată.

Scot
telefonul, îmi
pun căştile şi
continui să-
mi compun
muzica. Scriu
câteva
rânduri în
adaos la ritm.

G

C0NrƒÂ8fl
8H

a

g

i

c

o

,

î

m

i

p

l

a

c

i

t

o

t

C0NrƒÂ8fl
8H

a

l

,

t

o

t

u

ş

i

n

u

m

e

t

a

f

o

C0NrƒŽ8fl
8H

r

i

c

,

c

i

f

i

z

i

c

.

Un mod destul de
mişto de a începe
un cântec. Nu că i
l-aş cânta
vreodată unei
fete, mă gândesc
în timp ce scriu.
Keyana. Ea e, de
departe, cea mai

C0NrƒÂ8fl
8H

tare fată din cartierul meu. Are un ten ciocolatiu, cald şi cea mai fină piele pe care am văzut-o vreodată. Părul îi cade până la umeri, fiecare şuviţă încolăcindu-se în felul său unic. Complet negru, părul nu i se decolorează niciodată spre maroniu, de la soare sau din orice alt motiv.

Ochii ei,
însă, da.
Când
lumina
cade exact
pe ei, ochii
aceia
căprui
strălucesc
ca
zâmbetul
său.
Dar mai mult
decât toate
acestea, Keyana
îşi doreşte acelaşi
lucru ca mine:
şansa de a scăpa
din Benning

C0NrƒÂ8fl
8H

Terrace şi de a face ceva măreţ cu viaţa ei. Ceva mai bun decât toţi oamenii pe care îi vedem acasă.

Ne-am apropiat oarecum de câteva ori, dar ea ţine, întotdeauna, garda sus. Mi-a spus că nu prea are încredere în băieţi, după ce un ticălos a făcut publice o parte din mesajele lor. Pot înţelege asta.

I-am spus că-i voi trage o bătaie, dacă vrea, dar nu mi-a zis cine-i persoana. însă ştiu că a fost cineva de la şcoala ei, liceul Anacostia.

Mă uit pe fereastră. Şcoala Keyanei se află pe stânga. Mă ridic să văd dacă e în faţa clădirii, sperând s-o zăresc. Dar probabil că e deja

pe drumul de
întoarcere spre
casă. Ar fi trebuit
să fim împreună
la liceul acela.

Dar toată lumea
(inclusiv mama
mea) crede că
Promise este o
şcoală mai bună
şi plină de
avantaje, datorită
numărului de
elevi de-acolo
acceptaţi la
universitate.
Puţini oameni ştiu
că, atunci când îşi
dau seama că

elevul are zero
şanse să intre la
făcultate, Promise
găseşte motiv
pentru a scăpa de
el. Copiii sunt
daţi afără şi
aruncaţi înapoi la
şcoala de cartier,
în primul sau
ultimul an de
studiu, fără să-i
ajute cineva. Şi
dacă înainte nu
aveau şanse de a
merge la
făcultate, cu
siguranţă atunci
nu mai au

C0Nrfȩ8fl
8H

niciuna, odată ce în dosarul lor e înregistrată o exmatriculare.

Autobuzul se opreşte cu un scrâşnit intens de roţi. Sar jos şi pătrund în complexul Benning Terrace. Oraşul sărac. Acasă. Poarta scârţâie şi ocolesc apa care picură din tavan. încă o crăpătură care n-a fost reparată. Este unul dintre

cele mai vechi
cartiere de
locuinţe din DC şi
nimeni nu e
interesat să facă
aici curăţenie.
Municipalitatea
tot spune că acest
cartier va fi
demolat şi
reconstruit, iar
asta îi scoate din
minţi pe oameni.
Cel puţin pe
oamenii de
culoare. Cei care
au fost mereu
aici. Oamenii care
au construit acest

cartier. Totuşi pe mine asta nu m-ar deranja prea mult. Ne-ar oferi un pretext să ne mutăm în altă parte.

Mă grăbesc prin scara A, străbătând curtea interioară, spre apartamentul nostru.

Pe măsură ce mă apropii, îl descopăr pe Bando. E cu

câţiva ani
mai în vârstă
decât mine,
cred. Cu tipi
de genul lui
nu poţi să-ţi
dai seama cu
adevărat. Din
când în când îl
rog să-mi
cumpere ţigări la
bucată sau o
berică, deci cred
că are în jur de
21 de ani, pentru
că nimeni,
niciodată, nu-i
pune vârsta la
îndoială. Dar este

şi genul care posedă un act de identitate fals, aşa că nu se poate şti ceva sigur. în plus, nimeni nu se pune cu el. Are o anumită reputaţie. Cu toţii îi cunoaştem pe şmecherii cărora le pasă de biştari şi numai de biştari.

— J.B., ce se mai aude? spune Bando,

bătând pumnul cu mine cu mâinile lui supertranspirate şi fierbinţi.

— Nu cine ştie ce, doar mă-ntorc de la şcoală.

— Adevărat; fă-te încoace, repede.

Bando nu-ţi dă niciodată ocazia să spui nu. Le zice atât de meşter; l-am văzut odată scăpând cu vorbe isteţe de o citaţie

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru consum
de iarbă.
Nici Făcătorul
din Ceruri nu s-ar
fi descurcat mai
bine. îl urmez
după colţ şi pe
aleea din spatele
blocului nostru.

— Unde
mergem, frăţie?

— Ai să vezi.

Bando păşeşte
printre două
tomberoane mari,
albastre şi bagă
mâna în geanta
de firmă pe care

o poartă. Se opreşte-n loc.

— Ia uită-te la asta.

Scoate o armă şi o ţine în palmă, complet nonşalant, de parcă mi-ar fi arătat doar un cartonaş de baseball ediţie de colecţie sau ceva la fel de inofensiv. Pistolul este argintiu, cu mâner negru. Mic, dar

C0NrƒŽ8fl
8H

compact. La vederea lui mi se strânge stomacul. Am mai văzut o armă, dar pe asta o simt foarte aproape. Prea aproape. Totuşi îmi păstrez o expresie liniştită – nu pot permite nimănui să vadă că transpir.

Nu ştiu multe despre arme, dar fac o presupunere, doar ca să spun ceva.

— Asta-i un .38?

— La naiba, da. Vreau s-o vând la un preţ bun. Te-ar aranja?

Întru în panică. înghit şi scutur din cap.

— Sunt bine, frate. Jucăria asta e drăguţă, e

C0Nrfȩ8fl
8H

adevărat.

Dar nu mă încurc cu

armele.

— La naiba, da, ştii că eu sunt pentru calitate. Ce dracu', anunţă-mă dacă-ţi schimbi părerea. Ştii unde mă găseşti, în acelaşi loc ca întotdeauna.

Ştiu. Tristă treabă.

Părăsesc aleea, în timp ce Bando se

duce să facă un pipi.

Apoi, în timp ce
mă îndrept spre
bloc, o zăresc. Pe
Keyana. Rămân
încremenit şi o
pândesc.

Lucrul pe care-l
urăsc cel mai mult
la mine este
transpiraţia. De
fiecare dată când
sunt nervos, jenat
sau ruşinat,
oricum, nu mă
iartă niciodată.
Pielea mi se
încălzeşte şi

C0NrƒÂ8fl
8H

axilele îmi asudă excesiv. Cămaşa este deja pe jumătate îmbibată de când Bando mi-a arătat pistolul, iar acum e şi mai rău.

Respir adânc şi încerc să-mi păstrez calmul. Mestec o lamă de gumă, aşa că respiraţia mea e cum trebuie să fie.

—

Calmează-te, îmi

şoptesc.

Keyana nu mă vede

încă.

— Uită-te în

sus, uită-te în sus,

mormăi eu, fără

glas.
Vreau să privesc zâmbetul acela larg când mă observă. îşi va da

C0Nrfȩ8fl
8H

ochii peste cap, va părea enervată, după cum fac fetele de obicei, dar ştiu că, în adâncul sufletului, şi ea vrea să mă vadă.

Tocmai începe să ridice privirea, când un BMW negru opreşte ceva mai sus de noi. Un pasager deschide fereastra.

— Ce mai faci, păpuşă?

Keyana îl ignoră pe tip şi continuă să meargă, dar el o urmăreşte cu maşina, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fata se uită de jur împrejur şi mă descoperă. Dar, în loc să-mi zâmbească, ochii ei spun: Ajută-mă.

Tipul din BMW iese

pe trotuar.

— Hei, mă

C0NrƒŽ8fl
8H

auzi?

Din maşină

izbucnesc râsete.

Mai e cineva acolo.

Tipul o apucă pe

Keyana de braţ

răsucind-o, cu

spatele spre mine.
— Hei,
stai mai încet. Ce
alergi aşa? Ai
întârziat undeva?

Putem să facem o plimbare. Unde vrei să mergi?

— Nu, mulţumesc, sunt bine aşa, răspunde Keyana.

— Eşti sigură?

— Da.

Se dă înapoi.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Ei bine,

măcar lasă-mi

numărul tău de

telefon, îşi linge

buzele spre ea.

Alerg puţin către ei

şi îi întrerup.

— Keyana, îl

cunoşti?
Amândoi se uită
spre mine. De

aproape, tipul pare puţin mai în vârstă, poate 18 ani. Sunt mai solid decât el. Mă priveşte de sus până jos şi parcă se înfioară.

Chiar dacă pe vremuri mi-era frică să mă bat, folosesc tot timpul faptul că sunt solid pentru a intimida oamenii. De fapt, n-a trebuit să mă încaier niciodată până când am

ajuns la şcoala generală. Am câştigat atât de multe bătăi apoi, încât nici nu mă mai deranjau atât de mult. Adică, n-aveam niciodată intenţia de a stârni o încăierare, dar cu siguranţă nu mă deranja să fiu acela care-i pune capăt.

— Cine eşti tu? întreabă tipul.

— Sunt iubitul ei, dar tu

cine eşti?

Desigur, nu sunt
chiar iubitul ei,
deşi mi-ar plăcea
să fiu. Dar unele
dintre amicele
mele îmi cer
întotdeauna să mă
prefac că sunt
iubitul lor, când
tot felul de
indivizi încearcă
să intre în vorbă
cu ele. în realitate
însă, nimeni nu
muşcă momeala
asta. Cunoaştem
cu toţii acest joc.

C0NrƒÂ8fl
8H

Tipul face un pas spre mine.

— Cu cine crezi că vorbeşti?

Pe măsură ce ne apropiem unul de celălalt, Keyana face un pas pentru a ne opri. Se uită la mine.

— E în

regulă, iubitule, hai

să mergem.

Şi plecăm.

Îndividul ne

urmăreşte, strigând:

— Soro,

oricum nu-ţi vrea

nimeni fundul ăla

urât!
Keyana mă
strânge de mână,
încercând să mă
ţină pe loc, pentru
că, probabil,
simte că vreau să
mă întorc.

—

C0NrƒÂ8fl
8H

Pămpălău, spune

el. îmi sare

ţandăra.

Mă răsucesc.

— Ce-ai

spus?
— M-ai
auzit, pămpălăule.
Se încruntă la mine.
Există o mulţime
de moduri în care
aş putea gestiona
acest moment,
dar asta poate

pentru că, aici, lângă mine, e Keyana? Poate pentru că am avut o zi grea la şcoală? Poate pentru că urăsc să nu fiu respectat? Poate că toate trei combinate.

Dar îmi iau avânt.

îi trag tipului un croşeu de dreapta, iar el se îndoaie. Amicul lui se grăbeşte să iasă afară din

maşină, ca să-l ridice de la pământ. Este clar că niciunul nu vrea să aibă probleme cu mine.

Keyana mă trage de mână. Mi-e frică să mă întorc şi să mă uit la ea, pentru că-mi închipui cât de dezamăgită este.

Mi-am ratat şansa.

Ar fi trebuit să-mi

păstrez calmul.

Ea mă trage din

nou.

— J.B., hai

să mergem!
Mă uit în ochii ei,
pregătit s-o văd
supărată pe mine.
Dar ochii ei sunt
plini de fericire,
de o emoţie
ameţitoare.

— Hai, hai
să plecăm de aici!

C0NrƒÂ8fl
8H

Aproape că râde.

în jur s-a adunat
deja o mică
mulţime.
Adunătura de
gură-cască îl
filmează pe tipul
doborât la
pământ, în timp
ce tovarăşul său îl
târăşte spre
maşină.

Keyana şi cu mine
ne îndreptăm în
direcţia opusă.
Plimbarea
noastră se
transformă într-o

ţopăială, iar ţopăiala, într-o alergare uşoară. încep să transpir din nou când îmi dau seama încotro ne îndreptăm.

Spre casa ei.

CAPITOLUL 2
Iubit

J.B.

Ne aşezăm pe patul Keyanei, în

C0Nrfȩ8fl
8H

timp ce ea
ţine un
pachet de
gheaţă pe
mâna mea
dreaptă.

M-am lovit niţel.
încerc totuşi să
ignor durerea. N-
am fost niciodată
în casa Keyanei,
darămite în
dormitorul ei, dar
încăperea arată
exact aşa cum mi-
am imaginat-o
mereu: decupaje
din reviste, afişe

hip-hop retro şi
coperţi de
albume, toate
aliniate pe pereţi.
Totul este îngrijit,
iar camera
miroase atât de
bine.

în timp ce ea se
ocupă de mâna
mea, îi studiez
chipul, curba
buzelor şi genele
lungi, dar şi
pistruii mici de pe
nas. Vreau s-o
sărut. Vreau să
ştiu ce gust are

gura ei. Vreau să
fiu aproape de ea.
încerc să mă uit în
altă parte, dar mă
simt prizonier.

Keyana îmi

întrerupe visul cu

ochii deschişi.

— Eşti bine?

— Ha? Da,

sunt bine. Tu?

— Aha, râde

ea. Nu era nevoie să faci toate astea, ştii? Mai devreme.

— N-ar fi trebuit să te trateze aşa. A vorbit gura fără el.

— Păi, ai dreptate, cu siguranţă şi-a

C0NrfȻ8fl
8H

meritat-o.

Soarele apune. Lumina aurie se strecoară prin fereastra ei, reflectându-se în ochii căprui. Sexy rău de tot. Vreau s-o înconjor cu braţele şi să-i lipesc pielea moale de a mea. Vreau să simtă cât de tare îmi bate inima când sunt lângă ea. Vreau să ştie ce simt pentru ea.

— Deeeci, ai vorbit serios când ai spus-o? întreabă ea.

— Ce anume?

Ridică din sprâncene.

— Că eşti iubitul meu. Ai fost aproape

C0NrƒŽ8fl
8H

convingător.

— Cum aş

putea să vorbesc

serios? Ştii că nu

eşti iubita mea.

— Asta
pentru că eşti
băiat de cartier.
Probabil că ai tot
felul de fete cu
care vorbeşti.

Zâmbesc şi scutur
din cap.

— Nu, deloc.

Toată lumea mă consideră şmecher. Nu sunt sigur cum sau de ce, am fost cu o singură fată. Sunt tipi în blocul meu care vorbesc tot timpul despre întâlniri cu femei. Dar nu şi eu. Nu pentru că n-aş putea. Fetele sunt interesate de mine, ştiu asta... Dar, pe mine, ele rareori mă interesează. Până la Keyana.

Vreau ceva mai mult decât o faţă drăguţă. Am nevoie de cineva care să mă facă să-mi doresc să devin o persoană mai bună. Keyana asta face. E inteligentă, talentată şi poate fi amuzantă. O admir şi aşa ceva e greu de găsit.

Dar de fiecare dată când ne apropiem, ea se retrage, susţinând

că nu sunt cu adevărat serios sau că mă văd cu alte fete. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Trebuie să-i demonstrez.

— Chiar dacă ar fi aşa, aş fi dispus să mă schimb pentru tine.

îmi ling buzele aşa cum i-am văzut pe băieţii mai în vârstă din cartier. Ceea ce este, probabil, o

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

prostie. Nu ştiu dacă arăt marfă sau fix ca un nătărău. Stai calm. Fii relaxat, mă gândesc. Dacă mă emoţionez, încep să transpir.

— Da, sigur. Keyana îşi pune deoparte trusa improvizată de prim ajutor.

Dacă există o şansă de a face o mişcare, acum e momentul. Stau pe patul ei şi suntem doar noi

doi. Totuşi o voce
mică dinăuntrul
meu nu vrea să se
repeadă cu capul
înainte. Trebuie
să ştiu că mă vrea
la fel de mult pe
cât o vreau eu.
îmi doresc ca
acea clipă să fie
perfectă.

— Am ceva

pentru tine.

îmi scot telefonul,

încercând să-mi

C0NrƒÂ8fl
8H

stăpânesc tremurul

mâinilor.

— A, da, ce-i

asta?
îmi închipui că un singur lucru îi poate demonstra Keyanei cât de serios sunt în ceea ce o privește. Singurul lucru pe care nu l-am împărtășit niciodată cu nimeni. Versurile mele.

îmi dreg vocea şi
încep să citesc ce-
am scris mai
devreme...
— ...Gagico,
îmi placi enorm, nu
metaforic totuşi,
fizic,
Mi-e teamă să-ţi
spun că te admir, nu

C0NrƒÂ8fl
8H

ştiu dacă este

reciproc,

Aceste sentimente

sunt aiurea, dar nu

pot scăpa de ele.

Iubesc glasul tău

frumos, eşti

perfectă,

Lasă-mă să-ţi fac o

serenadă...

Monolog dulce
clădit în ochii tăi
mari,
Google nu ar putea
găsi dragostea pe
care o pot eu oferi.
Wikipedia n-ar
putea-o descrie şi
dictionary dot
corn n-ar putea-o

C0NrfȻ8fl
8H

defini, Sper doar

că vei fi a mea.
După ce termin,
între noi se lasă
tăcerea. Sunt
încremenit,
incapabil să mişc
telefonul din faţa
mea. Nu vreau s-o
privesc în ochi.
Broboane de
transpiraţie îmi
alunecă pe spate.

Poate că nu-i plac
versurile mele?

în cele din urmă,
îmi fac curaj s-o

privesc şi o văd
încercând să
ascundă un
zâmbet.

— La naiba,

nu puteai să le

înveţi pe dinafără,

băiete?

Amândoi izbucnim

în râs.

— Ei bine,

îţi place? întreb.

C0NrfȻ8fl
8H

— Da. Ţi-

ai făcut treaba

sau cam aşa ceva.

îmi aruncă un

zâmbet timid.

— Le-am

scris pentru tine.

— Da?
Se uită în jos,
nevinovată,
aproape tristă.
Nu ştiu de ce, dar

ceva îmi spune s-
o trag mai
aproape, aşa că o
iau de mână şi,
uşor, o apropii de
mine.

— Ai tăi

sunt acasă? întreb.

— Nu,

probabil că nu vor fi

o vreme. De ce?

— Doar

întrebam.

C0Nrfȩ8fl
8H

Respir adânc.
Keyana se uită la
mine cu un
zâmbet viclean.
Cred că ştie ce se
întâmplă în
mintea mea.

Se apropie mai
mult de mine, pe
marginea patului.
Mâinile mele se
mută pe şoldurile
ei şi ale ei pe
pieptul meu.
Ochii ni se
întâlnesc doar
pentru o fracţiune
de secundă,

înainte ca buzele
să ni se
contopească.
Când ne
sărutăm, un
curent electric
îmi trece prin
piele. încerc să
mă cufund în
acest
sentiment.
Sărut fata care-
mi place. Chiar
se întâmplă cu
adevărat.

Keyana se retrage.

Deschid ochii.

C0NrfȩBfl
8H

— Te simţi bine?

— Da, sunt OK. îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, doar să-mi spui ce-am făcut greşit, îi iau mâna într-

a mea.
Keyana ezită,
muşcându-şi
buza de jos.
Deschide şi
închide gura de
mai multe ori,
înainte să
vorbească, în
cele din urmă.

— Nu e

vorba despre ce-ai

făcut, e vorba

despre ce vei face.

C0Nrfȩ8fl
8H

— Ce vrei să spui?! Ce voi face? De ce e îngrijorată, mă întreb? Nu-şi dă seama ce simt pentru ea?

Ea mă priveşte în ochi.

— îmi placi foarte mult, J.B. îmi placi mai mult decât mi-a

plăcut vreodată cineva şi sunt îndrăgostită de tine de ceva timp, recunosc.

încep să zâmbesc şi nici nu-mi pot ascunde asta.

Ea îşi sprijină capul pe umărul meu.

— Şi mi-e atât de frică să nu mă las purtată de val şi să nu constaţi că tu nu mă placi în felul acela.

Este

înnebunitor s-o văd atât de vulnerabilă. Cea mai frumoasă fată din lume, întrebându-se dacă mie îmi place de ea.

— Keyan a, ştii că mă gândesc la tine tot timpul? Niciodată nu mi-a plăcut atât de mult o fată. Pentru că eşti diferită de ceilalţi şi eu văd

asta. Cred că vezi că şi eu sunt diferit.

îşi îndreaptă spinarea. Ochii ei sunt plini de uimire şi strânge din buze. Pot spune că se gândeşte la ce i-am spus.

O îmbrăţişez.

— Nu voi face niciodată nimic care să te rănească, Keyana. Vreau doar să te

C0NrfȻ8fl
8H

protejez.

Ea se uită la mine.

— Promiţi?

— Promit, o asigur.

Mă sărută din nou.

— Eşti gata să fii iubita mea? întreb.

Ea se înroşeşte.

— Da.

— Cu adevărat?

— Da, pe bune.

Totul se petrece atât de repede şi uşor, încât nici măcar nu ştiu cum să-l procesez.

Tocmai s-a întâmplat. Keyana Glenn tocmai a

C0NrfȻ8fl
8H

devenit iubita mea.

Mă sărută din nou, împingându-mă înapoi pe pat şi eu o trag jos, alături de mine. Pentru o secundă scurtă, toate grijile sunt date uitării. Nu-mi pasă de Promise Prep. Nu-mi pasă dacă intru la făcultate. Nu-mi pasă nici măcar dacă voi scăpa vreodată din Benning Terrace. Tot ce

contează este fata
din faţa mea şi
sunt recunoscător
că are suficientă
încredere în mine
pentru a mi se
dărui.

* * *

Când se termină,
ne uităm unul în
ochii celuilalt
până când
începem amândoi
să chicotim.

C0Nrfȩ8fl
8H

— Ce-i aşa amuzant? întreabă ea.

— Nimic, doar că eşti drăguţă.

O sărut pe frunte.

— Crezi?

— Ştiu.

Zâmbeşte.

— Şi tu eşti drăguţ.

Se apropie de mine pentru încă un sărut când... ţac-ţac. De la parter se aude închizându-se uşa din faţă a casei Keyanei. Panica îi umple ochii.

— Cred că e mama.

Se ridică repede ca

C0NrƒÂ8fl
8H

un mic karatist şi se

aruncă spre

fereastra

dormitorului.

— J.B., vino-

ncoa! Trebuie să

pleci!

— Vrei să

sar pe fereastră?!
îmi înşfac hainele,
încercând să mă
îmbrac cu viteza

fulgerului.

—
Băiete, eşti
al naibii de
înalt, nu
vei cădea
prea de
sus! spune
ea,
împingând
u-mă
înainte.

Râd în timp ce mă
grăbesc spre
fereastră, dar mă
întorc şi-i dau
Keyanei un ultim
sărut.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Te sun diseară, spune ea.

Mă arunc de la geam.

Keyana s-a înşelat în privinţa căderii, dar a meritat.

* * *

Ajung acasă chiar înainte de căderea întunericului. De îndată ce deschid uşa, mă izbeşte mirosul de pui la cuptor. Mama a făcut pui la cuptor. Presupun că puiul care era în congelator s-a dezgheţat totuşi la timp. Ea găteşte doar când se întâmplă fie ceva cu adevărat bun, fie ceva cu adevărat rău.

C0Nrfȩ8fl
8H

în timp ce merg prin hol, mă cuprinde teama. Sper că nu plânge deasupra aragazului. Sper să fie un lucru bun, un motiv de sărbătorit.

— Mamă?

— În bucătărie! strigă ea.

Mă îndrept spre bucătărie şi abia o zăresc prin aburul care se ridică de la aragaz. Fredonează una

dintre melodiile
de la biserică.
Semn bun. Nu
fredonează când
se întâmplă
lucruri foarte rele.

— Cum stă
treaba, mamă?

— De ce ai

ajuns atât de târziu

acasă?

Mijeşte ochii,

cercetându-mă de

C0NrfȻ8fl
8H

parcă ar căuta
minciuna.

— Păăăi, s-a stricat autobuzul. A trebuit să merg pe jos.

Mă uit în altă parte, încercând să ascund adevărul.

— Aha, ai

cumpărat ce te-am

rugat de la

magazin?
Scot
cumpărăturile din
geantă şi le arunc
în frigider. Mă rog
ca puiul să nu se
fi stricat din
pricina ocolului
pe care l-am
făcut.

— Cum a

fost la şcoală? mă

C0NrfȩBfl
8H

întreabă ea.

— A fost ca la şcoală.

Se uită din nou în oală.

— Atunci spală-te, cina e gata în curând.

— Bine; tu cum te simţi?

Mama ridică

privirea spre mine

cu ochii plini de

speranţă.

— Mă simt

bine, copilaş.
Dau din cap.
Uneori, lucrul cu
adevărat bun care
se întâmplă este
că nu se întâmplă
ceva cu adevărat
rău. Pare să fie
una din acele zile.

C0NrfȻ8fl
8H

Mă duc în camera mea şi încep să visez cu ochii deschişi la Keyana. Mă întreb dacă-i place puiul la cuptor. Vreau să învăţ să gătesc pentru noi doi la fel de bine ca mama mea.

Nu vreau ca şi Keyana să aibă o viaţă ca a mamei. Merită ceva mai bun. De aceea mă străduiesc atât de mult la şcoală. Ca

să pot să am grijă de mine, de mama şi de viitoarea mea soţie.
Mă uit în sus, la crăpătura din tavan.
Proprietarului nu-i pasă. Nu bagă în seamă apelurile mamei pentru remedierea problemei. Iar eu abia aştept să am bani ca s-o iau din acest loc.

C0NrfȻ8fl
8H

Dau să-i scriu Keyanei, dar mă opresc. Nu vreau să par nerăbdător. Mai bine aştept să-mi trimită ea un mesaj. Dar dacă şi ea simte la fel şi n-o să-mi scrie nici ea?

Mă mănâncă palmele. Uf. Dacă aştept prea mult, poate va crede că nu mă gândesc la ea.

De ce trebuie să fie aşa de greu? Aşa este dragostea? Sunt îndrăgostit? Trebuie să fiu, nu?

îi scriu un mesaj.

J.B.: S-a prins mama ta că am fost acolo?

Keyana: Nu. Suntem bine.

J.B.: Când o să mă suni?

Keyana: La 8, când termin temele.

Zâmbesc. Aşa e Keyana, conştiincioasă. îmi place. Mă spăl şi mă îndrept spre sufragerie. Mi s-a trezit pofta de mâncare.

Abia gust din

puiul mamei ciugulindu-l, cu ochii lipiţi de telefon, aşteptând să se facă ora 20:00.

Când sună, sar de la masă.

— Băiete, dacă nu stai...

Nici măcar n-o aud pe mama, care mă ceartă. Sunt deja în camera mea şi răspund înainte de al treilea apel.

— Hei...

C0NrƒŁ8fl
8H

încerc să-mi fac vocea să sune calm şi să nu las să se observe că mi-am pierdut suflarea, alergând în camera mea.

— Hei, răspunde ea.

Are o voce foarte drăguţă la telefon. Aş putea s-o ascult ore întregi.

Mă întind pe pat şi încep să-i pun o grămadă de întrebări. Vorbim despre cum, în

ziua aceea, soarta
a făcut s-o văd
mergând pe
strada mea, spre
casă. Ea spune că
am fost caraghios
pentru că l-am
pocnit pe tipul
acela şi asta îmi
place. Mă face să
simt că-mi pot
proteja iubita.
Vorbim despre cât
de bine ne simţim
împreună. Vorbim
despre viitorul
nostru şi despre
cum vom reuşi să
scăpăm din

C0NrƒŽ8fl
8H

Benning Terrace
şi să trăim, într-o
zi, la Hollywood.
Eu voi fi un
rapper grozav şi
Keyana va fi
avocat. Vom
forma un cuplu
puternic.

— J.B., să nu

te joci cu mine, jur

pe Dumnezeu,

spune ea.

— Nu

trebuie să-ţi faci
griji, Key.
încerc să mă asigur
că îşi dă seama din
vocea mea că
vorbesc serios.
— Deci
acum, că suntem
oficial împreună,
când mă scoţi în

C0NrƒŽ8fl
8H

oraş?

— Ce zici să ieşim mâine? E un meci din play-off la Promise. Ne întâlnim la Anacostia şi putem merge împreună.

Jocurile de baschet sunt locul perfect ca să te dai mare, deoarece vor fi acolo copii din tot oraşul, toţi îmbrăcaţi de fiţă,

încercând să
arate super.
Dar nimic nu e
mai grozav decât
să fii cu o fată la
braţ. Toţi vor fi
geloşi pentru că,
acum, Keyana
este iubita mea.

— Promiţi?

întreabă ea.

—

întotdeauna mă voi

ţine de cuvânt. Ne-

C0Nrƒƒƒƒƒƒ8fl
8H

am înţeles.

— Te cred,

spune ea.

Muzică pentru urechile mele. Vreau să fiu acel tip diferit de ceilalţi. Alesul, cel care e prezent mereu. Cel care-i este loial. Cel care este doar al ei.

— Sforăi? o

întreb eu.

— Ce?

Plescăie din limbă

supărată.

— Sforăi

când dormi?

— Nuuuu.

De ce?

— Pentru
că vom vorbi toată
noaptea. Am nişte
întrebări demente
şi nu vreau să
sforăi în urechea

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

mea.

— Cum o fi. Pariez că tu sforăi ca un urs. Sunt sigură că ai putea câştiga o competiţie de sforăit.

Râdem până mă apucă sughiţul.

Keyana şi cu mine rămânem treji toată noaptea, vorbind la telefon, adormind uneori, ascultându-ne reciproc

respiraţia. Orice, ca să ne simţim mai aproape unul de altul.

ZIUA CRIMEI *J.B.*

CAPITOLUL 3
Arma

J.B.

La şcoală, a doua zi, nu sunt bun de nimic. Nu mă pot concentra la nimic din ce spun profesorii. Sunt

C0NrƒÂ8fl
8H

într-o bulă în care tot ce aud e râsul Keyanei. Ochii îmi strălucesc şi încep să visez la buzele ei lipite de ale mele. La senzaţia atingerii pielii ei mătăsoase. La parfumul gâtului ei când i-l sărut.

E cursul doamnei Hali, Istorie americană, dar predat acum de domnul Linley, pentru că ea e în concediu de maternitate.

Adevărul este că, deşi Promise este una dintre cele mai bune şcoli din oraş, profesorii nu rămân niciodată aici mai mult de doi ani. Acum sunt aici şi mâine pleacă. Nu sunt sigur dacă pleacă din cauza noastră sau a directorului Moore. Am văzut cum vorbeşte cu ei – mai dur decât felul în care ni se adresează nouă.

Domnul Linley

C0NrƒŽ8fl
8H

continuă să vorbească şi mi-aş dori să facem unul dintre jocurile acelea interactive, ciudate, de învăţare, pe care doamna Hali le foloseşte pentru a ne ajuta să memorăm faptele din Cel de-Al Doilea Război Mondial. Mă gândesc că am văzut-o ieri, cu sticlele alea de vin în cărucior şi

cu ochii trişti.
Sper că e bine.

— Scoateţi cartea
de lectură
suplimentară.
Dacă nu o aveţi,
sunt câteva aici,
sus. Nu vreau să
văd nimic altceva
decât că citiţi!
Ochii pe pagină!

Domnul Linley
strigă de parcă
sala de clasă n-ar
fi complet
cufundată în
tăcere şi nu l-am
putea auzi.

C0NrƒÂ8fl
8H

Am nevoie de o pauză. Ridic trei degete – cod pentru toaletă – şi mă prefac că citesc Autobiografia lui Malcolm X, în timp ce aştept ca domnul Linley să-mi permită să ies din clasă. îmi muşc buza de jos, pregătit ca el să spună „nu” din cauză că aceste frecvente drumuri la baie „perturbă timpul de

instruire”. E felul profilor de a-ţi spune că eşti un nemernic.
Dar, în mod surprinzător, domnul Finley ridică privirea din revista sa de sudoku şi încuviinţează, dându-mi permisiunea să plec.

Ies pe hol şi mă uit la linia de pe jos. Fâşia albastră şerpuieşte de-a

C0NrfȻ8fl
8H

lungul ambelor
părţi ale holului.
Mă străduiesc să
rămân doar pe ea,
pentru ca
paznicul sau
vreun profesor în
trecere să nu mă
bată la cap. Linia
albastră te ţine
departe de zona
roşie, spune
mereu directorul
Moore,
amintindu-ne că
toate astea ar
trebui să ne ajute
să devenim cea
mai bună

versiune posibilă
a unui tânăr –
fără scandaluri şi
fără încăierări.
Ceea ce se şi
întâmplă, cred.

Cotesc, la un
moment dat.
Zgomotele scoase
de alarme inundă
holul, lovindu-se
de pereţii reci,
gri, şi alunecând
pe sub uşile
sălilor de clasă.
Drumul lung până
la baie îmi
aminteşte mereu

C0NrƒŽ8fl
8H

de vizita pe care
i-am făcut-o
tatălui meu, în
închisoarea DC.
Uniforma tristă,
zgomotul uşilor
metalice,
glisante, răsteala
gardienilor,
rândurile de
prizonieri. Nu
vreau să ajung
niciodată ca el.

Fac la stânga şi
mă pregătesc să
mă îndrept spre
băile de la subsol.
Acolo, jos, e mai

puţin trafic şi
mult mai curat.

Mă opreşte o voce.

— N-am de
gând să-ţi mai spun
o dată!

Mă uit în jur. La
început cred că
vorbeşte cineva
cu mine, dar nu
văd pe nimeni.

— Cererile

mele sunt foarte

îndreptăţite...!

Cunosc vocea aceea

C0NrƒÂ8fl
8H

– ea decanului

Hicks. Adjunctul

directorului Moore.

— Nu-mi

întoarce spatele

când vorbesc cu

tine!
Nu pot să-mi dau
seama cu cine
vorbeşte. Dar azi
n-am timp de
nervii decanului.
Albului ăluia îi

place să le strice
ziua oamenilor.
Nu pare să
admită niciodată
că nu-i ca noi. La
fel ca unii dintre
ceilalţi profesori,
îţi dai seama că ei
ştiu că sunt albi,
vorbesc cu noi
într-un mod
ciudat, cu voce
ridicată,
încercând să facă
glume prieteneşti.
încercând să
empatizeze sau să
pară „deschişi”.
Rezultatul

C0NrƒŽ8fl
8H

seamănă mult cu modul în care vorbeşti cu animalele la grădina zoologică.

— Călătorie sprâncenată! izbucneşte Hicks.

îmi lungesc gâtul ca să aud mai bine. Curiozitatea mea a devenit şi mai mare. Acum pare că vrea să-l bată măr pe elevul cu pricina.

îmi dau seama prea

târziu că vocea e mai aproape decât era înainte. Decanul Hicks apare de după colţ, aproape fugind direct spre mine.

— Ce faci pe hol, Williamson? spune el, agitaţia transformându-i vocea într-un mârâit.

E roşu tot şi transpirat şi mă întreb care dintre băieţi l-a adus la asemenea limită

a furiei. Cineva trebuie să fi depăşit cu mult linia ca Hicks să se aprindă în aşa hal.

— M-ai auzit? repetă el.

— Mă duc la baie, domnule.

— Atunci de ce stai aici? strigă el. Mişcă-te.

Dau din cap şi

răspund doar:

— Da, domnule, pentru că am învăţat, din timp, că, dacă foloseşti adresarea „domnule” şi „doamnă”, profii aproape că te lasă în pace.

Cobor repede scările. Privirea lui îmi arde o gaură în spinare. îmi dau ochii

C0NrƒŽ8fl
8H

peste cap.
întotdeauna,
teoria mea a fost
că tipii ca
decanul Hicks,
directorul Moore
sau domnul
Reggie stăteau cu
capul plecat când
erau de vârsta
mea. Aşa că
acum au nevoie
să se simtă
puternici,
vărsându-şi
frustrarea asupra
noastră. E o
mizerie, dar nu-
mi pasă.

Mă bag în ultima cabină şi-mi fac treaba.

Mi-aş dori să am telefonul ca să-i scriu Keyanei. Urăsc, mai mult decât niciodată, regula care spune „fără telefoane mobile”. încerc să trag apa, dar robinetul nu funcţionează. Mânerul nu merge. Mă uit în spatele toaletei, încercând s-o

repar. Nu există nimic mai enervant decât cineva care nu trage apa. Capacul se deplasează doar puţin. îl ridic, încercând să-l repoziţionez şi încremenesc.

Văd un pistol.

O armă mare, mult mai mare decât pistolul pe care mi l-a arătat Bando ieri.

E negru, cu crestături în vârf.

Arată ca o armă militară. Ediţie limitată, operaţiuni secrete, lucruri pe care le găseşti într-un joc video sau le vezi în filme. îmi amorţeşte tot corpul.

Era o capcană? Cum a ajuns aici? Cine l-a adus? Transpiraţia mi se prelinge pe faţă. De ce

C0Nrfȩ8fl
8H

ar aduce cineva o armă la şcoala noastră? Ce mama dracului?! Ce-ar trebui să fac?

Nu mă pot duce la profesori. Dacă se află că am pârât ceva atât de nasol, ar putea exista repercusiuni grave. Dar nici nu pot lăsa chestia asta aici, pentru

că, dacă se
gândeşte cineva
s-o folosească,
iarăşi ar putea
apărea probleme
serioase.

La dracu', rahat,
rahat. Mă plimb
înainte şi înapoi.
Trebuie să plec
naibii de-aici.
Ignor picăturile
de sudoare care-
mi curg pe frunte,
palmele umede şi
bătăile inimii care
au devenit
dezlănţuite. Mă

spăl pe mâini şi
ies din baie. Cu
fiecare pas pe
care-l fac, îmi
simt picioarele
grele ca nişte
cărămizi. înghit în
sec. Mergi
înainte, îmi spun.
Du-te cât mai
departe de- aici.

Ajuns înapoi în
hol, trec pe lângă
un puşti hispanic,
scund. I-am uitat
numele, dar el dă
din cap spre
mine. îi răspund

la salut. Ridică o geantă.

— ¡Miră! Să-mi spui dacă ţi-e foame. Am pupusas[2], zice el.

Eu scutur din cap. Nici nu mă pot gândi la mâncare acum. Nu pot nici măcar să vorbesc. S-ar putea să vomit. Ridică în sus degetul mare, înainte de a se întoarce să plece. îmi amintesc cine este, după ce el se îndepărtează pe

C0NrƒÂ8fl
8H

hol. E copilul care
încearcă mereu să
vândă câte ceva.
Uneori, mâncare,
alteori, băuturi
sau dulciuri.
Obişnuia să-şi
desfacă marfa
afără, în faţă la
Rocky, dar
proprietarul nu l-a
mai vrut pe-acolo
şi i-a spus să nu
se mai întoarcă.
îmi aminteşte de
Bando. încearcă şi
el să facă un ban.

îmi ţin respiraţia

şi mă uit peste
umăr să văd dacă
intră la baie. îl
văd cum dispare
înăuntru. Nu mi
se pare genul
care ar aduce un
pistol la şcoală.
Dar, iarăşi, nu-l
cunosc foarte
bine.

* * *

Trebuie să-mi scot
din minte arma

C0Nrfȩ8fl
8H

aia. încerc să mă gândesc la orice altceva. îi voi povesti Keyanei când am s-o întâlnesc la meci, după şcoală. Poate ne întoarcem la ea acasă, după aceea, să stăm niţel împreună.

Sunt depunctat pentru că nu sunt atent la numere şi fac praf calculele, dar acum nici că-mi pasă. Trebuie

să mă concentrez
la ceva, la orice,
în afară de arma
aia din baie.

Domnul Kim
ne dă drumul
cu câteva
minute mai
devreme şi o
şterg de- acolo
într-o clipă.

Coridoarele nu
sunt tăcute ca de
obicei, dar azi nu
e vina noastră.
Elevii de la
Promise merg
aliniaţi să-şi

adune lucrurile,
dar sunt alţi
oameni care
bâzâie în jur.
Oamenii
importanţi care-l
fac pe directorul
Moore să
zâmbească şi să le
strângă mâna şi
să se poarte
drăguţ cu noi.
Donatori cum ar fi
domnul Ennis se
plimbă şi fac
fotografii. Sau
voluntari
comunitari care
pictează bannere

şi apoi le agaţă. în momente din astea vezi cei mai mulţi albi în şcoală.

Evit o fată albă care nu ştie că linia albastră este pentru noi. Ea trece pe lângă mine, cu faţa de piatră şi nepoliticoasă, dar nu-mi pasă. Decanul Hicks îi conduce pe toţi pe un alt

C0NrfȻ8fl
8H

coridor, în
afara câmpului
meu vizual.
în timp ce-mi
strâng cărţile,
transpiraţia mi se
prelinge pe faţă.
închid ochii şi,
indiferent ce fac,
imaginea acelei
arme îmi apare
din nou în minte,
ca şi cum ar vrea
să mă ispitească
să o iau, să scap
de ea definitiv,
înainte să ajungă
să facă ce fac
armele... să ucidă

oameni.

O voce din interiorul meu şopteşte: de ce e asta responsabilitatea mea? Mă gândesc ce-ar spune mama. Dacă sunt prins cu ea, risc să stric totul. Nimeni n-ar crede că nu e a mea şi mi s-ar trece episodul în registrul matricol. La naiba, s-ar putea chiar să ajung la şcoala de

C0NrfȻ8fl
8H

corecţie.

Mă uit la telefon pentru a-mi abate atenţia de la o eventuală decizie proastă – aşa cum mă aşteptam, e plin de mesaje de la Keyana. Zâmbesc citind entuziasmul din ele.

Keyana: hei, ne întâlnim, nu?

Keyana: J.B.???

Keyana: pe
bune?????

Keyana: J.B., jur
pe Dumnezeu că
ar fi bine să nu mă
ignori... pentru
binele tău.

E haioasă treaba.
încep să-i răspund
la mesaje, să-i
spun că n-am avut

C0Nrƒƒƒƒƒƒ8fl
8H

telefonul la mine şi să confirmăm întâlnirea de mai târziu. Nu vreau s-o stresez. Nu vreau să-şi facă griji vreodată.

înainte să trimit mesajul, telefonul îmi zboară din mână.
Ce mama naibii...?

Ridic ochii. Directorul Moore mă ţintuieşte cu privirea. I s-a umflat vena de pe frunte. Ochii-i par scufundaţi în

orbite, iar hainele îi sunt în dezordine. Nasturele de sus al cămăşii e desfăcut.

— FĂRĂ telefoane în timpul orelor de şcoală. Ştii asta, nu!? strigă el, plin de transpiraţie pe frunte.

— Chiar aşa? Orele de şcoală s-au terminat! spun eu.

Fix în momentul

C0NrƒŽ8fl
8H

acela se aude soneria şcolii. Moore îşi ridică degetul.

— Acum s-au terminat orele. Telefonul rămâne la mine. Tu mergi în detenţie.

Nu poate vorbi serios. Aşa ceva e o meschinărie chiar şi din partea directorului Moore.

Mă inundă panica. Nu pot ajunge în detenţie. Nu azi.

Şi, chiar dac-aş face- o, trebuie să-i spun Keyanei ce se întâmplă. Ultimul lucru de care am nevoie e să creadă că o las în aer. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i trag clapa.

— Frate, asta e o mizerie, nu e posibil aşa ceva. Practic îmi adun lucrurile ca să plec de la şcoală.

C0NrfȩBfl
8H

Cuvintele mi se învălmăşesc pe buze. Sunt extrem de furios.

— Domnul Kim ne-a dat drumul mai devreme. Nu-i corect.

Directorul Moore vine în faţa mea. Atât de aproape, încât îi pot simţi mirosul respiraţiei. Mă izbeşte mirosul de acid şi... alcool.

— Aminteşte-ţi cu cine vorbeşti,

rahat mic. Mă înţelegi? Eşti un copil, dacă mai înjuri o dată, o să te pun la locul tău de copil.

Vorbeşte cu ton scăzut, aproape şoptind.
Am încremenit în tăcere. Furia fierbe în mine. Strâng pumnii. Toţi cei de pe hol îngheaţă. Cine se crede, luându-mi telefonul? Ăla e proprietatea mea. Eu respect toate

regulile lui. Fac orice îmi cer profesorii – inclusiv el.

— M-ai auzit? ţipă directorul Moore.

Mi se înceţoşează privirea. Înima îmi bate nebuneşte. îl scuip în faţă pe Moore.

Moore mă prinde de guler, înghesuindu-mă într-un dulap. Capul mi se

izbeşte de metal. Sunt blocat.

— Te sparg, latră el şi îi simt saliva peste toată faţa.

Uşile claselor se deschid. Moore mă lasă jos şi cad ca o păpuşă de cârpe.

Copiii inundă holurile trecând pe lângă noi în toate direcţiile, ignorându-l pe nebun. Profesorii scot capul din sălile de clasă şi se uită.

— Ne vedem în detenţie. între timp, voi pregăti hârtiile pentru exmatriculare.

Ochii lui ard în ai mei.

Înima mi se scufundă. Mă gândesc la mama. Mă gândesc că el o va suna şi-i va povesti despre asta. Deschid gura ca să-mi cer scuze. Dacă voi fi dat afără din

şcoală, mama va fi zdrobită. Cum voi putea pleca din acest oraş şi cum voi putea intra la făcultate, cu o exmatriculare la dosar?

Înima îmi bate cu putere, de zece ori mai repede, de parcă ar încerca să-mi sară din piept. în mine se adună furia.

BAM! Izbesc cu

C0NrƒÂ8fl
8H

pumnul în dulapul
rece şi cenuşiu.
Metalul se
îndoaie sub
lovitura mea.
Aşchiile
deformate îmi
taie degetele şi
sângele cald îmi
curge pe mână.

Copiii mai mici
trec în jur,
privindu-mă de
parcă s-ar uita la
urmările unui
accident de
maşină.
— Nu-ţi

face griji. Mama ta va plăti pentru asta, ameninţă directorul Moore, cu o voce de un calm înfricoşător.

Apoi pleacă cu paşi mari.

Pielea îmi fierbe. Mintea mea e inundată de toate modurile posibile de a-i face rău lui Moore. Tot ce ar trebui să fac e să-l urmăresc până la biroul lui, să încui uşa în

spatele meu şi să mă pun pe treabă, bătându-l zdravăn de tot. Cred că aş putea face asta.

— Ne mai vedem noi, mormăi în sinea mea şi mă gândesc la arma aceea din subsol.

îl voi vedea, cu siguranţă.

[2] Turte tradiţionale din El Salvador, făcute din făină de

norumb sau de orez
.(ILD*
PARTEA A DOUA

Trey

WASHINGTON

POST METODA

MOORE

SALVEAZĂ

VIEŢI

Şcoli

C0NrƒÂ8fl
8H

independente. Şcoli-magnet. Preluări federale. La un moment sau altul, toate au fost sugerate ca soluţii pentru îmbunătăţirea rezultatelor, în general dezastruoase, ale şcolilor publice din DC.

Provocările cu care se confruntă şcolile orăşeneşti – de la resurse învechite la clădiri

supraaglomerate şi la extenuarea larg răspândită în rândul profesorilor – sunt numeroase şi descurajatoare, dar majoritatea îşi au rădăcinile într-o singură realitate nespusă.

„Elefantul de două tone din fiecare sală de clasă din oraş e sărăcia”, spune Wilson Hicks, decanul corpului şcolar de

C0NrƒÂ8fl
8H

la Urban Promise Prep, o şcoală care, poate, a rezolvat în sfârşit problema inechităţii educaţionale.

Hicks adaugă: „Elevilor le lipseşte disciplina, nu capacitatea de a învăţa. Este mai puţin probabil ca elevii defavorizaţi să vină la şcoală privind cu apreciere avantajele pe care

le aduce educaţia. Când trăieşti într-o zonă în care supravieţuieşti de pe o zi pe alta, e greu să consideri educaţia un lucru pentru care merită să munceşti din greu. De aceea, metoda Moore funcţionează. Disciplina este esenţială pentru noi”.

Hicks subliniază că fostul director Kenneth Moore

C0NrfȻ8fl
8H

răspândea ideea excelenţei în rândurile elevilor săi. Filosofia lui se concentra în jurul ideii de a-i învăţa pe copii să fie cei mai buni, în ciuda provocărilor vieţii. Şi se pare că a funcţionat: Urban Promise Prep a avut cele mai mari punctaje la testele standardizate, dintre toate şcolile publice din DC, pentru al treilea an consecutiv.

Din păcate, Moore a fost împuşcat recent la Urban Promise Prep. Deşi nu au existat arestări oficiale în acest caz de crimă, poliţiştii cercetează trei suspecţi.
ÎN PREZENT

C0Nrfȩ8fl
8H

Solomon Bekele

Elev la Urban Promise Prep

Da, ştiu cine a făcut-o. Ştiu şi de ce.

Toată lumea crede că a fost J.B., dar n-a fost el. J.B. era unul dintre puţinii elevi care chiar

îmi plăceau. Sigur, nu vorbea mult, dar cel puţin nu se lua de mine în fiecare pauză, ca restul copiilor.

Nici Ramón n-ar putea fi. Să comită o crimă la şcoală? Nu, fac matematică împreună cu el, e mult prea inteligent pentru asta. El are visuri mari, pe care nu le-ar compromite

făcând o tâmpenie atât de mare şi alegându-se cu închisoare pe viaţă. Nu, a fost celălalt. Cel căruia nu-i pasă de nimic.

Trey.

Nu mi-a plăcut niciodată de el. N-am avut cursuri împreună, dar îl vedeam tot timpul, la prânz şi în pauze. Are mereu ceva de spus despre

accentul meu
etiopian, despre
tenul meu şi
mirosul hainelor
pe care le port. în
general, mă
tachinează
privitor la hainele
mele. Deşi purtăm
uniforme!
Nişte măgării
inimaginabile!

De fapt, îl uram.
Totuşi mă bucur
că nu m-am pus
niciodată cu el,
pentru că se
dovedeşte că este
un criminal. Şi nu

C0NrfȻ8fl
8H

a ucis pe oricine. L-a ucis pe directorul Moore.

E nevoie de ceva curaj. într-un fel, îl admir pentru asta. Pentru decizia de a se apăra. Exact asta a făcut, cu câteva ore înainte de crimă, când Moore l-a trimis în detenţie.

Mulţi copii îl detestă pe Moore, dar eu, nu. Părinţii mei m-au

învăţat să respect oamenii, iar dacă-l respecţi pe Moore, te vei înţelege foarte bine cu el. Este, la propriu, treaba lui să se dea mereu şef; el e directorul şi fondatorul şcolii.

J.B. ştia ce e respectul. Ramón ştia ce e respectul. Dar Trey... Trey nu

respectă pe nimeni. Părinţii mei m-ar OMORÎ dacă mi-ar trece măcar cap să răspund obraznic.

Presupun că Trey a fost crescut altfel.

Presupun că a fost crescut capabil să ucidă.

S

t

a

n

l

e

y

C0NrfȻ8fl
8H

E

n

n

i

s

A

n

t

r

e

p

r

C0NrfȻ8fl
8H

e

n

o

r

Ş

i

d

o

n

a

t

o

C0NrƒÂ8fl
8H

r

l

a

U

r

b

a

n

P

r

o

C0NrfȻ8fl
8H

m

i

s

e

P

r

e

p

Nimeni n-a înţeles viziunea lui Moore mai bine decât mine. De fapt, cred că am văzut în ceea ce a construit mai mult potenţial decât el însuşi. Promise reprezintă mai mult decât o simplă şcoală... e o mişcare şi, mai mult de-atât,

C0Nrfȩ8fl
8H

o moştenire.

Totuşi nu toată lumea a privit-o aşa. Oamenii sunt adesea prea mici sau de-a dreptul geloşi pentru a avea viziune. Mereu au existat persoane care se plângeau de felul în care Moore făcea lucrurile: angajaţi, elevi, părinţi, chiar şi membri ai comunităţii.

Desigur, Moore n-a permis ca asta să-i

stea în cale. Am discutat despre extindere, dorind să creăm o reţea de şcoli în toată ţara, care să facă exact ce a făcut Promise în DC. Ar obţine rezultate care aduc bani mulţi. E nevoie de know-how şi de curaj. Moore avea acest know-how şi, cu siguranţă, eu aveam acest curaj.

Moore voia ca, la început, reţeaua să crească încet. Dar,

după primul cec pe care l-am donat şcolii, a început să vadă lucrurile în felul meu.

Extinderea acestei viziuni a început cu echipa de baschet. Un departament puternic de sport poate fi folosit la nivel naţional. Deci a fost un mare păcat că acel copil, Trey, făcea parte din echipă. Anul acesta părea magic. Eram pregătiţi să

ne calificăm până în faza finală a campionatului, să vedem fotografiile băieţilor noştri în fiecare ziar şi la ştirile naţionale. Pentru a deschide portofelele donatorilor mai bogaţi, trebuia să ducem Promise la următorul nivel. Nu m-a deranjat să le dau copiilor banii de care aveau nevoie ca echipa să arate aşa. Moore a

C0NrƒŽ8fl
8H

reuşit chiar să creeze o nouă iniţiativă pentru ei, fondul Promise. Avea un slogan frumos: „Pentru a finanţa cele mai măreţe visuri ale elevilor şi a le cimenta viitorul”. I-am spus că, la cât de mulţi bani am investit eu în acea iniţiativă, ar fi trebuit s-o numească Fondul Ennis pentru Şcoala Promise!

Din nou, mare păcat că a murit! Eram pe punctul de a realiza ceva incredibil şi încă putem. Mă întreb cine se va angaja să gestioneze toate astea. Cu o tragedie de asemenea amploare, sunt sigur că voi obţine un sprijin financiar substanţial. Poate că vom redenumi fondul Promise până la urmă.

C0NrƒÂ8fl
8H

Brandon Jenkins

Elev la Urban Promise Prep

Trey e cel mai bun prieten al meu aici. Eu joc pe poziţia numărul 1, conducător

de joc, el, pe numărul 2, adică aruncătorul echipei.

Echipa noastră de baschet nu era chiar atât de bună înainte, dar apoi Trey a fost transferat de la New York. Imediat ce a ajuns aici, echipa a evoluat. Am devenit mai buni.

La sfârşitul clasei a Xl-a, Trey era cel mai bun marcator al echipei. La naiba,

C0NrƒÂ8fl
8H

m-a ajutat şi pe mine să-mi îmbunătăţesc jocul. Nu numai că era cel mai bun sezon pe care l-am avut vreodată, dar prezentam cu adevărat interes pentru colegiile din zonă. Asta e tot ce-am visat vreodată – să joc la colegiu.

în ziua cu împuşcătura aveam un meci din play-off împotriva lui Dunbar, o altă

şcoală puternică din oraş. Ştirile tot spuneau că mulţi vânători de talente de la universităţi vor fi acolo. Trey şi cu mine îi studiaserăm pe cei mai buni jucători de la Dunbar şi aveam un plan destul de solid pentru a-i anihila. Aveam un presentiment bun.

Asta până l-am văzut pe Trey în dimineaţa aceea.

Când nu zâmbea, ştiam că se

întâmplă ceva. El zâmbea în fiecare zi, mai ales în zilele de meci.

— Eşti bine, tăntălăule? l-am întrebat.

— Sunt cum trebuie, a răspuns el încet.
Când eu spun „tăntălăule”, el spune „prostovane”. Este o vorbă între noi. Mereu. Dar nu şi atunci.

A plecat repede, dar

am strigat după el:

— Trey, ce

se întâmplă?

— Trey,

vorbeşte cu mine.

— Trey, te

prosteşti.
S-a oprit, în cele
din urmă. I-a luat
vreo treizeci de
secunde să se

C0Nrfȩ8fl
8H

întoarcă şi să mă privească drept în faţă. S-a holbat la mine cu nişte ochi ciudaţi, injectaţi, şi m-a dus într-o baie din apropiere.

L-am urmat.

— Trebuie să PROMIŢI că nu vei spune nimănui nimic, a zis el.

Am promis.

Trey a închis ochii, a tras adânc aer în piept şi, chiar când a deschis gura ca să vorbească, a năvălit un val de copii. Trey doar s-a uitat la ei, apoi la mine şi a ieşit în fugă.

Nu ştiu ce voia să-mi spună în acel moment, dar m-am dus în clasă cu o senzaţie ciudată în stomac, că... se va întâmpla ceva

C0Nrfȩ8fl
8H

rău.

Nu l-am mai văzut pe Trey până la încălzirea dinaintea meciului. A intrat în sala de sport arătând mai jalnic decât de dimineaţă.

—
Adunaţi-vă în jurul meu, a strigat antrenorul Robinson. Trey are un anunţ de făcut.

Antrenorul a strâns din dinţi şi am ştiut că ceea ce avea să spună Trey era de rău.

— Nu pot să joc, a mormăit el.
— Vorbeşte, tinere, a zis antrenorul. Asumă-ţi greşeala şi consecinţele ei.

— Am intrat în nişte belele, a murmurat drept explicaţie.

Se părea că directorul Moore îl trimisese pe

Trey în detenţie şi el nu putea juca în meciul din seara aceea. Toată echipa a izbucnit. Mormăieli de dezamăgire şi oftaturi – băieţii scrâşneau din dinţi, unii lăsau capul în jos, înfrânţi. Replica: „Ce mama dracului, Trey!” a răsunat de mai multe ori în sala de sport.

Dar eu n-am zis

nimic.

Nici măcar nu
puteam ridica
privirea spre el.
Mă uitam în jos.
Am simţit că mă
priveşte,
aşteptând să zic:
„Totul e bine” sau
să spun echipei:
„încă putem, noi
împreună”, dar n-
am putut. Nu m-
am putut uita în
ochii lui.

Data următoare
când l-am văzut
pe Trey avea

C0Nrfȩ8fl
8H

cătuşe la mâini şi ofiţerii îl escortau afară din şcoală.

Nu vreau să cred că Trey l-a ucis pe directorul Moore. îl cunosc pe Trey cel adevărat. Cunosc o latură a lui Trey pe care nimeni altcineva nu o poate vedea şi datorită căreia îi acord prezumţia de nevinovăţie. Dar apoi mă gândesc la cât de iritat era în dimineaţa

aceea. Asta nu-l pune într-o lumină prea bună.

Unchiul T

Unchiul lui Trey

Sper din tot sufletul că Trey nu mi-a luat arma. De dragul meu şi al lui. Faza e că Trey are o mulţime de defecte, dar prost nu e. Şi nici ucigaş nu e. Ştiu

C0NrfȻ8fl
8H

asta, pentru că eu sunt.

Am slujit peste douăzeci de ani această ţară, în marină. Operaţiuni speciale. Trei misiuni. Trăieşti mult, înveţi multe. Şi răul pe care l-am văzut nu există în Trey.

Totuşi când mi-am luat prima dată nepotul din New York, avea cuvântul „imbecil”

înscris pe toată
făptura. La fel ca
mine la vârsta lui,
doar că eu m- am
comportat mult
mai rău. Stăteam
la greu pe străzi şi
ca opţiuni aveam
moartea,
închisoarea sau
armata. Ca să fiu
sincer, războiul m-
a salvat. Ceea ce e
un lucru ciudat,
dacă stai să te
gândeşti. Să fii
expediat în
străinătate, să te
duci să lupţi

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru o ţară care nu te iubeşte, să omori străini ca singură opţiune pentru a rămâne în viaţă. Totuşi Trey nu are inimă de soldat, eu ştiu asta.

Dar îi datoram surorii mele să i-l iau pe Trey de pe cap şi să mă asigur că are o soartă mai bună decât băieţii alături de care am crescut eu. Nu mă

aşteptam ca
atitudinea lui Trey
să fie aşa de rea.
întotdeauna
răspunde
obraznic, e mereu
înclinat să încalce
regulile, genul de
lucruri pe care
bărbaţii de
culoare nu-şi
permit să le facă.
Probabil pentru că
tatăl lui a murit
atât de tânăr. A
murit de cancer.
în urma lui, Trey a
rămas să fie
crescut de o

C0Nrfȩ8fl
8H

femeie. Aşadar, mi-am luat misiunea de a-l struni pe drumul cel drept. Îndiferent ce-ar fi însemnat asta.

Restricţii, rutină strictă, încercând să-l stăpânesc, fie la şcoală, fie acasă, limitându-i timpul petrecut în lume, oferindu-i zero spaţiu de manevră ca să nu apuce să se bage în buclucuri. în

acest oraş, e
multă mizerie în
care poţi intra.

Sigur, din când în
când ne
ciocneam, mai
ales la început.
Tranziţia e grea
pentru oricine. Şi
Trey n-a făcut-o
mai uşoară,
punându-mi
răbdarea la
încercare la
nesfârşit. Venind
târziu acasă, fiind
nerecunoscător,
neglijându- şi

treburile. I-am spus că există o cale uşoară de a face lucrurile şi o cale dificilă. A ales calea cea grea de fiecare dată şi, în cele din urmă, a trebuit să-l cârpesc, pentru a-l face să se îndrepte.

Nu înseamnă că am vrut asta, dar, sincer, nu ştiam ce altceva să fac. Nu e ca şi cum aş

mai fi transformat vreodată un băiat într-un tânăr bărbat. Ştiu cum am evoluat eu şi cum am ajuns să mă descurc destul de bine. Mai bine decât majoritatea.

După ce am văzut că palmele erau singurul lucru care funcţiona, am continuat să-l ating din când în când, ca să ştie că nu mă joc. Până

C0NrƒŽ8fl
8H

la urmă, ne-am împăcat şi a început să respecte regulile acasă, dar apoi au venit necazurile de la şcoală.

Dintr-un motiv oarecare, oamenii aceia de la Promise păreau să aibă mereu o problemă cu Trey. M-au pus să stau în clasă cu el de câteva ori. Desigur, atunci s-a comportat ca un

înger.

M-am înţeles cu el asupra unor lucruri şi am crezut că depăşisem greul. De câteva săptămâni bune, nu mai auzisem nimic de la şcoală. începusem să cred că am scos-o la capăt, că l-am adus pe nepotul meu pe calea cea bună.

Voi fi sincer: ţin la băiatul ăsta,

chiar ţin la el. Ştiu că el crede că vreau doar să-l tiranizez, dar nu înţelege că această lume îl va înghiţi cu totul dacă nu- şi ţine capul drept. Bărbaţii de culoare nu primesc a doua şansă, iar lui Trey i-am acordat-o eu. Nu-l pot lăsa s-o irosească.

Şi trebuie să-i recunosc

meritele, acolo unde se cuvine. S-a străduit în ultima vreme. Sunt mândru de el pentru progresele făcute la baschet. Am fost la câteva dintre meciurile lui şi copilul m-a impresionat. Chiar l-am invitat pe unul dintre camarazii mei din marină la meciul său din play-off. M-am lăudat cu Trey. I-am spus

C0NrƒÂ8fl
8H

că nepotul meu era jucătorul-vedetă şi un copil bun. S-a aşezat în tribună, aşteptând să-l cunoască pe faimosul Trey Jackson, următorul star din NBA. Dar, desigur, Trey n-a jucat în acel meci. Din vina lui. Al naibii de jenant pentru mine.

Ştiu că Trey nu i-a făcut nimic

directorului Moore, dar nu pot ignora faptul că-mi lipseşte pistolul. De ce nu poate Trey, pur şi simplu, să facă lucrurile aşa cum trebuie? Dacă n-ar fi fost în detenţie, ar fi jucat în meciul acela şi nevinovăţia lui n-ar fi fost pusă la îndoială. Acesta e fix lucrul pe care am încercat să i-l explic băiatului.

C0NrƒÂ8fl
8H

Ca om de culoare,
nu ţi se acordă
niciodată
prezumţia de
nevinovăţie.
Trebuie să fii de
partea dreaptă a
tuturor lucrurilor.

Totuşi în capul
meu este o mare
năuceală.
Gânduri
învălmăşite
despre ce-aş fi
putut face altfel.
Am încercat atât
de mult să-l
schimb, să-l

transform, şi
totuşi s-a trezit
prins în acest
sistem lipsit de
noimă. Locul ăsta
este prea greu de
suportat pentru
un băiat negru.

Nu ştiu, poate şi eu
am fost prea dur cu
el.

C0NrfȻ8fl
8H

Antrenorul Robinson

Antreno

C0NrfȻ8fl
8H

r

d

e

b

a

s

c

h

e

t

l

C0NrfȻ8fl
8H

a

U

r

b

a

n

P

r

o

m

i

s

C0NrƒÂ8fl
8H

e

P

r

e

p

Nu o să
mint,

chestia
asta m-a
aranjat
zdravăn.
Şi în
ofensivă,
şi în
defensivă.

Directorul Moore
mi-a dat o şansă
atunci când alţii
n-au făcut-o.
înainte de această
slujbă, antrenam
baschet la nivel
recreativ. Doar
din dragoste
pentru sportul

acesta, pentru că nu-mi intra niciun ban în buzunar.

Moore şi cu mine ne cunoşteam de mult. Am urmat Universitatea Hampton împreună. Am avut nişte probleme în afara campusului şi am fost dat afără din echipă. Am pierdut şansa de a ajunge în liga profesionistă, ca jucător. Să fiu antrenor era

următoarea mea opţiune. Aşa am rămas aproape de joc.

Când Moore a decis să facă o echipă de baschet la Urban Promise, eu am fost prima persoană pe care a sunat-o. Aşa e Moore. întotdeauna este atent. Caută mereu să fie sigur că toată lumea din jurul lui are ce mânca. Chiar şi unii dintre

aceşti jucători.

Moore spunea că, cu cât echipa este mai bună, cu atât este mai mare potenţialul de sponsorizare. El ne-a făcut pe mine şi echipa de antrenori să căutăm jucători de aici până la New York şi s-a implicat personal pentru a-i invita pe copii la Promise. Le-ar fi dat chiar şi bani, dacă aveau

nevoie de ei, pentru a-i ajuta să ajungă aici. Omul acela a ajutat multe familii.

După câţiva ani, am început să concurăm cu adevărat, în loc să pierdem fiecare joc. Apoi l-am găsit pe acest copil, Brandon, şi lucrurile au început să prindă contur.
Şi pe urmă a venit Trey.

C0Nrfȩ8fl
8H

Băiatul ăla îmi aminteşte mult de mine, dar cu mai mult talent. Asta e partea tristă. Prea mulţi copii cu atât de mult potenţial cad în faţa presiunii sistemului. O greutate invizibilă, care-i ţintuieşte pe toţi la pământ. Şi nici măcar nu-şi dau seama.

Dar Trey n-a făcut asta. Trey n-ar răni nici măcar o muscă. Trey este

unul dintre cei mai drăguţi copii pe care-i cunosc. Iată un exemplu: odată Moore m-a enervat, făcându-i unui copil ceva greutăţi – nu era unul dintre jucătorii mei. Un copil liniştit. Cred că Omar? Omari? Ei bine, nu purta curea şi urma să fie sancţionat. Ghiciţi ce s-a întâmplat? Trey s-a apropiat şi i-a dat puştiului

C0NrfȩBfl
8H

centura. El purta uniforma de baschet, deci Moore nu l-a putut sancţiona, iar el i-a luat apărarea acelui copil, exact aşa a făcut. Ăsta este Trey. Aşa e el.

Totuşi, chiar dacă e nevinovat, cred că treaba asta îl va distruge. Cred că-l va traumatiza şi cred că ăsta e defectul sistemului. Odată ce te atinge, te-a

viciat pentru
totdeauna, fie că
eşti sau nu
vinovat. Acelaşi
lucru mi s-a
întâmplat şi mie.

Acum, Moore nu
mai e. Nici Trey nu
mai e.

Nu ştiu, frate, sunt
pur şi simplu năucit.

C0Nrfȩ8fl
8H

Antoine Betts

Elev la Urban Promise Prep

Am văzut totul, da-da. Toată faza.

Trey a venit în prima pauză de prânz, în clădirea A. Ei spun că în clădirea A sunt copiii scandalagii,

dar eu o prefer. Aceşti băieţi sunt al naibii de amuzanţi – mă duc acolo ca să râd.

Eram în zonă pentru că fac parte dintr-un program de voluntariat la bucătărie pentru elevii din anul terminal ca să obţin credite pentru gătit şi să am posibilitatea de a lucra într-un

C0NrƒÂ8fl
8H

restaurant după liceu, cine ştie...

Aparent, voluntariatul a fost ideea acestui tip, Ramon. Doamnele de la bucătărie se bucură, pentru că nu au personal suficient şi, când eu şi ceilalţi voluntari ne ocupăm de clădirile noastre, le uşurăm mult munca. Noi ştim cum să ne

descurcăm cu băieţii.

Dar, oricum, ziua aceea a fost intensă. Copiii au intrat, unul câte unul, cu mâinile la spate, cu capul plecat, ca întotdeauna. De fapt, o vreme, prânzul s-a desfăşurat fără evenimente. Fără încăierări, fără mâncare aruncată, fără niciun elev care

C0NrƒŽ8fl
8H

să încerce să sară peste rând. Bănuiesc că a fost aşa pentru că am servit pizza.

Vedeţi voi, dacă un copil face haos în timpul prânzului, e scos din cantină fără şansa de a mai mânca, aşa că, în zilele când servim o mâncare iubită de toată lumea, elevii se comportă frumos. Tuturor le place

pizza, nu?

Aşadar, au
mâncat în linişte,
ca de obicei,
regula tăcerii
fiind mereu în
vigoare, până
când nişte băieţi
de la o masă au
început să râdă.
M-am uitat în
spate. Nu ratez
nicio comedie
bună.
Un profesor s-a
apropiat şi a dat
un avertisment
întregii mese şi

apoi puştiului
care făcea glume.
Trey. După aceea
s-au potolit toţi.
Trey nu era unul
dintre copiii cu
adevărat răi.

Dar după cinci
minute copiii de la
masă au început
să râdă din nou.
De data asta
pentru că Trey
făcea ceva cu
mâncarea, se
prostea. Totuşi nu
şi-a ales bine
momentul.

Tocmai atunci intra Moore.

Profesorul a trecut din nou şi i-a dat lui Trey o depunctare. Când profesorul s-a întors la postul său, Moore s-a îndreptat apăsat spre el.

— Ai probleme cu ăla? a întrebat el

— Aşa cum ştiţi, a răspuns profesorul.

Moore a rămas

C0NrƒŽ8fl
8H

acolo câteva minute, rotindu-şi privirea peste mese, cu braţele încrucişate, încruntat. Toţi băieţii stăteau drept. A aruncat un fel de vrajă asupra noastră. Sau nimeni nu voia să aibă probleme cu el, dacă puteau evita asta. Făcea lucrurile să pară extrem de serioase.

în cele din urmă însă, Moore s-a ridicat să plece sau cel puţin s-a prefăcut că face asta. Şi ştiţi ce, chiar în acel moment, Trey a mai trântit o glumă, în gura mare, de data asta despre Moore.

— Ai fruntea ca o pistă de aterizare, frăţie.

Ceilalţi copii au izbucnit în râs

C0NrfȻ8fl
8H

până când Moore
a băgat capul
înapoi, în cantină.
Şi atunci lucrurile
au devenit
interesante. Am
văzut ceva ce n-
am mai văzut
până acum, ceva
ce chiar nu ştiam
că este posibil.
Moore şi-a pierdut
complet calmul.

A trecut ca o

furtună prin

încăpere.

— Ce-ai spus?

Normal că Trey a rămas cu buzele lipite.

— Nu, dacă vrei să fii clovn, apoi fii clovn. Spune o glumă! s-a răstit Moore.

Dar Trey şi-a ţinut gura închisă.

C0NrƒÂ¿8fl
8H

— Spune o glumă, Jackson! a răcnit din nou Moore.

Trey l-a ignorat iarăşi.

Când credeam că lucrurile nu se pot înrăutăţi mai mult, Moore s-a aplecat spre faţa băiatului şi a strigat:

— Am zis să spui naibii o glumă!

Unii copii au chicotit, râsul acela mărunt, care-i ajuta să nu izbucnească în plâns. Alţii şi-au umplut gura cu pizza, îngroziţi.

Trey părea umilit.

Ochii îi rătăceau de

jur împrejur. Aşa că

s-a răstit:

C0NrfȻ8fl
8H

— Dispari dracului din faţa mea!

— Altfel ce? a urlat Moore.

— Altfel o să te omor!

Toată sala a amuţit. Nici măcar doamnele de la bucătărie nu îndrăzneau să se mişte. Un

fior mi-a străbătut şira spinării.

în acel moment, n-am crezut că vorbeşte serios. Am simţit-o mai mult ca pe un mecanism de apărare. Dar ştiind ce ştiu acum... Bănuiesc că băiatul acela vorbea al naibii de serios.

După ce a trecut şocul, Moore l-a luat pe Trey de

C0NrfȻ8fl
8H

guler şi, mai mult târându- 1, l-a scos afără din cantină.

Restul îl ştiţi şi voi.

Doamna Hall

Prof

C0NrfȻ8fl
8H

e s o r l a U r b a n P r

o
m
i
s
e

P
r
e
p

Sărmanii
mei elevi.
Bieţii mei
băieţi. Am

C0NrƒŽ8fl
8H

început să
predau la
Urban
Promise
chiar în
anul în care
s-a înființat.
De atunci
sunt aici.

Locul acesta era
magic, atunci
când porţile i s-au
deschis pentru
prima dată. Băieţi
din tot oraşul, în
general daţi
uitării de întreaga
lume, aveau acum

un loc pe care-l puteau numi acasă. Un loc în care administraţia ţinea să le dăruiască o şansă corectă. Moore chiar asta a făcut. Sigur, a fost dintotdeauna puţin cam strict, dar aşa trebuie să fii cu aceşti copii, şi aşa faci. Dar nu din frică, sau ură, sau neînţelegere – ci din dragoste.

în primii doi ani, Urban Promise nu

a performat aşa cum se sperase, cel puţin după părerea lui Moore. Mie mi se părea că progresăm. Sigur, putea fi şi mai bine, însă Moore voia să fie cel mai bun.

Aşadar, am făcut vizite la alte şcoli, am participat la conferinţe, ateliere, am învăţat tot felul de lucruri din cele mai bune practici.

O modificare aici,
o modificare
dincolo şi, înainte
să-mi dau seama
ce se întâmpla,
am constatat că
mânam băieţii ca
pe nişte vite. Nu
mai erau copii, ci
prizonieri.

Recent, i-am
vorbit lui Moore
despre faptul că
nu sunt de acord
cu felul în care se
face educaţie în
şcoală şi, ştiţi voi,
mi-a spus să-mi
fac bagajele şi să

plec dacă nu-mi convine. Se schimbase. Era un om complet diferit de acela cu care mă bucurasem să lucrez. Furios. Rece. Eu am investit sânge, sudoare, timp, energie, efort şi lacrimi în acel loc şi el a îndrăznit pur şi simplu să mă azvârle?! Mă înfurie până şi să mă gândesc la asta. Ah, şi Trey, printre suspecţi?

Băiatul acela n-ar
răni nicio muscă.
Face pe răul, dar
eu văd dincolo de
faţada asta. Toţi
băieţii aceştia
vorbesc dur.
Oferă-le puţină
dragoste şi o să
vezi cum se
topesc. Sunt copii.
Lumea pare să
uite
mereu
asta.
Îndiferent
de
înălţimea
lor.

C0NrƒÂ8fl
8H

Îndiferent
de
culoarea
pielii.
Îndiferent
de
atitudinea
lor.

Trey n-a fost
niciodată tratat
corect, nici măcar
la Promise. S-a
stabilit, prin lege,
că avea nevoie de
ajutor pentru a
putea învăţa cât
mai bine. Dar
Moore pur şi

simplu nu l-a sprijinit. A spus că ar fi prea costisitor să angajeze o persoană special pentru asta. A spus că şcoala avea destule probleme financiare şi fără să-şi asume alte datorii. Nu-mi venea să cred.

Nu ştiu exact ce anume l-a schimbat pe Moore.

C0NrƒÂ8fl
8H

Zvonurile circulă în mod constant: infidelitate şi o soţie nemulţumită, un divorţ copleşitor, discuţii despre investiţii eşuate, unele probleme financiare cu care s-a confruntat.

în orice caz, recent, frământările din

viaţa lui personală
au început să-i
afecteze munca.
Apărea la şcoală
neîngrijit, venea
târziu sau chiar
arătând bolnav.
Se lua de copii,
chiar şi de
personal. Dar eu,
una, mă
săturasem să fiu
admonestată. Am
fost acolo, la
Promise, în ziua
împuşcăturii.
Întrasem în biroul
lui să-i dau
scrisoarea de

C0NrfȻ8fl
8H

demisie. Nu mai suportam. Şi când am auzit că Moore a murit, primul meu gând a fost: Oh, Doamne, a făcut-o. Şi- a luat viaţa.

Înterogatoriul lui Trey

(Transcriere de la ancheta oficială a lui Trey)

C0NrƒÂ8fl
8H

DETECTIV BO:

Spune-ţi numele pentru înregistrare, te rog.

TREY: Trey.

DETECTIV ASH:

Numele întreg.

TREY: Acesta este numele meu

ÎNTREG.

DETECTIV ASH: Crezi că e amuzant? Vrei să te închidem de-acum?

TREY: Jackson. Trey Jackson.

DETECTIV BO: Unde locuieşti?

C0NrƒÂ8fl
8H

TREY: în sud-est,

aproape de Navy

Yard.

DETECTIV BO:

Ah, aşa e.

Unchiul tău a

fost în marină.

TREY: Aţi vorbit cu

unchiul meu?

DETECTIV ASH: Noi

punem întrebările. Unde erai pe 10 octombrie, aproximativ la ora 6:30 seara?

TREY: Ştiţi bine unde eram.

DETECTIV BO: Ah, deci erai în biroul lui Moore? Cu pistolul la capul lui?

TREY: Nu,

eram în

C0NrfȻ8fl
8H

detenţie.

Aşa cum v-am spus de milioane de ori.

DETECTIV BO: De ce erai în detenţie? Eşti

turbulent

?

TREY: Hai, frate,

arăt eu ca o

persoană

indisciplinată?
DETECTIV BO: Mai degrabă, pari genul de puști căruia îi place să facă

C0NrƒÂ8fl
8H

agitaţie.

DETECTIV ASH: Potrivit profesorilor de la şcoală, eşti un elev turbulent.

TREY: Asta pentru

că profesorii nu mă

plac.

DETECTIV BO:

Trebuie să aibă

un motiv, nu?

TREY: Cum o fi,

frate.

DETECTIV ASH:

Ai auzit ceva în

detenţie?

TREY: Am auzit că

am dreptul la un

avocat.

DETECTIV BO:
Pentru ce ai

nevoie de avocat? N-ai făcut nimic rău, nu?

TREY: Nu.

DETECTIV ASH: Atunci vorbeşte cu noi, poţi avea încredere în noi. Te putem ajuta.

TREY: N-am

nevoie de ajutorul

vostru. Am nevoie

de avocatul meu.

DETECTIV BO:

Nu contează.

Să ştii că ne-a

spus deja

celălalt.

TREY: Ha? Ce-a

spus?!

DETECTIV BO:

Ne-a spus ce-ai

C0NrfȻ8fl
8H

făcut.

TREY: Dar n-am

făcut nimic! Ce să

spună?

DETECTIV BO: Noi n-am auzit aşa. Spune-ne adevărul, din perspectiv a ta. Poate ştii ceva despre vreunul

dintre ceilalţi copii?

TREY: ...

DETECTIV ASH: Dacă vrei să joci dur, putem juca mai dur şi noi şi n-o să-ţi placă.

TREY:...

DETECTIV ASH: Bine, fie cum vrei tu.

CU O ZI ÎNAINTE

DE CRIMĂ *Trey*

C0NrƒÂ8fl
8H

CAPITOLUL 4
Târziu

TREY

—
Fraateee, o să frig
rău de tot!! ţip la
omul meu
Brandon,
partenerul meu
de joc.

El joacă pe poziţia
1, eu, pe poziţia 2.
în plus, e singurul
tip din echipă
care- mi acceptă

glumele. Probabil pentru că Brandon este cel mai tare băiat de pe planetă, așa că nu ia niciodată nimic personal.

— Capul zici că arată ca un PT Cruiser.

Echipa moare de râs, chiar și antrenorul. îmi place să fac glume în vestiar. Ecoul face să pară că întreaga școală râde cu mine. Mă

întreb cum ar fi asta: toată şcoala râzând la glumele mele. Ar fi epic. Aş putea fi un comediant desăvârşit dacă nu-mi iese cu baschetul.

— Bine, liniştește-te, liniştiţi-vă cu toţii, spune antrenorul. Mâine avem cel mai important meci al sezonului. Până la capăt, pentru victorie. încă nici nu mă

gândesc la campionat, mă auziţi? Acesta este campionatul nostru. Dăm totul laoparte, pentru că, dacă nu câştigăm, mergem acasă. Mă auziţi?

— Da, domnule! strigăm la unison.

— A fost un antrenament grozav astăzi. Mergeţi cu toţii acasă în siguranţă, odihniţi-vă şi fiţi

C0NrƒŽ8fl
8H

pregătiţi pentru jocul de mâine. Toţi pentru unul.

Ne înghesuim şi întindem mâinile în mijloc. Brandon este căpitan, aşa că intonează strigătul de război, ca de obicei.

— Deţinem controlul!

—
DEŢINEM CONTROLUL!

— Suntem

cei mai tari!

— SUNTEM

CEI MAI TARI!

— Deţinem

controlul!

—

DEŢINEM

CONTROLUL!

—

C0NrfȻ8fl
8H

Promitem!

—

PROMITEM!!!

Mâinile zboară în

aer, apoi ne

despărţim şi pornim

spre duşuri.

— Trey, stai

să-ţi zic o vorbă,

strigă antrenorul.

Alerg spre el. Ne
retragem în
spatele ultimului
rând de dulapuri,
ca să nu ne audă
coechipierii mei.

— Trey, vom

avea nevoie de tine

mâine, deci

concentrează-te, mă

asculţi?

— Da,

domnule antrenor,

C0Nrfȩ8fl
8H

ştiu.

— Bravo,

asta vreau să aud.

Acum, hai, du-te şi

spală-te.
Să-l aud pe
antrenor spunând
că echipa are
nevoie de mine e
cel mai plăcut
sentiment din
lume, mai ales că
baschetul este
singurul lucru la
care mă pricep.

Nu cred că mi-a
mai spus cineva,
vreodată, că are
nevoie de mine.

Trec prin vestiarul

albastru cu auriu

până la duşuri, unde

sunt câţiva băieţi.

— Hei, B., îl

strig pe Brandon.

— Ce-a vrut

antrenorul?

C0NrƒŽ8fl
8H

răspunde el.

— Mi-a spus doar să fiu pregătit pentru mâine.

— Ai face bine, avem un meci de câştigat.

— Adevăr grăit-ai. O să ies să prind autobuzul. Pe mâine, prostovane.

— Pe mâine, tăntălăule.

Brandon şi cu mine dăm mâna şi plec, sărind peste duş, pentru că nu pot rata autobuzul care mă duce în mod normal acasă. Unchiul meu T are o regulă strictă cu privire la ora la care trebuie să ajung acasă şi, dacă aş întârzia chiar şi câteva minute, probabil că s-ar declanşa o furtună. Nu vreau

să am nicio problemă cu el în seara asta.

Mă opresc la prima cişmea pe care o văd şi beau ca înecatul, cu gura uscată ca naiba după antrenament. N-ar trebui să stăm la cişmea mai mult de trei secunde, dar, pentru că şcoala s-a terminat, nu e nimeni în preajmă să mă grăbească.

Cealaltă şcoală a
mea, din Bronx,
abia dac-avea apă
curentă.
Ţâşnitorile cu apă
potabilă n-au
funcţionat
niciodată,
toaletele nu erau
spălate. Uneori,
iarna, căldura nu
funcţiona, o
întreagă bătaie
de cap. Mă
enerva la culme.
în schimb,
profesorilor le
păsa mai puţin de
ce făceau elevii,

C0NrƒÂ8fl
8H

aşa că ne puteam dezlănţui cum aveam chef.

Urban Promise este la polul opus.

Totul este curat, strălucitor, la superlativ. Dar totalul de mizerii pe care trebuie să le înghiţi în acest loc aproape că-l face să pută.

în clasă, nici măcar nu ne putem rezema de spătarul scaunului. Pe

deasupra, au tupeul să ne ţină în şcoală de la 7:00 dimineaţa până la 5:00 seara. Cine poate sta aşa, nemişcat, zece ore?! Eu sigur nu pot. Dar, evident, atunci când nu stau exact aşa cum vor ei, primesc un avertisment. La trei avertismente, primesc un punct în minus şi numărul punctelor mele de

C0NrƒÂ8fl
8H

merit tot scade. Cum asta se întâmplă destul de des, am devenit copilul cu probleme pe care nimeni nu şi-l doreşte în clasă.

Acesta este singurul lucru pe care îl au în comun Promise şi vechea mea şcoală. Ceea ce simt profesorii pentru mine. Felul în care mă privesc.

Modul în care
vorbesc cu mine.
Felul în care
vorbesc despre
mine. Din tot
soiul de motive,
Trey Jackson şi
profesorii pur şi
simplu nu se pot
înţelege şi eu
sunt, întotdeauna,
cel vinovat. Ei
spun cam aşa:

— Trey este

unul dintre elevii

noştri speciali.

C0NrfȻ8fl
8H

— Mult noroc cu băiatul ăla.

Sau, vorba lor preferată.

— Are nevoie de puţină dragoste în plus.

Tot felul de comentarii aberante.

Dar eu nu sunt prost. Ştiu că folosesc un cod al lor, al profesorilor, şi că, de fapt, vor să spună:

— Ne-am dori ca Trey să nu fie aici.

— Ne-am dori ca Trey să nu existe.

îmi şterg apa de pe bărbie şi mă îndrept spre dulap ca să-mi iau lucrurile. Promise

C0NrƒŁ8fl
8H

este mult mai puţin stresantă după orele de şcoală. Fără alţi copii, fără profesori sâcâitori. Pare aproape normală. încui dulapul şi îmi aud numele.

Mă întorc şi îl văd pe domnul Finley aruncând o privire din sala de clasă.

Gâtul albicios, întins la maximum, îl face să arate ca un nenorocit de struţ

căpăţânos.

— Da? încerc să răspund politicos.

— De ce nu mergi pe linie? întreabă domnul Finley.

Când oamenii îmi pun întrebări stupide, îmi ia întotdeauna mai mult timp să răspund, aşa că ezit preţ de o secundă.

— Şcoala s-a terminat. Nu mai e

C0NrƒŽ8fl
8H

nimeni pe hol.
— Deci, pentru că nu se uită nimeni, te-ai hotărât să faci ceva greşit? Care este valoarea numărul patru a şcolii?

îşi încrucişează

braţele peste piept.

Suspin.

—

Întegritate.

— De unde vii?

— De la antrenament.

— întoarce-te în sală şi ia-o de la capăt.

Oftez scurt.

— Domnule Finley, nu puteţi

C0NrƒÂ8fl
8H

vorbi serios. O să

pierd autobuzul.

— Trebuie

să înveţi să faci

alegeri mai bune.
Scot un geamăt
puternic, care nu-i
place, şi mă
îndepărtez
călcând apăsat ca
să-l enervez şi mai
mult.

îmi aşez picioarele
pe linie şi merg

cât de repede pot, pe coridor. Aş alerga, dar domnul Finley m-ar pune s-o fac din nou, la nesfârşit.

Domnul Finley este renumit pentru că-i pune pe elevi să repete lucrurile la infinit. Tortură curată. Jur, uneori mi se pare că nu mă place deloc. Profesorilor n-ar trebui să li se permită să nu le

C0NrfȻ8fl
8H

placă anumiţi
copii.

Privesc în urmă şi,
desigur, domnul
Finley încă se uită
după mine, de
parcă n-ar avea
altceva de făcut:
lucrări de
corectat, părinţi
cărora să le
telefoneze, de
mâncat un măr
sau orice altceva
susţin profesorii
de obicei că fac.

Merg suficient de
departe ca să văd

sala de sport şi
apoi mă întorc.
Arunc o privire la
ceasul din hol, văd
că sunt deja cu
două minute în
întârziere şi devin
agitat. N-am ratat
autobuzul de două
săptămâni şi nu
vreau să-l enervez
pe unchiul T cu o
zi înainte de
marele meci. Nu
se ştie niciodată
ce- ar putea face.
N-am nevoie de
stresul ăsta acum.
Mâine trebuie să

C0NrƒÂ8fl
8H

joc perfect, aşadar mintea mea trebuie să fie la locul ei.
Nu ştiu ce i-au spus cei de la tribunal unchiului meu despre mine, dar pare să creadă că am fost un scandalagiu de mare clasă la New York. Am fost suspendat de la şcoală de câteva ori, dar nu fac parte din nicio bandă. Nu vând droguri, ca unii

dintre băieţii mei
de-acasă. Sunt
doar un copil
normal.

Mă reped spre
dulapul meu,
trecând pe lângă
clasa domnului
Finley. Se pare că
a plecat în
momentul în care
i-am dispărut din
raza vizuală.

îmi iau lucrurile
cât mai repede
posibil şi ies din
clădire, cu inima
bătându- mi cu

C0Nrfȩ8fl
8H

putere.

Afără, aerul
proaspăt îmi umple
plămânii într-un
mod plăcut.

Dar, când ajung
după colţ,
coşmarul meu
devine realitate şi
văd cum
autobuzul pleacă
din staţie.

— NUU! Aşteaptă,

aşteaptă!!

Ţâşnesc într-un

sprint disperat. Dar

oare şoferul mă

aude?

Desigur că nu.

Merge mai departe.
Stomacul mi se
strânge când mă
gândesc la ce va
spune unchiul T...
sau la ce va face.

CAPITOLUL 5

Î

C0NrfȻ8fl
8H

n

c

a

p

c

a

n

ă

T

R

E

Y

Ajung acasă după
apusul soarelui,
ceea ce nu-i va

C0Nrfȩ8fl
8H

plăcea unchiului T. Unchiul T locuieşte în sud-est, chiar lângă Navy Yard, cartierul marinei. E o zonă frumoasă, cu un stadion în apropiere şi cu tot ce trebuie. Are casă, aşa că trebuie să fie bogat, deşi nu se comportă ca atare. Vorbeşte mereu despre câţi bani dă pe fundul meu. Stinge

luminile când
pleci din cameră,
nu te apropia de
termostat, fără
porţii
suplimentare la
cină.

îmi ţin respiraţia
şi intru. îl zăresc
pe canapeaua din
sufragerie, cu o
bere în mână, o
211, ca
întotdeauna.
încerc să mă
lipesc de perete,
sperând că nu mă
va observa. Mă
gândesc la acea

parte din Peter Pan unde Peter se luptă cu umbra lui. Mă silesc să devin o umbră.

Mă îndrept spre trepte, dar îi aud vocea.

— Unde ai umblat, Trey?

Parc-ar vorbi un demon.

— Nicăieri, vin doar de la antrenament.

— Antrenamentul se termină la 6:30. Durează o oră să ajungi acasă. De ce e aproape ora 9?

— Am pierdut autobuzul.

— De ce?

C0NrfȻ8fl
8H

Las capul în jos.

— A plecat

înainte de ora

obişnuită.

— Vino aici! strigă el, ştiind că mint – îşi dă seama mereu.

Mă îndrept şi îmi simt picioarele ca nişte blocuri de ciment. Urăsc când îmi spune să vin la el. Se supără când mă mişc încet, dar de

ce m-aş grăbi? Nu-i înţeleg niciodată pe adulţi.

— Da?

— Da, şi mai cum? scrâşneşte el.

— Da, domnule?

— Mă minţi, băiete?

— Nu, dar...

C0NrƒÂ8fl
8H

înainte să-mi
termin ideea, simt
că aerul îmi
părăseşte corpul.
Pieptul pare să-mi
atingă coloana
vertebrală şi
picioarele mele
fac involuntar trei
paşi înapoi.

Urăsc să fiu lovit cu
pumnul în piept.

Dar şi mai mult
urăsc că,
indiferent ce-aş
spune, unchiul T
s-a hotărât deja
privitor la mine,

în mintea lui. La fel ca profesorii aceia de la Promise.

Mutarea din New York în DC şi mersul la Promise mi-au schimbat viaţa într-o grămadă de moduri. în mare parte, în bine. Acasă, în Bronx, n-o vedeam prea des pe mama. Libertatea a fost faină o vreme, dar apoi ea a început

să aducă acasă,
tot timpul, diverşi
tipi dubioşi. De
câteva ori a fost
foarte ciudat
pentru mine şi am
vrut să plec de-
acolo.

Când instanţa a
hotărât că nu mai
pot locui cu ea,
am fost uşurat.
Iar când am aflat
că mă ia unchiul
T, m-am simţit
fericit. Din
puţinele dăţi în
care îl întâlnisem,

mi se părea că unchiul T e destul de mişto. Avea un Cadillac şi asta era grozav pentru mine, însă, după ce a devenit tutorele meu, am văzut o altă latură a lui.

Unchiul T are o problemă gravă cu băutura. Ştiu că a fost în marină şi am senzaţia că uneori încă mai crede că este. Face acelaşi

C0NrƒÂ8fl
8H

lucru în fiecare zi. Merge la serviciu, face exerciţii, bea bere, se uită la televizor şi-şi curăţă arma. Şi când nu face acele lucruri mă terorizează pe mine. E aproape ca şi cum m-ar antrena pentru armată. El numeşte asta disciplină, menită să mă transforme în bărbat adevărat.

Uneori mă
gândesc să
ripostez, dar
întotdeauna îmi
piere curajul când
îi văd muşchii.

— Ar fi bine

să nu minţi, Trey,

spune el.

— Nu mint,

domnule. Am

pierdut autobuzul.

— De ce?

Caut un alt răspuns decât adevărul. Nu pot spune că am avut probleme pentru că nu am mers în mod corect pe hol, pentru că ar părea că a fost vina mea.

—

Antrenamentul a durat puţin mai mult. Avem meci mare mâine.

Când îi amintesc de jocul de baschet, văd cum faţa i se

relaxează. îi place
că sunt bun la
baschet.

— Mâine e,
nu?

Dau din cap.
Oftează. Cel mai
apropiat mod de a
se scuza pe care l-
a oferit vreodată.

— De ce n-ai

spus aşa de la

început, Trey?

— Nu ştiu,

tocmai mi-am

amintit.

El dă din cap spre

mine.

— Aşază-te

o secundă.

Mă aşez la capătul

opus al canapelei.

Cât de departe pot.
— Ştii,
sunt dur cu tine

din motive întemeiate. Nu vreau să te văd cum o iei pe calea pe care a apucat-o maică-ta.

îl mai apucă destăinuiri din astea la beţie, în care spune lucruri răutăcioase cu atâta uşurinţă, de parcă ele nu mi-ar răni sentimentele.

— De fapt, am invitat chiar şi un vechi prieten din marină,

C0NrƒÂ8fl
8H

continuă el, să
vină să te
admirăm jucând.
Să vedem, poate
obţii o bursă, ca
să ajungi în
marină şi tu.

Urăsc marina.

Culorile lor sunt

nasoale.

—

Mulţumesc,

unchiule T, răspund.

— Să-mi mulţumeşti prin jocul de mâine, mă auzi?

— Da, domnule.

— Bine, vezi că e ceva de mâncat în bucătărie. Mănâncă tot.

C0NrƒÂ8fl
8H

Ies bosumflat din

sufragerie şi mă

îndrept spre camera

mea. Sar peste cină.
Cu cât mă culc
mai repede, cu
atât mai repede va
veni ziua de
mâine. Şi singurul
lucru la care mă
pot gândi este
cum voi juca în
acel meci de
baschet.

Da. Lucrurile vor sta

mai bine mâine.

ZIUA CRIMEI

Trey

CAPITOLUL 6
Probleme!

TREY

Aproape că-mi sare inima din piept când porneşte alarma telefonului.

Mă năpustesc jos din pat şi îmi pun aceeaşi uniformă de

ieri, ca să câştig timp. Dacă întârzii la şcoală, voi fi trimis automat în detenţie. Asta nu se poate, nu vreau să ratez acest meci de baschet pentru nimic în lume.

Mă uit în jur după geanta mea, dar n-o văd. La Promise, dacă vii la şcoală fără geantă, nu te lasă

nici să intri. S-a întâmplat de multe ori, te exmatriculează imediat.

Fug în sufragerie şi îmi văd geanta lângă canapea. O înşfac în drum spre ieşire. Din fericire, unchiul T a ieşit deja la alergarea lui de dimineaţă.

Fug pe stradă

C0NrƒÂ8fl
8H

rugându-mă să nu
pierd din nou
autobuzul, dar,
după ziua de ieri,
nu se ştie ce s-ar
putea întâmpla.
Când trec dincolo
de colţ, văd
oamenii cum se
urcă în autobuz la
aproximativ două
străzi distanţă.
Mă sperii, până
când observ o
bătrână într-un
scaun cu rotile, în
partea din spate a
cozii. Asta o să-mi
câştige ceva timp.

Grăbesc pasul,
trec pe roşu în
vreo două
intersecţii şi
ajung în staţie
exact când
oamenii termină
de urcat în
autobuz.

Un pic de noroc
în ziua unuia
dintre cele mai
importante
meciuri de
baschet ale
carierei mele.
încep să-mi rulez
în cap tot felul de
scene, repetând

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

mental toate schemele de joc la care am lucrat eu şi Brandon. îmi imaginez ultima parte a jocului, o pasă de la Brandon şi o lovitură câştigătoare executată de mine. Sau poate invers, poate îi arunc eu mingea şi reuşeşte el coşul final. Oricum, ne sprijinim unul pe altul şi asta e

bine.
Când ajungem peste drum de Promise, apăs butonul de la uşa din spate a autobuzului şi aştept ca acesta să încetinească până ce se opreşte. Uşile se deschid şi cobor.

îndreptându-mă spre Promise, îmi caut legitimaţia de şcoală în timp ce mă gândesc la

antrenor,
spunându-mi că
are nevoie de
mine. Dacă mă
descurc bine
astăzi, va fi
mândru de mine.
Mă gândesc la
prietenul din
marină al
unchiului meu şi
cum am o şansă
de a-l face şi pe
unchiul T mândru
de mine. Mă
gândesc cum
Brandon îi va face
mândri pe mama
şi pe tatăl lui.

Nu-mi găsesc
actul de
identitate în
buzunare, aşa
că îl caut în
geanta cu
cărţi. Când mă
uit în
interiorul ei,
îmi cade faţa.

Sfinte Sisoe!

în loc de actul
meu de identitate
sau de
echipamentul meu
de sport sau de
manualele mele...
mă holbez la

pistolul unchiului T. îmi amintesc că mi-am lăsat geanta cu cărţi lângă canapea, chiar lângă cea a unchiului T. Arată la fel şi trebuie s-o fi luat pe-a lui, din greşeală.

Stomacul mi se întoarce pe dos şi simt că inima îmi sare din piept.

Am încurcat-o! Nu pot merge la şcoală cu asta, voi fi arestat la trecerea pe lângă

detectoarele de metale!

Nici acasă nu mă pot întoarce, voi pierde jumătate din orele de curs şi, dacă se întâmplă asta, în niciun caz nu voi putea juca. Aş vrea să-l pot suna pe unchiul T, să-i spun că am făcut o greşeală şi să-l rog să mă ajute. Dar viaţa mea nu merge aşa. O să creadă că l-am

C0Nrfȩ8fl
8H

luat special. El nu-mi acordă prezumţia de nevinovăţie. Nu-mi înţelege greşelile şi nici scuzele.

Ce naiba mă fac?

PARTEA A TREIA

Ramón prezent

Rachel Barnes

Sora mai mare a lui Anthony Barnes, elev la Urban Promise Prep

Cred că unul dintre puştii aceia este vinovat. Şi nu mă

refer la copiii negri.

Ştiţi că locuiesc în acelaşi cartier cu Ramón, în Columbia Heights? îl văd din când în când cu câţiva băieţi localnici, care au adevărate mutre de membri ai unor bande. Din acelea înfricoşătoare. Dioses del Humo.

Dioses del Humo este o bandă numeroasă în cartierul meu şi

daţi-mi voie să vă spun că ăştia nu se joacă. Crima nu este o problemă pentru ei. Din două în două zile, când răsfoiesc ştirile, acestea vorbesc despre violenţele pe care banda le provoacă. Am mai văzut gangsteri din copilărie până acum, dar aceştia sunt diferiţi. Parcă le place să ucidă.

Recent am

început să-l văd
pe Ramón
petrecând timp cu
ei tot mai mult şi
mai mult şi la
început nu m-am
gândit prea atent
la asta. Apoi,
acum câteva
săptămâni, l-am
văzut pe vărul lui
Ramón luându-l
de la şcoală, când
eu m- am dus să-l
recuperez pe
fratele meu.

Vărul mai mare al
lui Ramón este şeful
bandei.

Nu sunt vreo spioană sau ceva de felul ăsta, dar sunt un membru îngrijorat al comunităţii şi m-am gândit că ar fi bine să-i spun lui Moore, doar ca măsură de precauţie. Cu siguranţă n-au nevoie de mizerii de-astea în Urban Promise Prep. Adică, fratele meu merge acolo. Vreau ca el să fie în siguranţă.

C0NrƒÂ8fl
8H

Moore a spus că
se va ocupa. După
aceea nu m-am
mai gândit prea
mult la asta, apoi,
cu o zi înainte ca
Moore să fie ucis,
l-am văzut pe
vărul mai mare
al lui Ramón arestat
în faţa şcolii.

Moore era genul
care făcea orice
pentru a-i proteja
pe băieţi, vreau să
spun, chiar orice.

Iar a doua zi Moore
a fost ucis.

Deci cred că
Ramón s-a
răzbunat.
împotriva unui om
care încerca să-l
salveze de el
însuşi.

Aşa cum am spus,
pentru ei crima nu e
deloc o problemă.

C0NrfȻ8fl
8H

Anth

ony

„Ton

y”

Barn

es

Elev

la

Urban Promise Prep

Uitaţi cum stau lucrurile cu Promise – ori o iubeşti, ori o urăşti.

Dacă o iubeşti,

C0NrfȻ8fl
8H

joci după regulile
ei şi totul e OK.
Dacă o urăşti, ei
bine, nu ştiu ce
să zic. Sunt genul
de persoană care
încearcă să se
folosească de
ceea ce are
pentru a obţine
ceea ce vrea. Şi
chiar dacă nu voi
merge la
făcultate,
absolvirea şcolii
Promise dă bine
în acest oraş.
Chiar vreau să
fac ceva cu

mâinile mele – în sudură, ca şi tatăl meu. Nu-i spuneţi surorii mele Rachel că am zis asta. Ea ţine morţiş să merg la făcultate, la fel cum ţine şi şcoala Promise.

— E singura modalitate de a obţine ceea ce vrei, Tony! Ţine-te de Promise şi Promise va avea grijă de tine.

Şi cred că are

dreptate... Directorul Moore are grijă de noi, în felul lui. Dar există mai multe moduri de a obţine ce vrei.

Ramón e exemplul perfect, chiar dacă Rachel crede că nu e un tovarăş de încredere. Una e să-l vezi prin cartier. Este dur uneori. Dar dacă ea ar fi mers la Promise, ar fi

văzut ceea ce nu poate vedea de acasă.

îi spunem Bucătarul Ramón. Adică, omul chiar ştie să gătească! Dacă n-ar exista Ramón, ar fi nevoie să mergi în oraş ca să guşti Abuelita's pupusas, dar Ramón a devenit priceput şi le face la şcoală. La subsol, evident,

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru că Moore nu tolerează nimic de felul acesta.

Dar, frate, vrem să mâncăm bine, iar personalul de la cantină e depăşit de evenimente. Există mulţi bani din donaţii de la oameni bogaţi şi politicieni, dar singurul lucru pe care Moore nu l-a interzis încă este voluntariatul

pentru gătit, în care elevii din ultimul an ajută la bucătărie. Chiar şi Rachel recunoaşte că asta se întâmplă pentru că Moore nu vrea să cheltuiască banii pentru a angaja mai mulţi oameni.

Ceilalţi profesori se plâng mereu de asta. I-am auzit bârfind cum că ar mai fi şi alte

C0NrƒÂ8fl
8H

lucruri pentru
care şcoala ar
trebui să
cheltuiască bani,
dar Moore crede
că e nevoie ca
fondurile să
meargă undeva,
în altă parte. Şi
omul acela deţine
cheia castelului,
nimeni altcineva.
Eu, în orice caz,
sunt al naibii de
sigur că n-am
nicio idee unde se
duc banii.

Bucătarul Ramón

n-a făcut doar
cele mai tari
pupusas, ci şi alte
lucruri. Mereu
experimentează.
Uneori ne
strecoară câte o
mostră pe linia
albastră. Pare o
afacere bună. îl
are pe prietenul
său Luis drept
ajutor. Dacă aş
câştiga toţi banii
pe care îi face
Ramón, aş purta
pantofi noi tot
timpul. Dar
Ramón spune că

C0NrƒŽ8fl
8H

banii sunt pentru abuelita lui şi magazinul ei, plus rezerva sa personală. Orice-o fi însemnând asta.

Oricum, n-am crezut niciodată că e atât de rău pe cât gândeşte Rachel.

într-o zi s-a întâmplat ca eu şi Ramón să ieşim de la şcoală în acelaşi timp şi practic m-a luat de ureche, chiar acolo, pe treptele

Promise, crezând că m- am alăturat bandei Dioses del Humo. Asta nici măcar nu se poate întâmpla aşa, oricum.

Rachel are multe griji. Părinţii noştri au două sau chiar trei locuri de muncă, aşa că ea face o mulţime de lucruri în locul lor: prezenţa la şedinţele de la şcoală şi alte lucruri de genul

ăsta. Uneori cred că e puţin prea serioasă.

Dar poate că a avut o idee bună. Acum, cu directorul Moore mort, mi se pare ciudat să mă întorc la Promise. Tot ce s-a întâmplat înainte pare că are un sens: de exemplu, faptul că Moore i-a interzis lui Ramón să mai vândă mâncare. Construim

bărbaţi, educăm
regi, nu
haimanale! Nu
ştiu de ce a făcut
Moore aşa ceva.

De când a fost
ucis Moore, am
petrecut mult
timp legând în
minte unele
lucruri între ele.
Când mă gândesc
la ce-a spus
Ramón în ziua
aceea – că
păstrează bani
pentru rezerva lui
—, mă întreb ce-a

vrut să spună.
Vindea oare droguri? Cineva a spus că ucigaşul a ascuns arma la Promise.
Cine ştie ce a ascuns Ramón? Dacă eu, cumpărând pupusas, l-am ajutat să- şi cumpere o armă? Asta mă face complice la crimă?

Vă rog să nu-i spuneţi lui Rachel.

César

Vărul lui Ramón

N-am nimic de spus.

Pentru că ştiu
cum îmi
răstălmăcesc
oamenii
cuvintele. Dacă
spun că-mi iubesc
vărul, aceasta se
va transforma în
Am folosit
dragostea lui

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru a-l convinge să... Dacă spun că n-am fost apropiaţi, aceasta se va transforma în Minte pentru Ramon pentru că fac parte, împreună, dintr-o bandă. Confraţii se acoperă întotdeauna unul pe celălalt.

Cine sunt eu nu e secret. Vreţi să vă spun? Nu e nevoie. Tatuajele

mele vorbesc de
la sine. De-aia mi
le-am făcut, ca să
fiu recunoscut. îţi
ia doar o zi, în
lumea asta, ca să
înveţi că oamenii
te văd aşa cum
vor ei să te vadă,
apoi fac ceea ce
vor să facă. Cel
puţin cu tatuajele
astea, unele
lucruri sunt clare.
Ştiu cine este cu
mine şi cine este
împotriva mea.

Asta e mai mult
decât poate

spune vărul meu, nu-i aşa? Abuela lui l-a dus la şcoala aia pentru a-l ţine în siguranţă, nu? Cât de în siguranţă este acum? A dat de bucluc, aşa cum s-ar fi întâmplat şi dacă ar fi fost pe stradă. Singura diferenţă este că toată lumea pare mult mai şocată, pentru că s-a întâmplat undeva aşa, într-un loc ca

Promise.

Am văzut
cameramanii de
la ştiri filmând în
cartierul meu,
pentru a putea
prezenta
geamurile sparte
şi băieţii de pe la
colţuri. Am văzut
acelaşi soi de
reportaje la
televizor, cu
coridoarele de la
Promise – ambele
tratându-ne ca pe
nişte animale;
doar că unele
sunt domesticite,

C0NrƒÂ8fl
8H

şi altele, nu.

Dar oricât de luxoase par acele coridoare, oamenii nu înţeleg că, atunci când bagi nişte băieţi săraci într-o şcoală, nu te poţi aştepta să devină ceva ce nu sunt. Nu oi fi eu mare fiţă de director, dar până şi eu ştiu că asta n-are sens. Când ai nevoie de bani, când trebuie să supravieţuieşti,

apare violenţa. Singura diferenţă dintre mine şi băieţii de la Promise este uniforma pe care o purtăm. Ei o au pe-a lor şi eu pe-a mea, dar toţi suntem la fel. Lei într-o junglă, luptând să fie regi.

D

o

C0NrfȻ8fl
8H

ñ

a

G

l

o

r

i

a

A

b

u

e

l

a

C0NrfȻ8fl
8H

l

u

i

R

a

m

ó

n

Ramón al meu n-a
făcut asta.

Când aceste
lucruri li se
întâmplă băieţilor
ciocolatii, feţele
lor apar la
televizor şi se
găseşte singura
fotografie dintr-o
mie care-i face să

C0NrƒŽ8fl
8H

arate ca niște infractori. Dar dacă asta ar fi adevărat în cazul lui Ramón, atunci ar însemna că nu mi-am cunoscut deloc nepotul.

Dar îl cunosc. În străfundul inimii mele.

Nepotul meu e moale ca aluatul. Nepotul meu e dulce ca mierea. El n-a făcut așa ceva. Se ridică, fără să-i cer, să

mă ajute să fac
pupusa. Mă
întreabă cum se
fac toate
mâncărurile pe
care mi le
amintesc din
copilărie, fără să-l
îndemn. Fiecare
copil are visuri
până când lumea i
le zdrobeşte.
Dar lumea n-a
zdrobit încă
visurile lui Ramón
al meu. Nu, nu
încă, deşi s-a
străduit din cale-
afară.

C0NrƒÂ8fl
8H

Oamenii au convingerile lor despre cum e să emigrezi. Cred că e uşor să te ridici şi să-ţi părăseşti căminul şi s-o iei de la capăt într-un loc nou; să înveţi engleza e uşor. Nu este. Să plec din El Salvador şi să vin aici a fost un chin. Şi e şi mai greu cu un copil mai mare, aşa cum era Ramón când am sosit. Ne-am

chinuit să învăţăm
limba asta, mai
ales el. Puteam să
văd tensiunea la
care era supus,
chiar şi când era
băieţel. Ruşinea.
Ruşinea se poate
transforma în
furie.

Da, a fost în
detenţie. Dar
astea sunt
întotdeauna nişte
cuvinte care se
răspândesc
repede: detenţie,
probleme,

C0NrƒÂ8fl
8H

suspendare.
Exmatriculare.
Cel care
călătoreşte mai
încet este
adevărul: arest
pentru vânzarea
de pupusas la
şcoală. Necazuri
pentru că a râs.
Suspendare
pentru că a
vândut alimente
fără permisiune.
Da, i se spusese
să nu facă asta.
Aşa că a pus la
punct
vânzarea la

cantină. A
găsit o
modalitate de
a face ceea
ce-i plăcea,
respectând
regulile.
Promise
spune mereu
că acolo
răsplătesc
inovaţia.

în locul din care
vin eu, oamenii
râd, dansează şi
se îmbrăţişează.
Aşa este cultura
noastră. De ce

vrea directorul Moore să-l lipsească de asta?

Vă spun adevărul: m-am gândit mult să-l iau pe Ramón de-acolo. Ramón a devenit foarte încordat în ultima vreme. Băiatul meu dulce, furios aşa cum era unchiul lui. Nu l-a văzut prea des pe unchiul său. Dar l-a văzut destul pe César şi cred că Ramón ştia că era o cale pe care nu

trebuia s-o apuce.

N-a trebuit să-i spun
asta niciodată. Pur
şi simplu ştia.

Ceea ce nu l-a
împiedicat pe
César să se tot
ţină de capul lui
Ramón ca să se
alăture şi el
bandei Dioses del
Humo. César
trebuie să-şi fi dat
seama că Dioses
n-o să-l lase pe
Ramón în pace.
Uneori, un lup nu
poate să protejeze
un alt lup decât

dacă sunt
împreună într-o
haită. în caz
contrar, haita se
întoarce asupra
ta. Dar treaba e
că Ramón al meu
nu e lup. E un
băiat blând! Chiar
a trebuit să fiu eu
aceea care să-i
spună să fie
pregătit să se
apere împotriva
oricui i-ar putea
face vreun rău.

Au fost zile în
care a fost furios
şi supărat din

cauza şcolii. Economiseşte bani pentru un local. Visurile lui nu se potrivesc cu casa asta, nici măcar cu oraşul ăsta. Făcea ce avea de făcut pentru a şi le împlini. într-o zi a venit acasă roşu la faţă şi cu lacrimi în ochi. L-am întrebat ce s-a întâmplat şi tot ce a spus a fost:

— Moore...

Dar apoi s-a oprit. Mi-a spus că există şi aşa destule lucruri pe lume care mă îngrijorează.

De ce nu ştiu copiii că ei sunt singurul lucru care contează pentru noi? Că toate celelalte griji sunt mici, uşor de îndepărtat? N-am putut scoate nimic de la el, iar acum iată-ne aici.

I-am spus să se
apere, indiferent
cine i-ar face vreun
rău.

C0NrfȻ8fl
8H

M

a

g

d

a

l

e

n

a

P

e

ñ

a

V

C0NrfȻ8fl
8H

e

r

i

ş

o

a

r

a

l

u

i

R

a

m

C0NrƒÂ8fl
8H

ó

n

Problema, când eşti sora unui băiat ca César, este că toată lumea te tratează ca pe mama lui. De ce nu-l faci să se oprească? De ce nu vorbeşti cu el? Dacă oamenii l-ar cunoaşte pe César aşa cum îl

cunosc eu, ar şti
că a construit o
fortăreaţă în jurul
său, cu toate
lucrurile care l-au
rănit, şi nimic pe
lume nu-l va face
vreodată să iasă
din ea înainte de a
fi pregătit. Nici
mama lui, nici
tatăl lui şi nici eu.
Aşa că stau
departe de el,
ceea ce mă
întristează. Dar îi
trimit mereu
mesaje şi-l anunţ
că sunt alături de

C0NrƒŽ8fl
8H

el, oricând se va simţi gata să vorbească.

Cred că Ramón ştie exact cum e asta. în afără de părinţii mei, Ramón e singurul care-l iubeşte pe César la fel de mult ca mine. El ştie cum e ca un om pe care-l iubeşti să te rănească profund. Oamenii îl văd pe César şi văd şi Dioses del Humo.

Când îi privesc pe
Dioses, se
gândesc la
pistoale şi brice.
Dar pistoalele şi
bricele sunt
rapide şi brutale.
Există alte moduri
mai lente şi mai
dureroase prin
care poţi răni
oamenii.

Uneori, Ramón
venea acasă
târziu, după ce o
ajuta pe abuelita
la magazin,
întotdeauna purta

C0NrfȻ8fl
8H

un tricou negru
când nu era la
Promise, şi era
murdar, acoperit
cu bucăţi mici,
uscate, de aluat.
Ca să ajungă
acasă la el,
trebuia să treacă
pe lângă locuinţa
noastră şi, de
obicei, acesta era
momentul când el
şi César se opreau
şi stăteau de
vorbă, o vreme.
Aceea era una
dintre rarele
ocazii în care

puteau să stea cu adevărat, de vorbă, doar ei doi. De obicei, când César discuta cu cineva, ceilalţi Dioses erau cu el şi asta făcea conversaţia foarte diferită.

Nopţile acelea sunt unele dintre puţinele momente în care l-am văzut pe César relaxându-se şi râzând. Ramón întotdeauna

C0NrƒÂ8fl
8H

reuşea să-l facă să râdă. Uneori, vecinul nostru, Don José, scotea capul pe fereastră şi îi chema, şi râdeau cu toţii. Don José ne cunoaşte pe toţi de mulţi ani. Este unul dintre puţinii oameni din afara familiei noastre care nu pare să se teamă de César.

Oricât de bine se înţeleg Ramón şi César, s-au certat

uneori. într-o noapte, când m-am apropiat să ascult, César îi tot spunea:

— De ce crezi că aş face ceva să te duc pe căi greşite? Ştiu că ţi-e greu! Lasă-mă să te ajut!

Şi Ramón doar a clătinat din cap iar şi iar până când César a ridicat glasul şi a spus:

C0NrƒÂ8fl
8H

— Crezi că

sunt un tip rău, nu?

Crezi că fraţii mei

sunt băieţi răi?

Şi, în cele din urmă,

Ramón a strigat:

— Da! Aşa

cred!
în noaptea aceea
s-au certat. Dar
asta a fost înainte
ca Moore să-l

trimită pe César la închisoare. Vestea s-a răspândit în cartier şi, brusc, totul a fost diferit când l-am revăzut pe Ramón. Deja presiunea era prea mare, dar acum s-a creat impresia că s-a ajuns într-o situaţie fără cale de întoarcere. Don José i-a zis mamei mele că, în ziua în care a fost arestat César, l-a văzut pe Ramón la colţ, cu

C0NrfȻ8fl
8H

nişte Dioses. A spus că păreau să-l încurajeze pe Ramón, şi, pentru prima dată, părea că Ramón se simţea în largul lui alături de ei.

Ultimul mesaj pe care l-am primit de la Ramón, cu o zi înainte ca Moore să fie ucis, a fost ăsta:

Ce faci când nu mai ai de ales?

Atunci când simţi
că toţi oamenii în
care ar trebui să
ai încredere ţi-au
arătat că nu sunt
demni de
încrederea ta?

Nici acum nu ştiu
dacă vorbea despre
Moore sau despre
César.
Nimeni

Elev la Urban
Promise

Se zvoneşte că

ucigaşul dăduse semne că era gata să izbucnească.

Dar nimeni, niciodată, nu se uită la persoana potrivită. Toţi sunt distraşi de celelalte zgomote.

În

te

ro

g

at

or

iu

l

lu

i

R

C0NrfȻ8fl
8H

a

m

ó

n

(

T

r

a

n

s

cr

ie

r

e

C0NrfȻ8fl
8H

di

n

a

n

c

h

et

a

o

fi

ci

al

ă

a

C0NrƒÂ8fl
8H

lu

i

R

a

m

ó

n

)

DETECTIV BO:

Spune-ţi numele

pentru

înregistrare.

RAMÓN: Ramón.

Ramón Antonio

Torres Zambrano.

DETECTIV BO:

C0NrƒÂ8fl
8H

Sunt multe

nume.

RAMÓN: Da.

Presupun, dacă nu

sunteţi latino-

american.

DETECTIV ASH: Ai fost extrem de cooperant până acum. Apreciem asta. Vrem să ştii că eşti în

siguranţă dacă ne spui adevărul.
DETECTIV BO: Îndiferent ce ai făcut, putem să te asigurăm că vom avea grijă de tine.

RAMÓN: V-am spus, n-am făcut nimic.

DETECTIV BO: Ramón. Ramón. E în regulă. Suntem de partea ta. Directorul Moore te-a

terorizat mult.

DETECTIV ASH: Eu, unul, nu m-aş putea stăpâni dacă cineva ar sta tot timpul în spinarea mea aşa. Probabil aş izbucni.

RAMÓN: Nu l-am ucis pe directorul Moore. Eram în detenţie. N-aş ucide pe nimeni.

DETECTIV BO: Hai să lăsăm

gogoşile, puştiule. N-ai ucide pe nimeni? Nu cred că ai ajunge să te amesteci cu alde Dioses del Humo dacă n-ar fi adevărat.

RAMÓN: Nu fac parte din bandă! Nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti.

DETECTIV BO: Hei, calm,

C0NrƒÂ8fl
8H

calm...
Vorbeşti puţin
ca vărul tău,
gangsterul.

RAMÓN: Nu ştiţi nimic nici despre vărul meu.

DETECTIV ASH:
Ştim că are o
latură sălbatică,
Bo, nu-i aşa?

DETECTIV BO:
Cu siguranţă
poţi spune
asta. Ai grijă ce
vorbeşti,
copile.
Momentan

suntem drăguţi amândoi, dar asta se poate schimba oricând. Şi crede-mă, puştiule, nu vrei să se întâmple aşa ceva.

RAMÓN: N-am nimic altceva de spus.

DETECTIV ASH: Uite, hai să ne relaxăm cu toţii, ce părere ai? Te

C0NrƒŽ8fl
8H

vom proteja. Vrei să te asiguri şi tu că bunica ta e în siguranţă, nu?

RAMÓN: Ce legătură are asta cu abuela?

DETECTIV BO: Nimic... încă. Dar ştii cum e cu Dioses. Nimeni nu e în siguranţă. Dacă află că eşti aici şi vorbeşti cu noi, s-ar putea să-şi

facă idei greşite.

RAMÓN: Dar nu vorbesc. Nu spun nimic.

DETECTIV BO:

Deci ştii ceva.

RAMÓN: Hah? Mă încurci! Nu mai vorbi cu mine!

DETECTIV ASH: Uite,

C0NrƒȥƸfl
8H

dacă ne dai ce ne trebuie, putem face o înţelegere cu tine în cazul lui Moore. Să facem în aşa fel încât să ieşi mai devreme ca şi abuela să fie în siguranţă.

RAMÓN: N-am făcut nimic! De ce crede toată lumea că sunt membru al bandei Dioses? N-am făcut nimic alături de ei şi nu

i-am făcut nimic lui
Moore! Dispăreţi din faţa mea!

DETECTIV ASH: Deci nu ţi-a păsat că Moore a pus ca vărul tău să fie arestat?

RAMÓN: N-am spus că nu-mi pasă. Şi ţi-am spus să nu vorbeşti despre vărul meu!

DETECTIV BO: Te-ai enervat din nou! Eşti

C0Nrfȩ8fl
8H

destul de furios – probabil că şi atunci erai destul de supărat.

RAMÓN: Eram supărat, dar...

DETECTIV ASH: Nu ştiu cum faci tu, Bo, dar eu, când mă enervez, uneori fac lucruri de care, mai târziu, nu sunt mândru.
DETECTIV BO: Ah, şi eu la fel.

Erai supărat, Ramón. E omenește. Deci ce au spus Dioses del Humo? Ei te-au ajutat să faci rost de armă sau te-ai descurcat singur?
RAMÓN: N-am tras niciodată cu o armă. Nici măcar nu am ținut în mână un pistol!

DETECTIV ASH: Ramón,

C0NrfȩBfl
8H

haide. Mi se pare foarte greu de crezut. în cartierul tău?

RAMÓN: De ce nu mă credeţi?!

DETECTIV ASH: Puştiule, un obiect care îţi aparţine a fost găsit la locul crimei. E timpul să spui adevărul.

RAMÓN: Am fost în detenţie!

DETECTIV BO: Putem sta aici toată ziua, Ramón. Şi crede-mă, vom afla care e realitatea, indiferent cât timp ne va lua.

CU O ZI ÎNAINTE

DE CRIMĂ *Ramón*

CAPITOLUL 7

Vinovat

RAMÓN

C0NrfȻ8fl
8H

Bip bip.

întotdeauna mi se
întrerup visele.
Pentru că nu dorm
bine. în cartierul
meu toate nopţile
sunt zgomotoase.
Poliţie, maşini,
ambulanţe,
autospeciale de
pompieri, maşini
care claxonează,
elicoptere, tot ce
vrei. Niciodată nu e
linişte şi, cu
siguranţă, nu există
pace. De fapt, mai

multă pace găsesc
la şcoală. La
Promise.

*Abuela mea a fost
foarte fericită când m-a
înscris la şcoala aceea.
Cu cât mai departe de
vărul meu César, cu
atât mai bine. îl iubeşte
la fel de mult ca pe
mine, dar în dragostea
ei e şi multă
dezamăgire. Poate
dacă el ar fi la fel de
apropiat de ea cum
sunt eu, dezamăgirea
ei ar putea influenţa
deciziile lui César. Ştiu*

că eu n-aş putea face, niciodată, nimic care s-o facă să mă privească aşa cum se uită la César. în orice caz, suntem o familie. Ea ne iubeşte pe toţi.

Dar eu şi abuela am fost întotdeauna mai apropiaţi. Aşa a fost să fie, cred. Nu doar pentru faptul că locuim împreună. Dar avem multe în comun. Unde aş fi dacă n-aş găti cu abuela? Toate

visurile mele pentru
viitor sunt făcute
din aluatul de
porumb masa.

Dar sunetul alarmei
mă trezeşte exact
când cădeam într-
un somn profund,
distrugându-mi
orice şansă de a
visa pe ziua de azi.
Mă ridic încet
pentru că trebuie
să mă scutur de
frustrarea ce mi se
strecoară în oase.
în schimb, îmi
amintesc de ce
trebuie să mă

trezesc atât de devreme. Pentru a petrece mai mult timp cu abuela şi a o ajuta să pregătească lucrurile pentru magazin. în fiecare dimineaţă o găsesc aşteptându-mă în bucătărie, deja pusă pe treabă. Dar astăzi nu vrea s-o ajut. Mă alungă din bucătărie.

— Nu, nu, nu astăzi, spune ea. Va ploua. Autobuzul tău

întârzie întotdeauna când plouă, aşa că trebuie să pleci cu cel de dinainte.

— Abuela...

— Du-te, du-te! Nu poţi întârzia la şcoală – s-ar putea să ratezi ceva important!

Abuela priveşte şcoala extrem de serios. Ea n-a avut şansa să urmeze o

C0Nrfȩ8fl
8H

făcultate în El Salvador. Vede Promise ca pe o oportunitate pentru mine, una de care ar trebui să profit. Şi eu o văd tot aşa, cred, în măsura în care o voi putea absolvi.

Adică, nu mă înţelegeţi greşit, mă descurc bine la Promise. Dar am auzit de oameni care au fost daţi afără în ultimul an pentru că n-au mai putut

face faţă. Uneori mă simt vinovat pentru că îi ascund unele lucruri. Dacă iau un punctaj prost la un examen sau dacă sunt trimis în detenţie. Uneori chiar evit să-i spun despre şedinţele cu părinţii, ca să nu primească rapoarte despre situaţia mea şcolară. Mă doare s-o mint, dar o fac oricum.

C0NrfȻ8fl
8H

De exemplu, i-am spus că întârzii la şcoală din cauza autobuzului, ceea ce nu-i deloc adevărat. De fapt, uneori cobor în altă staţie şi mă plimb prin Adams Morgan, ca să mă uit la viitorul meu restaurant. Adică, acum e doar un vis. Dar atât timp cât văd că vitrina rămâne goală, am sentimentul că mă aşteaptă. Aşteaptă să

termin şcoala.
Aşteaptă să merg
la o şcoală
culinară de top.
Aşteaptă să-mi
transform toate
visurile în
realitate.

O sărut pe abuela
pe obraz, chiar
dacă simt că
vinovăţia îmi
strânge stomacul.
Pentru că are
dreptate – ar
trebui să mă duc
direct la şcoală.
Dar vitrina mă

C0Nrfȩ8fl
8H

cheamă. Mă îndrept spre staţia de autobuz şi senzaţia de vină începe să se topească, pe măsură ce este înlocuită de entuziasm.

Bip bip bip.

Un autobuz din apropiere, nu al meu, coboară rampa pentru ca un bătrân să poată urca fără prea multe bătăi de cap. Probabil

că este un abuelo al cuiva şi are nevoie de ajutor şi mi-aş dori să am timp. Scutur din cap ca să scap de bipuri. Atunci aud pe cineva strigându-mi numele.

— Vere, nu m-auzi?

Mi se strânge inima. Cunosc vocea aceea. Dar aici, în piaţetă, ea sună mult diferit de felul în care

C0NrƒŽ8fl
8H

sună când vorbim doar noi doi, în intimitatea casei noastre.

— Hei, César, spun eu, întorcându-mă spre el.

Se îndreaptă spre mine, cu mâinile în buzunare. Zilele astea nu zâmbeşte prea mult. îmi amintesc ce fericit era când eram copii!

— Ar trebui să ştii că nu e bine

să mă ignori, spune el.

Gura îi zâmbeşte, dar ochii lui, nu. Ştiu că vrea să afle adevărul – l-am ignorat? Asta devine vărul meu în timpul zilei – în primul rând şeful bandei Dioses şi abia în al doilea rând vărul meu.

— Nu te-am auzit, spun eu. Eram concentrat să ajung la şcoală.

— Atunci unde mergi?

C0Nrfȩ8fl
8H

Staţia autobuzului tău nu e în direcţia asta? întreabă el, dând din cap spre josul străzii.

— Ah, fac doar un mic ocol.

Vreau să văd ceva.

— O fată?

— Nu, nu o fată.

Vărul meu se uită în

jur.

— Mă rog, fii atent, s-a întâmplat ceva zilele trecute şi ar putea exista urmări.

Dau din cap. Urăsc faptul că alegerile lui César afectează întreaga familie, dar ştiu că ar face orice pentru a ne proteja pe toţi. Şi, vreau să se înţeleagă bine, chiar orice.

C0NrƒÂ8fl
8H

Mă studiază şi simt cum mi se contractă toţi muşchii. Se pregăteşte să-mi ceară asta din nou. întotdeauna o face.

— Eşti singur aici, spune el, încruntat. Ai fi mai în siguranţă cu noi. Trebuie să fii deştept şi să vii alături de mine şi de Dioses.

— Nu-ţi face

griji pentru mine, vere. Mă duc doar la şcoală.

— Tocmai ai spus că nu mergi la şcoală, spune el, iar ochii îi strălucesc.

— *Merg la şcoală. Dar mai întâi mă duc în altă parte.*

C0NrƒÂ8fl
8H

César se uită la mine, cu ochii îngustaţi, aşa cum te uiţi la cineva în care nu ai încredere.

— Bine, mă asigur doar că eşti OK. Suntem o familie.

Suntem o familie. în multe privinţe, César a fost mai degrabă fratele meu mai mare decât vărul meu. Şi în acest fel, Magda, sora mai

mică a lui César,
mi-e ca o soră.
Acesta este
singurul lucru pe
care eu şi César îl
avem în comun,
amândoi suntem
foarte protectori
cu Magdalena.
Odată, i-am spus
ei că, după
părerea mea, asta
face parte din
motivul pentru
care César îi
acceptă în felul în
care o face pe
Dioses – pentru că
el ştie că fiecare

C0NrƒÂ8fl
8H

tip din banda lui
ar face orice
pentru Magda. Şi
la fel aş face şi eu.

— Ce ai în

geantă? întreabă el.

— Rechizite.

— Miroase a

pupusas. încă le

faci?
Simt că mi se
aprinde faţa. Nu
pentru că mi-e
ruşine să gătesc,

mai ales faţă de César. De fapt, gătea şi el cu mine când eram copii. îi plăcea să facă mai ales dulciuri. Şi se şi pricepea. Cred că vede gătitul ca pe încă un lucru cu care îmi irosesc timpul în loc să mă alătur lui şi bandei Dioses.

— Da, recunosc.

César zâmbeşte.

— Ai şi nişte horchata acolo? întreabă el,

apucându-mi geanta.

— No jodăs! [3] Las-o! spun eu, trăgându-mă înapoi.

Când vede că nu glumesc, renunţă. Băieţii ca César te respectă când te aperi cu hotărâre. Asta arată că ai tupeu.

— Bine, bine, ai motivele tale, atunci, înţeleg, zice el, şi pentru o secundă scurtă pot spune

că César pare mândru de mine.

Lelul în care mă priveşte mă face să simt că suntem doar noi doi pe stradă. Numai că durează doar o secundă, pentru că, aici, afară, sunt tot timpul alţi ochi care ne privesc.

— Da. De fapt, voi deschide propriul meu local la stradă...

N-am vrut să spun

C0NrfȻ8fl
8H

asta cu voce tare. M-am lăsat şi eu păcălit de acest moment de apropiere între noi. Imediat ce cuvintele îmi ies din gură, César izbucneşte în râs.

— Un local? Ca un restaurant, adică?

— Da, spun eu, acum stânjenit. Cândva.

Râde şi mai tare. înainte mă deranja, dar acum

sunt obişnuit ca oamenii să râdă de visurile mele. Să-mi împărtăşesc visurile oamenilor din jur a fost întotdeauna riscant, pentru că majoritatea oamenilor nu cred în posibilităţile mele. Totuşi, venind de la César, mă doare mai tare. Gura mi se încleştează.

— Nu contează, spun eu. Plec.

Dau să mă îndepărtez, dar îmi dau seama că mai am multe de spus, aşa că mă întorc.

— Ştii, ai putea să ne ajuţi, pe mine şi pe abuela. Ea are mereu nevoie de ajutor la vânzarea alimentelor. Mă duc la şcoală şi voi învăţa cel mai bun mod

de a face afaceri...

César mă întrerupe.

— Crezi că mersul la şcoală te face mai bun decât mine? Care e modul corect de a face afaceri? Pentru că am câteva informaţii pe care nu ţi le dă şcoala, dar despre care te va învăţa strada, că nu există o „cale dreaptă” pe pământul ăsta.

C0NrƒÂ8fl
8H

Toată lumea
lucrează doar
pentru sine.
Făcând o şcoală
cuminţică, crezi
că lumea este
bună şi că, dacă
munceşti suficient
de mult, toate
visurile tale vor
deveni realitate.

Clatină din cap.

—
Oamenii ca noi nu
deţin restaurante,
vere. Cunoşti pe
cineva în preajma
noastră cu bani

suficienţi pentru a cumpăra o clădire? Cu numerar, legal? Da, îi ajutăm pe Doña Elena şi Don Marco de la incendiu încoace şi pe oricine altcineva din cartier care are nevoie. Dar nu încercăm să fim îngeri, încercăm doar să ne descurcăm cât mai bine.

Simt că mi se strânge inima. Mă

C0NrƒŽ8fl
8H

asigur că nu-mi tremură vocea.

— Şi cine spune că nu putem deţine lucruri, ha? De ce nu crezi că voi avea propriul meu restaurant?

îmi simt faţa mai fierbinte decât niciodată. îmi e ca un frate mai mare şi întotdeauna mă simt ca un băieţel când vorbesc cu César. Dar astăzi parcă sunt un bătrân care

încearcă să vorbească raţional cu un alt bătrân – cu toate că fiecare a rămas blocat pe drumul lui.

— Putem, răspunde el. Dar se pare că nu mergând la şcoală şi încercând să ne încadrăm într-un rahat de sistem care, în primul rând, ne urăşte. Trebuie să facem împreună eforturi pentru a construi

ceva al nostru. Asta e singura alegere pe care ne-o lasă acest sistem.

înţeleg cuvintele pe care le spune, dar pur şi simplu nu sunt de acord. Nu văd viaţa ca şi când nu am avea de ales. Dar, din nou, nu sunt în pielea lui. Poate, pentru el, chiar nu există decât o singură opţiune.

— Dacă îţi

spui că există o
singură cale,
atunci asta e tot
ce vei vedea, vere.
Iar asta este ceva
ce-am învăţat la
şcoală.
Un Dodge Hellcat
roşu rulează pe
lângă noi, cu
frânele scârţâind.
Pentru a doua
oară îmi sare
inima, dar César
pare calm, aşa că
mă liniştesc.
Geamul se
coboară şi apare
Ever, secundul lui

C0NrƒÂ8fl
8H

César.

— Hei, nebunule, lucrurile s-au pus în mişcare deja.

Privesc spre Ever, dar simt cum ochii lui César ard fixaţi pe mine. Ever dă din cap în direcţia mea şi eu îi răspund la fel.

— Putem termina această discuţie mai târziu, zice César.

îmi ţin respiraţia, sperând, cu

adevărat, că va
exista un mai târziu.

întotdeauna am
privit în altă parte
când César şi
Dioses fac ce fac
ei. Am auzit
zvonuri despre ce
se întâmplă în
timpul reglărilor
lor de conturi.
Ştiu cum se uită
ceilalţi Dioses la
César – şi ce a
trebuit să facă
vărul meu pentru
a câştiga acest
respect.

— Da, sigur,

ne vedem, spun eu, grăbindu-mă pe stradă.

încerc să uit ceea ce tocmai s-a întâmplat şi să-mi păstrez concentrarea pentru a ajunge la viitorul meu magazin.

Dar când ajung în faţa clădirii, rămân trăsnit. în fereastră nu mai există anunţul „De vânzare”. Acum, este un semn pe

care scrie
„Vândut”. Înima
mea se
prăbuşeşte.
Observ un
indicator mai mic,
pe uşa din faţă, şi
fac un pas ca să-l
citesc.

ÎN CURÂND AICI:
FUZIUNEA
ASIATICO-
MEXICANĂ ESTE
PE CALE SĂ
DEVINĂ
REALITATE!
ACEST BUCĂTAR
DIN SAN

C0NrƒÂ8fl
8H

FRANCISCO ESTE ENTUZIASMAT DE NOUL SĂU RESTAURANT.

Imaginea arată un tip cu pălărie albă de chef, rânjind şi ţinând în mână beţişoare chinezeşti şi o coajă crocantă de taco. Asta-i tot ce-mi trebuie pentru ca inima să nu mi se mai scufunde şi să înceapă să ardă. Nici măcar

nu mă gândisem
că eu voi fi cel
care va închiria
acel loc şi-mi voi
deschide în el
restaurantul mult
dorit. Dar... într-
un fel, cam aşa am
făcut! Visurile n-
au niciun sens. Mă
uit la tipul din
imagine. Fuziune
asiatico-mexicană.
Dacă mă mai
holbez mult, voi
sparge dracului
vitrina asta cu
privirea. Aşa că
plec de-acolo cât

C0NrƒÂ8fl
8H

de repede pot.

* * *

Autobuzul meu
opreşte, îmi scot
abonamentul
SmarTrip şi mă
urc, simţindu-mă
chiar mai obosit
decât înainte.
Şoferul
autobuzului
mormăie ceva şi
eu schimb direcţia
spre partea din

spate a
vehiculului, cu
ochii la scaunul
pe care îl ţintesc.
Ceva îmi atrage
atenţia însă, în
timp ce mă
îndrept către el –
o faţă cunoscută.

Domnul Reggie.

Este agent de
pază la şcoală şi,
fără să vreau, aud
în cap bip bip bip.
De parcă ar fi în
stare să-mi dea un
punct minus aici,
în autobuz. La

C0NrfȻ8fl
8H

naiba, probabil că poate. Cu uniforma asta stupidă de la Promise pe care o am pe mine, ştiu că mă observă. Cum putea ziua asta să fie şi mai rea?!

Domnul Reggie şi cu mine am avut un conflict, acum ceva timp. Săptămâna trecută, cineva a avut tupeul să mă pârască la el că

vând pupusas. Nu mi-a venit să cred.

Aşadar, domnul Reggie a trebuit să-mi cerceteze dulapul şi să raporteze aşa-numita „marfă de contrabandă” directorului Moore, chiar dacă nu părea că vrea să facă asta. Cumva, Moore exercită un fel de putere asupra profesorilor, încât aceştia fac lucruri în care nici măcar

C0NrfȩBfl
8H

nu cred, doar
pentru a-l
mulţumi pe
Moore. Nu urăsc
Promise ca alţi
copii, dar, uneori,
aşa ceva poate fi
prea mult.

Mă mut în spatele
autobuzului, unde
domnul Reggie nu
se poate uita la
mine tot drumul.
Scot telefonul şi îi
scriu Magdei.
Ramón: Tocmai m-
am întâlnit cu César
în staţia de autobuz.

Magda: Uf. Sunt deja în drum spre şcoală, altfel m-aş fi răţoit la el să te lase în pace. îmi pare rău.

Ramón: Ţie ţi-a spus ceva despre faptul că avem o singură variantă??

Magda: Ha?

Ramón: Nu ştiu, s-

C0NrƒÂ8fl
8H

a comportat cam ciudat. Parcă ar fi vrut să-mi vorbească despre ceva, dar n-a avut ocazia. Nu pot spune dacă era de rău sau nu.

Magda: Ei bine, cu el nu se ştie niciodată. La tine toate bune? Am auzit că ţi-a fost interzis să vinzi pupusas şi alte chestii la şcoală.

Ramón: La naiba, tot ce se întâmplă la Promise se află!! De unde ai auzit despre asta?

Magda: Chiar vrei să ştii?

Ramón: Desigur.
Magda: Şobolanul ăla mic, Becca, vorbea despre asta ieri în clasă.

C0NrƒÂ8fl
8H

Magda merge la Mercy, şcoala aceea de fete, nu departe de Promise. Elevele de acolo sunt superdeştepte, mai deştepte decât băieţii de la Promise. Dar, uneori, se comportă într-un anumit fel, privindu-ne de sus. Desigur, Magda nu e ca toate celelalte fete de la Mercy.

— Nu aici cobori? întreabă cineva, iar eu ridic capul, dându-mi seama că vorbeşte cu mine.

E domnul Reggie, paznicul, stând în picioare la uşa din spate a autobuzului şi uitându-se urât la mine.

— Nu chiuleşti de la

C0NrƒÂ8fl
8H

şcoală, nu-i aşa?

— N-nu, mă bâlbâi eu.

Presiunea psihologică pe care o exercită asupra mea domnul Reggie, care se holbează la mine, mă face să mă simt agitat. Dacă mă prinde cu aceste pupusas la mine, sunt terminat. Mă trimite în detenţie chiar înainte de a ajunge la şcoală.

Sper că nu va
confunda anxietatea
mea cu vinovăţia.
— Ei bine,
asta-i staţia dacă
într-adevăr mergi la
şcoală, spune el.
— Merg,
spun eu. Cred că
doar visam cu ochii

C0NrfȻ8fl
8H

deschişi.

— Aha, asta-i problema voastră, copiii zilelor noastre. întotdeauna pe telefon sau cu capul în nori. Haide, mormăie domnul Reggie, aşteptând să cobor înainte să vină şi el. întotdeauna încercaţi să scăpaţi cu câte un matrapazlâc.

N-am de ales
decât să-l urmez
la şcoală şi abuela
a avut dreptate –
începe să plouă.
N-am umbrelă,
dar mi-am pus
geanta cu cărţi
deasupra capului,
încercând să nu
mă ud prea tare.
De sub umbrela
lui, domnul
Reggie aruncă o
privire înapoi,
spre mine. Nu-i
trece prin cap să-
mi ofere şi mie
adăpost. Dar de

ce-ar face-o?

în momentul în care urcăm scările de la Promise, toarnă cu găleata şi ne grăbim să intrăm.

— Du-te direct în sala de clasă, mormăie domnul Reggie, scuturându-şi umbrela. Nu ştiu de ce-ai vrut să vii la şcoală mai devreme.

N-are rost să ne

certăm. Mă
îndrept spre clasă,
în timp ce
picăturile de
ploaie mi se scurg
de pe rucsac. Mă
uit în spatele meu
şi văd o dâră de
apă. Poate că sunt
răutăcios, dar
zâmbesc. Mă uit
în jur să mă asigur
că sunt singur,
înainte de a-mi
deschide geanta
cu cărţi. Mă uit
înăuntru şi constat
că rezerva mea de
pupusas este OK,

C0NrƒŽ8fl
8H

în ciuda vremii
rele.

Sunt aproape în
clasă, când aud pe
cineva înjurând.
Nu blestemând pe
cineva cu voce
tare, ci aşa cum
face abuela mea
când nu-şi găseşte
cheile de la
maşină. Doar că
această persoană
înjură în engleză,
cu mârâituri joase,
dar suficient de
tare cât să aud.
Merg mai încet,
surprins că e

cineva aici. Biroul
este scufundat în
întuneric. Înima
îmi cade în gol,
crezând că este
Moore. Cu
siguranţă voi
primi un punct
penalizare dacă
mă vede picurând
prin tot holul.
încerc să merg
mai repede.

Dar când trec de

birou, decanul Hicks

iese şi fuge drept

C0NrƒÂ8fl
8H

spre mine.

— Unde-ar trebui să fii? strigă el.

Vocea lui e aproape la fel de puternică precum a lui Moore.

Tresar violent.

— De ce eşti aici la ora asta?

— îmi pare rău, domnule, încerc eu să mă scuz. Am luat autobuzul greşit. Domnul Reggie mi-a spus că aş putea merge în...

Urăsc când se întâmplă de-astea. Ştiu ce vreau să spun. Dar când sunt speriat, parcă toate cuvintele în engleză îmi zboară din cap.

— Unde să mergi? întreabă el.
— îmm, să merg la... în...

— AŞA?

— Sala de clasă, spun eu.

Atât de simplu. Cum de mi-a dispărut din cap?

— Ei bine, atunci ce cauţi aici? întreabă el. Furişându-te pe hol? Primeşti un

punct penalizare.

Bip bip bip bip.

Nu cunosc
cuvântul furişat.
Dar pare a fi unul
dintre acele
cuvinte care
înseamnă ceva tot
aşa de urât
precum sună. Mă
face să mă
gândesc la
spionat. Sau la
pândit. Eu nu fac
niciunul dintre
acele lucruri şi
simt că mă înfurii.
Dar aici nu ai loc

C0Nrfȩ8fl
8H

să te superi. Doar dau din cap şi mă îndepărtez de biroul întunecat.

Afără, ploaia toarnă şi face zgomot pe acoperiş, în şcoala cufundată în linişte. Când mă afund în scaun şi-mi dau jos puloverul, tot ce aud este ploaia. Cum tavanul e atât de înalt, pare foarte îndepărtată. Poate

mă voi usca,
înainte de
începerea orelor.
Poate voi lucra
ceva, sau măcar
voi visa cu ochii
deschişi, în pace,
la restaurantul
meu.

Cred că, poate,
această zi s-ar putea
transforma într-una
bună.

[3] ..Nu glumi!" – în sn. în orig. fN.t.î.

CAPITOLUL 8

C0NrƒÂ8fl
8H

Poliţia

RAMÓN

După dimineaţa
pe care am avut-
o, am simţit
puţină speranţă
când am vândut
toate acele
pupusas pregătite
pentru pentru
ziua aceea.
Geanta mea era
uşoară,
buzunarele erau
pline şi, în afără

de faptul că, din cauza ploii, m-am simţit puţin jilav toată ziua, lucrurile mergeau bine. Mă îndrept spre dulapul meu, pun deoparte ce nu-mi trebuie, iau ce am nevoie şi ies afară, unde ploaia s-a oprit. Totul e bine până când văd o maşină pe care-o recunosc.

Maşina lui César, argintie şi strălucitoare, cu

C0NrƒÂ8fl
8H

César atârnat pe geam, zâmbindu-mi în timp ce eu cobor treptele de la Promise. De ce-i aici? Creşte în mine un amestec de îngrijorare şi uimire. Mă uit în jur după directorul Moore. Printre numeroasele sale reguli se număra şi una referitoare la prezenţa membrilor cunoscuţi ai unei bande pe terenul

şcolii, întreaga comunitate o ia foarte în serios. Nu credeam să-l revăd atât de curând. César m-a luat acum câteva săptămâni cu maşina şi l-am văzut pe Moore remarcând acest lucru, aşa că i-am spus să nu mai vină aici. N-aveam nevoie să atrag şi mai multă atenţie nedorită asupra mea.

— Vere,

strigă el în timp ce mă apropii încet de vehicul.

Văd nişte tipi uitându-se la maşină, măsurându-ne din ochi pe César şi pe mine. îmi dau seama că ei ştiu cine este César. Unii dintre ei se uită pur şi simplu, alţii se încruntă, alţii par de-a dreptul înfricoşaţi. Înima îmi bate ca un ciocan. Sper că

Moore nu ne vede.

— Ce cauţi aici?

— Am spus că vorbim mai târziu. Cum merg afacerile? Ai vândut toate pupusas?
Dau din cap, dar nu mă mişc să ocolesc maşina pentru a mă urca. El îmi observă ezitarea şi zâmbetul îi

C0NrƒÂ8fl
8H

păleşte.

— Care-i problema?

— Doar... ce cauţi aici, César?

César face o pauză.

— Voiam numai să-mi arăţi vitrina, spune el. Locul de vis al micului restaurant despre care vorbeai. Mi-am

închipuit că merge mai repede cu maşina decât cu autobuzul.

Las capul în jos şi dezamăgirea pentru vânzarea magazinului meu curge prin mine.

— Poate că aveai dreptate. Poate că nu putem deţine astfel de lucruri. Localul

C0NrƒÂ8fl
8H

s-a vândut. Unui tip alb de pe Coasta de Vest.

— Ei bine, despre asta voiam să vorbim, spune el.

Se uită la volan în loc să se uite la mine, aproape încruntat.

— Poate că m-am înşelat. M-am gândit la ce-ai spus. Poate că există şi o altă opţiune pentru tine. Un alt

restaurant, ştii?

Mă cuprinde o senzaţie de căldură. César, fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. El ştie întotdeauna ce trebuie să spună atunci când mă aflu într-o situaţie de rahat.

— Desigur.

Zâmbesc, emoţionându-mă brusc.

— Hai să

mergem în Adams Morgan; putem să ne plimbăm cu maşina prin împrejurimi şi să vedem ce altceva este disponibil.

— Sună bine, micuţul meu văr, urcă. Exact când întind mâna spre uşa vehiculului, aerul se umple de sunetul sirenelor. Luminile roşii

şi albastre
clipesc din
toate
colţurile. îmi
văd chipul
reflectat în al
lui César:
amândoi
şocaţi,
confuzi,
speriaţi.

Trei maşini de
poliţie trec în
viteză pe lângă
noi, una la
fiecare capăt al
maşinii lui
César şi una

C0NrƒÂ8fl
8H

chiar în mijloc, oprindu-se aşa de aproape, încât aproape i-o zgârie.

— Ţineţi-vă mâinile la vedere! Coborâţi din vehicul!

Poliţiştii sar din toate maşinile; unii dintre ei chiar au arme. Eu nu cred că oamenii ştiu cât de înfricoşător e să ai o armă îndreptată spre tine. Este şi mai

rău când se află
în mâinile unui
poliţist, pentru
că, spre
deosebire de un
jaf sau ceva de
genul acesta, ştii
că persoana în
uniformă poate
face ce vrea şi
nimeni nu va
spune nimic.
Când arma aceea
e îndreptată spre
tine, este şi mai
înfricoşător,
pentru că arma
aceea nu se
supune aceloraşi

C0Nrfȩ8fl
8H

reguli.

— Jos din maşină! Acum îndepărtaţi-vă! Mâinile pe cap!

Totul se întâmplă atât de repede şi, în acelaşi timp, atât de lent. Un poliţist îl aruncă pe César la pământ. Altul mă smuceşte într-o parte, târându-mă în sus pe iarba de la Promise. Poliţaii roiesc în maşina lui, căutând prin

toate buzunarele şi pe sub scaune. César e întins la pământ, cu un genunchi pe spate şi o mână care îi lipeşte faţa de beton.

— César, ce se întâmplă?! Dă-mi drumul! César!

Mă zbat în braţele ofiţerului.

— Am găsit ceva! strigă unul dintre poliţiştii care scotocesc maşina

C0NrƒÂ8fl
8H

lui César.

îşi retrage mâna
de pe scaunul
pasagerului,
ţinând strâns
ceva strălucitor,
de metal.

Un pistol.

— Nu e al
meu! strigă César.
— Mie
aşa mi se pare,
zice poliţistul al
cărui genunchi
este în spatele lui
César.

îl împinge pe

vărul meu în ceafă, lovindu-i cu putere maxilarul de asfalt. César se zbate şi poliţistul o face din nou. Ar trebui să strig, dar toate cuvintele mi s-au evaporat.

îmi pun întrebări şi mie şi mă percheziţionează, dar e evident că după César au venit. Nu sunt sigur de unde au ştiut că va fi aici.

C0NrfȩBfl
8H

îl urmăreau? L-a turnat cineva?

îi văd că-l transportă pe César în spatele unei dube, cu sânge pe bărbie. Fac un pas tremurător înainte, dar un ofiţer mă împinge înapoi cu ambele braţe.

— Nu-i spune Magdei! strigă César la mine, înainte ca ofiţerii să

trântească uşa în urma lui.

Stau să văd cum poliţiştii se îngrămădesc înapoi în maşinile lor. O platformă de tractare opreşte la un moment dat şi ridică maşina lui César. Peste câteva minute, parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Nu-mi pasă cine e prin preajmă să vadă – ochii mi s-

C0Nrfȩ8fl
8H

au umplut de lacrimi. Dar când mă uit în sus, spre şcoală, văd foarte uşor printre ele. Directorul Moore stă pe trepte, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului, dând din cap de parcă ar vrea să spună: Perfect.

ZIUA CRIMEI

Ramón

CAPITOLUL 9

Unii se răzbună

RAMÓN

Mi-am petrecut
toată noaptea
făcându-mi planuri.

C0NrfȩBfl
8H

sunt mai bune decât două, a spus ea. Şi avea dreptate. Cu ajutorul ei, am făcut de patru ori mai multe pupusas decât duc de obicei la şcoală şi le- am împachetat pe toate în rucsac, plus încă un sac de prânz, ca supliment.

Cu asta şi cu ceea ce poate aduce abuela acasă de la

brutăria la care muncește, punând în comun banii cu ai lui tio, ar trebui să putem plăti cauțiunea pentru a-l scoate pe César din închisoare. Abuela nu aprobă ceea ce face César, dar i-am spus tot ce s-a întâmplat, cum directorul Moore a chemat special polițiștii pentru César, când vărul meu nu făcea nimic rău. Abuela

C0Nrfȩ8fl
8H

critică rareori un profesor sau personalul şcolii şi chiar şi acum a făcut-o strângând din dinţi. Dar, cu siguranţă, nu-şi va lăsa nepotul să stea la închisoare.

Bagajele mele sunt grele de alimente, în timp ce mă îndrept spre staţia de autobuz. Astăzi nu mă voi urca în celălalt autobuz, riscând să mă vadă domnul

Reggie. Mă
trezesc uitându-
mă la geamurile
fiecărui autobuz
care trece.
Drumul spre
Promise începe să
mă transforme
într-un paranoic.

încă stau acolo,
fumegând, când
cineva mă apucă
de umăr, şi sunt
atât de agitat,
încât mă întorc,
aruncând plasa cu
pupusa şi ridicând
pumnul.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Uşor, puştiule, spune tipul care m-a atins, ridicându-şi mâinile pentru a-mi arăta că nu vrea să-mi facă vreun rău, dar şi încruntându-se pentru a-mi transmite că nu-i bine să mă pun cu el.

— Nu încerc să-ţi fur manualele.

E Ever. Rareori îl văd pe César, la bloc, fără Ever lângă el. E însoţit

de alţi trei tipi, toţi uitându-se la mine cu atenţie.

— Am auzit că ai fost acolo ieri, spune Ever. Când l-au ridicat pe César.

Dau din cap, inima bătându-mi cu putere. Ei cred, oare, că a fost vina mea? Abuela m-a învăţat să nu mă sperii de nimeni, dar nu îmi voi închipui că Ever şi Dioses sunt oameni în preajma cărora te

poţi relaxa.
Trebuie să fiu
mereu atent cu ei.
César poate fi
intimidant, dar el
e familia mea.
Ever, însă, nu
este. încep să
transpir.

— Am auzit

că Moore a sunat la

poliţie, spune Ever,

clipind.

— De unde-

ai auzit? îl întreb.

— Dintr-o mulţime de locuri. Ridică din umeri. Mă gândesc la toţi tipii care au trecut pe lângă mine şi pe lângă César, la ieşirea din şcoală. Nu mi-a dat niciodată prin minte că unii dintre ei ar putea fi deja cu Dioses del Humo.

C0NrfȻ8fl
8H

Paranoia mea se accentuează şi-mi dau seama că nu e indicat să mint un om cum e Ever.

— Aşa este.

Dau din cap.

— Sunt

destul de sigur că

Moore a fost.

— Moore e o pacoste de ani întregi, spune Jorgito, unul

dintre ceilalţi tipi. L-a băgat la zdup şi pe unchiu-meu. Oamenii ca el se cred poliţişti, pentru ei totul este o chestiune de putere.

— Director, poliţist, nu contează, spune un tip, al cărui nume nu-l ştiu.

Are o cicatrice pe faţă şi ochii trişti. Ca ai lui César, când privea în urmă de pe

bancheta din spatele dubei.
— Ne războim cu oricine.

— De aceea noi doi trebuie să vorbim, zice Ever.

Apoi îmi aruncă o privire care mă hipnotizează. E ca şi cum te-ai fi uitat în ochii unui şarpe.

— César a spus că a mai vorbit cu tine să faci parte din Dioses. Ăsta ar

putea fi momentul perfect pentru tine. Eşti în interior, dacă trebuie să i se întâmple ceva lui Moore... poate că asta ar putea fi considerată o iniţiere.

Înima îmi îngheaţă. Lumea devine deodată foarte zgomotoasă. Autobuzul huruie şi se opreşte, suflând un nor de

fum de
eşapament peste
noi.
Fluturăm cu toţii
din mâini ca să
alungăm fumul şi,
când acesta
dispare, Ever se
uită drept în ochii
mei.

—
Gândeşte-te la
asta, spune el,
privind în jur
pentru a se
asigura că nu se
uită nimeni la noi.
îţi vom da tot ce

ai nevoie, doar spune un cuvânt.

închid ochii. Aproape că-mi aud pulsul în urechi, iar frica şi oroarea răsună ca o tobă în inima mea. Totuşi chiar sunt interesat de ce spune. Furia, ca un mic foc în stomac, creşte. Ideea de răzbunare.

— Urcă-te în autobuz, continuă Ever,

făcând un pas
înapoi şi
anunţându-mă că
sunt liber să plec.

în cele din urmă

reuşesc să mă

desprind de privirea

lui.

— Să ne

spui ce ai hotărât.

— Am... O

să te anunţ, răspund

eu.

Apoi mă trezesc
în autobuz, purtat
de-a lungul străzii
spre Promise, dar
când mă uit pe
geamul din spate,
Ever încă priveşte
după vehicul.
Simt în mine ceva
diferit. Ca un
vulcan care
începe să se
agite. Nu ştiu cât
timp îl voi putea
împiedica să
erupă.
Mă întâlnesc cu Luis
la dulapuri.

C0NrƒŽ8fl
8H

— Am încercat să te sun aseară, spune el. Sunt foarte supărat pentru ce i s-a întâmplat lui César. îmi pare rău. Te simţi bine?

Clatin din cap. Luis a fost cel mai bun prieten al meu mult timp... dar a fost ocupat cu baschetul în ultima vreme, iar eu am fost, într-un fel, pe cont propriu, în lumea

mea,
concentrându-mă
asupra viitorului,
încercând să-mi
ţin capul la cutie
prin cartier. Dar
unii oameni îţi
sunt prieteni pe
viaţă, indiferent
ce s-ar întâmpla.
Şi pot spune asta,
pentru că, deşi tot
cartierul meu mă
priveşte pieziş,
făcând tot felul de
presupuneri
despre mine şi
considerând că
sunt la fel ca vărul

C0NrƒÂ8fl
8H

meu, Luis nu face aşa. El ştie cine sunt.

Dar eu ştiu oare cine sunt? Astăzi nu pot scăpa de sentimentul pe care l-am avut când Ever mi-a spus că îmi va da tot ce am nevoie ca să mă răzbun pe directorul Moore. Scânteia aceea scurtă care spunea Da când m-am imaginat ţinând un pistol în palmă, ideea de a-

l face să-şi ceară scuze odată pe omul care a pus să-l aresteze pe vărul meu fără niciun motiv, tipul care urlă mereu la noi, care ne obligă, întotdeauna, să ne cerem scuze şi să dăm din colţ în colţ...

— Vai, ce sunt toate astea? exclamă Luis, aruncând o privire la sacul meu.

Mă scutur de

C0NrƒÂ8fl
8H

toate gândurile negre despre arme şi despre Moore şi reuşesc să-i zâmbesc celui mai bun prieten al meu.

— Sunt banii pentru cauţiunea lui César, îi răspund, încercând să par încrezător.

Până acum n-am încercat niciodată să vând atât de mult. Va fi greu, ştiind că tocmai

am avut probleme săptămâna trecută. Dar în momente disperate sunt necesare măsuri disperate şi nu-l pot lăsa pe César să stea la închisoare. Tocmai începuserăm să fim sinceri unul cu celălalt. Şi acum, pentru prima oară, trebuie să fiu eu vărul cel mare.

— O să ai nevoie de ajutor,

spune Luis şi ştiu deja la ce se gândeşte.

Când eşti prieten cu cineva atâta vreme cât am fost eu prieten cu Luis, ştii. O să facă aşa cum a făcut şi altădată: o să vândă cât poate de multe pupusas. E prieten cu sportivii şi ştiu că tipii ăia mănâncă mai mult decât oricine din lumea asta blestemată. Probabil că poate vinde, doar el,

cincizeci de bucăţi. Dar nu-l pot lăsa.

— Nu, Luis, spun eu, clătinând din cap. Dacă te vede cineva făcând asta, o încurci şi tu.

— Relaxează-te, spune el. Nu-mi vor face nimic datorită meciului de astăzi. Sunt conştienţi că donatorii vor să-i

C0NrfȻ8fl
8H

vadă pe cei mai valoroşi jucători. Probabil că-mi vor da doar un punct de penalizare şi au să-mi strice contul. Nu contează. Pot să suport asta. Dă-mi nişte pupusas. Şi nu uita să treci pe lângă clasa doamnei Garcia – ea este singura căreia nu-i pasă că vinzi. Pun pariu că va şi cumpăra câteva.

Are dreptate – cu

doamna Garcia merg întotdeauna la sigur. La fel şi cu unele dintre bucătăresele de la cantină. Aşa că îi dau o treime din marfă şi ne despărţim. Va fi o zi stresantă şi, aducând atât de multe produse în şcoală, chiar mă simt ca un dealer. Bip bip bip bip. Deja aud cum îmi scad punctele din cont. Le simt cum se evaporă.

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

însă, asta e pentru Cesar. Nu făcea nimic rău. Cine poate spune că nu poliţiştii au plantat arma acolo? Fac din astea tot timpul. Şi ce este atât de greşit să vinzi pupusas?

N-avem voie să vorbim, dar găsim întotdeauna o modalitate de a comunica. Unii băieţi chiar au un limbaj al semnelor

la Promise, pe
care îl utilizează
din plin. Oricum,
se ştie că strâng
bani pentru
cauţiunea lui
Cesar şi, înainte
de a-mi da seama,
pupusas zboară
din geanta mea.
Un copil din
cartierul meu
cumpără suficient
pentru a hrăni o
întreagă familie.
în sinea mea, mă
gândesc dacă nu
cumva face parte
din Dioses, dar nu

C0NrƒÂ8fl
8H

întreb. îi strecor pachetele, iar el îmi dă banii.

Poate mi se pare mie, dar, până la prânz, în toată şcoala se simte mirosul reţetei secrete a abuelei mele. Şi totul merge bine până când tipul acesta, Victor, îşi rupe pantalonii în cantină, chiar în timp ce directorul Moore îşi face

inspecţia.

Victor stătea ca
toţi ceilalţi, dar,
când s-a ridicat în
picioare, catarama
de la centură
trebuie să se fi
prins cumva,
pentru că aud
prrrrr chiar cu
două rânduri mai
încolo. Catarama
de la centură
cedează şi din
buzunar îi cade
ceva pe podea.
Ştiu deja ce este şi
mi se întoarce

stomacul pe dos, pentru că Moore trece chiar prin faţa lui.

Aude sunetul şi capul i se roteşte cu viteză. Văd cum ochii i se îndreaptă spre Victor, pe a cărui faţă se citeşte şocul. Nu se poate preface. Moore se repede la el.

— Ce se petrece aici? se

răsteşte el. Cine face pe deşteptul? Mutra ta arată că tu... tu faci pe deşteptul? Îndisciplină?

Continuă să-l purice pe Victor şi, în tot acest timp, mă rog să nu observe ce e pe podea. Dar apoi Moore amuţeşte. îl văd privind în jos, cercetând peste ochelari. La dracu'.

C0NrƒÂ8fl
8H

E o pupusa ambalată în staniol. Moore se uită la ea o veşnicie, iar apoi ochii lui se îndreaptă spre cantină. Ştiu că se uită după mine. Şi, când mă găseşte, se apropie cu viteza fulgerului.

— Crezi că am glumit cu tine când ţi-am spus că nu vreau să mai văd de- astea?

strigă el. Crezi că sponsorii noştri vor să vadă astfel de rahaturi în şcoala noastră? Gunoiul ăsta de mâncare stradală? Toată şcoala miroase ca o petrecere de cartier. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce faci. Unde-i geanta aia? Ştiu că o ai pe undeva...

— Eu... eu...

Dar nu-mi găsesc

cuvintele. Engleza mi-a zburat din cap. Spaniola la fel. Tot ce simt e furia. Fierbe în mine.

— Şi acum te bâlbâi în faţa mea, mă ia el peste picior. Nu ştiu de ce te-am ţinut în şcoală – chestia asta cu engleza ca limbă secundară nu funcţionează prea bine, nu-i aşa? Acum dă-mi asta... Nu pot vorbi, dar când îl văd întinzându-se

pentru a ajunge
sub scaunul meu,
mă reped să-l
opresc,
împingându-i
mâna şi
smulgându-i-o din
geanta mea. Dar
el mă apucă de
spatele jachetei şi
mă trage de pe
scaun, dându-mă
laoparte. Apoi
înşfacă geanta.
încă sunt în ea o
grămadă de
pupusas. O
apleacă şi o
scutură,

ascultând.

— Aşa cum mi-am închipuit.

Mă întind din nou, din ce în ce mai furios, dar tipul de lângă mine mă strânge de braţ, oprindu-mă. Mă uit cum Moore se îndreaptă spre coşul de gunoi şi toată cantina îl urmăreşte, amuţită. Una câte una, el ia restul de pupusas rămase şi le

aruncă la gunoi. Vreau să urlu şi să vomit în acelaşi timp. Când termină, ia o sticlă cu suc de la un copil din apropiere şi toarnă totul înăuntru. Apoi ia fişicul de bani pe care îi strânsesem din vânzări şi îl bagă în buzunar. Nimeni nu spune vreun cuvânt.

— Ăştia sunt ai mei acum,

C0NrfȻ8fl
8H

pentru că vânzarea s-a făcut pe teritoriul şcolii. Cât despre tine, spune el, arătând direct spre mine, tocmai ai primit detenţie pentru următoarele şase săptămâni. Şi dacă îţi imaginezi că iniţiativa aceea de voluntariat la bucătărie se va mai concretiza vreodată, mută-ţi gândul!

Se întoarce la

coada la mâncare, unde vreo doi tipi, care fac parte din acest proiect, îl urmăresc din priviri. O văd pe doamna Adams de la bucătărie încruntându-se ca şi cum ar fi vrut ca Moore să cadă mort.

— Asta-i ultima zi pentru această activitate, băieţi, strigă el către tipii cu plase de păr.

Mulţumiţi-i amicului vostru de aici. Bucătarul Ramón, nu? Poate că vei fi bucătar la închisoare, într-o bună zi.

Ia rucsacul şi pleacă. După ce pleacă, treptat, oamenii încep să vorbească din nou, liniştiţi. Dar nu şi eu. Singurul lucru la care mă pot gândi sunt banii pe care acum nu-i mai am,

meniţi să-l scoată pe César pe cauţiune. Furia mă cuprinde, luând în stăpânire fiecare parte a corpului meu. Am nevoie s-o direcţionez undeva. E timpul să fac ceva cu ea. Mă duc la baie şi-mi scot telefonul. Derulez agenda până la numărul lui Ever.

PARTEA A PATRA

C0NrfȩBfl
8H

CAPITOLUL 10

Arest Ia domicil iu J.B.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe mama plângând în public.

în Benning
Terrace trebuie
să-ţi controlezi
expresia în orice
moment şi mama
mea e
profesionistă la
acest joc.
întotdeauna
blândă,
întotdeauna
văzându-şi doar
de treburile sale.
Mereu am
admirat asta la
ea. Dar când ies
afără de la
interogatoriu, are
ochii roşii şi nici

C0NrƒÂ8fl
8H

măcar nu s-a obosit să-şi şteargă lacrimile. E de-a dreptul sfâşietor.

— Îţi eliberăm fiul în custodia dumitale, îi spune unul dintre detectivi, cu un glas aparent plin de îngrijorare.

— De ce n-am avut voie să stau cu el? întreabă mama, ignorându-i

declaraţia. Fiul meu este minor. Ar trebui să fiu cu el în astfel de situaţii.

— Doamnă, suntem de partea fiului dumitale. Vrem doar să-l ajutăm.

Minciuna mă face să-mi doresc să-i iau pistolul, să i-l pun la tâmplă şi să-l fac să-şi ceară scuze. Nu pentru că m-a îngrozit când am fost arestat sau

C0Nrfȩ8fl
8H

pentru că m-a încuiat într-o cameră întunecoasă, cu o singură fereastră. Nici pentru că a ţipat la mine, încercând să mă facă să mărturisesc o crimă pe care n-am comis-o.

Vreau să-l fac să-şi ceară scuze pentru că o minte pe mama. Pentru că, deşi a avut tupeul de a mă

trata aşa cum a făcut-o, o priveşte în faţă pe mama şi îi spune nişte mizerii.

Dar îmi înghit furia şi stomacul începe să-mi fiarbă.

Vreau să-i spun mamei adevărul, dar asta va face toată porcăria asta de situaţie şi mai rea. Aşa că stau acolo mut, încercând să nu par atât de

C0NrƒÂ8fl
8H

speriat
pe cât mă simt.

Când mama
încheie actele cu
poliţia, e târziu şi
abia îmi ţin ochii
deschişi. Clatin
din cap. Sticla
rece a geamului
maşinii pare o
pernă binevenită,
după ce am stat
atât în camera de
interogatoriu şi
celula de arest.
Dar zgomotul uşii
trântite a maşinii
mamei mă
trezeşte ca o

zguduitură.

— J.B., spune ea liniştită, atât de încet, încât abia o aud. Dacă a fost vreodată un moment în care e obligatoriu să fii sincer cu mine, acum e acela. Trebuie să te uiţi în ochii mei.

Fac cum mi se spune. Mă uit în ochii mamei, aşteptând să-mi pună întrebarea

C0NrƒÂ8fl
8H

aceea, dar este prea greu pentru ea.

— N-am făcut-o eu, mamă, spun încet, liniştind-o.

Ea expiră prelung, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia de când a ieşit din secţia de poliţie.

— Desigur că n-ai făcut-o tu, iubitule. Bineînţeles că n-ai făcut-o.

Mă cuprinde o

uşurare profundă, ştiind că ea nu crede că eu l-am ucis pe directorul Moore. Cu tot ce s-a întâmplat astăzi – cu sângele încă uscat sub unghii —, sunt bucuros că, uitându-se la mine, încă vede un băiat nevinovat. Sunt nevinovat.

— Ştiu că relaţia ta cu directorul Moore a fost complicată,

spune ea.

Toată mânia se învârtejeşte din nou în mine. Sentimentele pe care le-am alungat atunci când totul s-a dus naibii.

Am fost atât de furios pe Moore. Nedreptatea pe care mi-a făcut-o luându- mi telefonul şi făcându-mă s-o las pe Keyana baltă,

distrugându-ne
relaţia. Felul în
care s-a postat în
faţa mea şi m-a
prins de guler ca
pe un câine
pedepsit,
făcându-mă de
râs în faţa unei
jumătăţi din
blestemata aia de
şcoală. Dar n-am
vrut niciodată să
fie ucis Moore.
Nu l-am vrut
niciodată mort. Şi
acum sunt
suspect?!
Am văzut destui

tipi mergând la închisoare ca să înţeleg că tot ce le trebuie copoilor sunt un motiv, un cadavru şi o armă. Aproape că le au pe toate. Ei pot forţa oamenii să facă mărturisiri şi să se declare vinovaţi doar pentru că acelor oameni le este frică.

Lovitura cu pumnul pe care

am tras-o în dulapul meu nu arată, probabil, prea bine. Dar partea cea mai rea din toată situaţia asta este... arma aceea.

Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Evenimentele zilei joacă în mintea mea dezordonat, într-o buclă întortocheată. Nu

C0NrƒŽ8fl
8H

poate fi o coincidenţă că în ziua în care am găsit o armă la şcoală directorul Moore a fost împuşcat. Un pistol pe care l-am mutat ca să-i păzesc pe alţi oameni, lăsându-mi amprentele pe el! Mă simt ca un idiot.

Trebuie să iau arma aia înapoi şi să-mi dau seama cui a aparţinut,

înainte s- o găsească poliţiştii – şi cu amprentele mele peste tot. Asta ar fi, pentru ei, o dovadă convingătoare.

îmi lipesc pumnul peste gură pentru a împiedica sunetele să iasă afară. Vreau să plâng. în mintea mea e o furtună. Un

viitor teribil fulgeră prin capul meu: merg la închisoare, o las pe mama singură, sunt închis până când ea va îmbătrâni. Mi se pune un nod în gât.

Mama virează pe strada următoare.

— J.B., pur şi simplu nu ştiu ce să-ţi spun. Te-am trimis la şcoala

aceea ca să nu
faci necazuri, dar,
cumva, tu tot le
găseşti.

Cum să-i spun că,
indiferent dacă eu
caut necazurile
sau nu, mă găsesc
ele pe mine? Că,
fiind un tânăr de
culoare, sunt un
magnet pentru
belele. Tot ce-am
încercat ca să
rămân neobservat
n-a fost suficient.
Mai ales când e
prin preajmă

C0NrƒŽ8fl
8H

cineva ca Moore, care duce cu el problemele ca pe o găleată cu vopsea, gata s-o arunce peste oricine are chef.

Mă gândesc la tipul acela, Solomon, asupra căruia Moore s-a năpustit pentru că nu purta cravată. Sau chiar şi la ceilalţi doi copii care sunt suspecţi, Ramón şi Trey. Se spune

că Moore i-a făcut de ruşine şi pe ei în ziua în care a fost împuşcat. La naiba, sunt o sută de tipi la Promise care, probabil, au dorit să-i pună lui Moore un pistol la tâmplă.

Şi atunci am avut o revelaţie.

Cineva l-a ucis pe Moore, asta e cert. Dar e la fel de cert că există o groază de oameni care, probabil,

C0NrƒŽ8fl
8H

voiau să-l vadă mort. Sunt un suspect evident, dar cum ar fi dacă persoana care a făcut-o nu e atât de evident suspectă?

Cel mai bun mod de a-mi îndrepta reputaţia, poate singurul, ar fi să aflu cine-a făcut-o. Strâng pumnii. Timpul trece. Trebuie să-mi dau seama cine-a făcut asta, înainte

ca poliția să
înceapă să
încerce cu
adevărat să adune
dovezi împotriva
mea.

Mama se uită la

mine. Pentru un

minut, expresia i se

îndulceşte.

— Te simţi

bine?

— Sunt OK,

C0Nrfȩ8fl
8H

spun eu.

Dar îmi iese puţin

prea repede, prea

forţat.

— Vom

trece şi peste asta,

zice ea.
Sună aproape ca
şi cum ar vorbi cu
ea însăşi, dar şi
cu mine, în egală
măsură.

— Vom trece şi peste asta.

N-o spun cu voce tare, dar o cred, din adâncul inimii mele: Doamne, sper din tot sufletul. Apoi mă gândesc la altceva. La Keyana.

— Mamă, pot folosi telefonul tău ca să...

Sunt şocat când mă întrerupe cu un râs puternic şi sarcastic.

— Băiete,

C0NrƒŽ8fl
8H

dacă-ţi imaginezi
că poţi să foloseşti
vreun telefon
pentru a suna pe
orişicine, ţi-ai
ieşit din minţi.
Poate n-oi fi tu
vreun criminal,
dar eşti pedepsit
ca naiba, aşa că o
să stai închis în
camera ta, mă
auzi? Până la noi
ordine.

Nici măcar nu
încerc să mă cert
cu ea. N-o pot
învinovăţi. Cel
puţin ea nu crede

c-am făcut-o eu. Pot doar să sper că şi Keyana simte la fel.

Acasă, mama pare mult mai liniştită, dar îmi dau seama că mintea ei se frământă. Nu numai că a pierdut bani pentru că a trebuit să vină la poliţie, dar probabil că se gândeşte la toţi banii pe care îi va irosi în continuare cu toată această

C0NrƒÂ8fl
8H

harababură. Din moment ce suntem doar noi doi pe lume, timpul şi banii risipiţi contează foarte mult.

Acelaşi lucru s-a întâmplat cu tatăl meu. Avocaţi, amenzi, audierile în instanţă şi toate rahaturile posibile. Cu atât mai multe motive pentru care e nevoie să-mi reabilitez numele. Mama a dus

destule greutăţi, multă vreme. Ceva de genul ăsta ar putea s-o zdrobească definitiv. Nu pot îngădui să se întâmple una ca asta.

Ea încălzeşte plăcinta cu carne care a rămas şi o împărţim la masă, mâncând în tăcere. Porţia mea dispare foarte repede – nici nu mi-am dat seama

cât de foame îmi era. Şi totuşi mă simt pustiu pe dinăuntru. Am senzaţia că aş putea mânca şi farfuria şi tot nu m-ar sătura. Mă cuprinde îngrijorarea.

— Doar că nu ştiu cum s-a întâmplat asta, spune ea încet. M-am străduit. Cât am putut.

— Nu e vina ta, mamă, îi răspund eu.

Şi vreau să adaug: nu e nici vina mea. Dar nu mă pot gândi decât la vocea lui Moore care răsună în jos, pe hol, la Hicks şi ochii lui răi. Un punct de penalizare după altul... Contul scăzând mereu. Toate acele detenţii. La Promise orice se întâmplă e din vina ta.

— Nu îl urai, nu? întreabă ea.

C0NrfȻ8fl
8H

Se uită drept la mine, cu ochii aproape în lacrimi. Şi asta mă doare mai mult decât orice altceva, pentru că, deşi crede că sunt nevinovat, îmi dau seama că e îngrozită la gândul că s-ar putea înşela.
Şi cel mai rău e că nu ştiu dacă pot spune nu fără să mint. Din fericire, tot ea vorbeşte.

— N-ai face aşa ceva. Poate fi unul dintre ceilalţi băieţi. Nu ştiu cum îşi cresc alţii copiii. Copii care nu respectă autoritatea...

Plăcinta mi se răsuceşte în stomac. Ea nu înţelege. Mă holbez la degetele mele, încă zdrobite de la pumnul pe care l-am tras în dulap.

Moore s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un infractor, pentru că am făcut asta. Eram oare un infractor? Sau eram doar om? La Promise, a-ţi arăta emoţiile este parcă un alt mod de a încălca regulile.

— Ce s-a întâmplat cu degetele tale, J.B.?

M-a văzut uitându-
mă şi acum priveşte
şi ea la mâna mea
cu ochii mari.
— Eu... eu...
m-am înfuriat şi...
reuşesc să spun.
— Ai lovit pe
cineva?
— Nu,

C0NrfȩBfl
8H

doamnă, răspund.

Mă priveşte prelung

în ochi.

— Juri?

— Jur.

Dar chiar în timp ce

o spun, nu aud

decât imnul şcolii:

Noi promitem.

Suntem tinerii de la

Urban Promise Prep.

Suntem destinaţi

măreţiei.

Sunetul
acesta îmi
bântuie
mintea. Sunt
oare destinat
măreţiei sau
unui lucru
mult mai rău?

* * *

Mai târziu sunt în pat, privind în tavan cu luminile stinse. După ce am ajuns acasă, parcă toată energia mi s-a epuizat. Brusc se deschide uşa şi intră mama.

— J.B.? Eşti treaz?

— Aproape.

— L-am sunat pe Ross, şeful meu. A spus că, dacă pot veni acum, are câteva

ore în plus pentru mine, ca să recuperez ce-am pierdut. Revin dimineaţă.

Mi se strânge inima. Vestea că voi rămâne singur în casă mă face să mă simt mai neînsemnat şi mai izolat decât niciodată.

— Bine,

spun.

— Ţine

C0NrfȻ8fl
8H

minte, eşti pedepsit,

nu ai voie să ieşi din

camera ta.

— Da,

doamnă.
Casa era deja
liniştită, dar, după
ce mama pleacă,
mă simt ca şi cum
aş fi pe o altă
planetă – complet
mut, complet
singur.

Mi-aş dori să fie

Keyana aici.

Mă întreb ce zvonuri i-au ajuns la urechi. Mă întreb dacă le crede. E chiar la capătul străzii – poate că se uită pe fereastra prin care am intrat în camera ei şi se întreabă ce fac. Dacă sunt bine. Sau poate că se întreabă cui i-a îngăduit s-o sărute. Şi regretă. Crezând că a ales tipul greşit...

C0NrƒÂ8fl
8H

Mă ridic în pat, în capul oaselor. Mama a spus că sunt pedepsit să nu ies din cameră, dar în primul rând nu voia să mă apropii de computer sau de telefonul pe care nu-l am. Şi trebuie să vorbesc cu Keyana. Poate îmi va spune ce bârfesc oamenii din cartier, dacă sunt zvonuri care mă pot ajuta să-mi repar

reputația.

După aceea nici măcar nu mă mai gândesc la nimic – mă trezesc pur și simplu încălțat și ieșit pe ușă.

CAPITOLUL 11
Suspecți

TREY

Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, dar mă

bucur că mama e aici.

A venit de la New York de îndată ce a auzit ce s-a întâmplat şi pare trează – mai trează decât oricând. E greu s-o priveşti când se drogheză, dar, în anumite privinţe, e şi mai greu s-o vezi trează. Aş dori să fiu cu ea, dar alături de ea există o anxietate permanentă – mereu îmi fac griji

că-mi va fi tras
covorul de sub
picioare. Dar,
oricum, mă bucur
că e aici, pentru
că ar fi fost prea
greu să-l înfrunt
pe unchiul T de
unul singur.

Nu mă va lovi cu
ea de faţă, nu
cred. Dar sunt
total pedepsit. La
fel de bine uşile ar
putea fi prinse în
şuruburi. Dacă mă
duc la baie, el e în
hol şi se holbează

C0NrƒÂ8fl
8H

la mine. Merg la bucătărie, el stă chiar acolo, de parcă m-ar fi aşteptat. M-am uitat chiar şi pe fereastră şi era lângă cutia poştală, cu ochii aţintiţi asupra camerei mele. Nu ies nicăieri şi, sincer, e mai bine aşa. Pare că, în afara casei, nu găsesc nimic altceva decât necazuri.

Şi mai e şi

avocatul. Un tip
care a servit în
marină cu unchiul
T este la noi în
sufragerie,
vorbind mereu pe
un ton coborât,
foşnind
documente.
Poartă nişte
pantofi bengoşi
pentru care aş
vrea să-l tachinez,
dar ştiu că nu s-ar
cuveni.

Nu mi se cere
niciodată să mă
alătur acestor
conversaţii. Mama

nu spune multe,
doar ascultă în
liniște. Unchiul T
stă acolo cu
maxilarul
încleștat, preluând
toate informațiile.
Nu i-am întrebat
despre ce vorbesc.
Mi-e frică de ce
vor spune. Mi-e
frică de ce vor
întreba și care va
fi răspunsul.

Până acum,
singurele cuvinte pe
care mi le-a spus
unchiul meu au fost:

— Ţi-am spus doar. Ţi-am spus doar. După tot ce am făcut pentru tine... Crede că eu am făcut-o.

Crede că i-am luat arma şi l-am ucis pe directorul Moore.

Şi partea cea mai rea e că, poate, într-un anumit fel, chiar l-am ucis pe directorul Moore. Dacă altcineva ar fi luat pistolul şi ar fi decis că acea zi este ziua perfectă pentru o răfuială? E vina

mea că arma era acolo. Ar fi trebuit s-o duc acasă şi să suport chinurile la care s-ar fi hotărât să mă supună unchiul T. La Promise, ca acasă, nu e loc de greşeală. Indiferent unde mă duc, sunt vinovat până la proba contrarie.

Unchiul T nu m-a întrebat despre armă, deşi nu se poate să nu fi observat că

lipseşte. O curăţă mereu. Dar faptul că n-a adus-o în discuţie înseamnă că-şi imaginează că am luat-o intenţionat. El poate chiar încearcă să mă protejeze. Prin tăcere.

— Trey, vino încoa'! strigă unchiul T din sufragerie.

Mă ridic de pe pat. Deschid uşa şi fiecare muşchi al corpului meu

C0NrƒŽ8fl
8H

participă la o luptă – o parte din mine vrea să mă ascund sub pat, de parcă aş fi un puşti care fuge de baubau. Cealaltă parte vrea să alerge în sufragerie şi să-i implore să-mi spună că totul este o mare neînţelegere. în situaţii grave, de obicei glumeam, dar se pare că, în circumstanţele astea, nu e nimic

amuzant. Simt că
nu voi mai putea
glumi niciodată.

Întru în sufragerie şi

toţi ochii sunt

aţintiţi asupra mea.

— Trey, o

să fiu sincer cu

tine, spune

avocatul, îşi

scoate ochelarii şi

C0Nrfȩ8fl
8H

se uită la mine.

— Va fi

greu. N-ai niciun

alibi.

Simt c-o să mă

sufoc.

— Tu ai

făcut asta, iubitule?

şopteşte mama.
Arată ca şi cum n-
ar fi plâns încă,

dar ar putea să
izbucnească în
lacrimi în orice
clipă. Expresia ei
mă face şi pe mine
să plâng, nu doar
din cauza acestei
mizerii, ci din
cauza tuturor
faptelor care ne-
au adus aici. Tot
ce se petrecea în
Bronx. Pierderea
ei. Venirea aici.
Mă uit fix în
podea.

— Nu!

C0Nrfȩ8fl
8H

rostesc.

— Poliţia încearcă să stabilească o cronologie a crimei, spune avocatul.

Pare trist.

— Şi nu prea avem ce să le oferim. Ai fost acolo după ore. Ai fost în apropierea împuşcăturii. L-ai

ameninţat şi
există martori
care au atestat
acest lucru.
Singurul lucru pe
care nu-l au este...
arma.

Nu pot să nu
observ că unchiul
T tresare. Arma.
Pistolul unchiului
T pe care l-am
ascuns în subsolul
şcolii, cu
amprentele mele
peste tot. Şi
amprentele
unchiului T peste
tot. Este doar o

C0NrƒŽ8fl
8H

chestiune de timp înainte ca poliţiştii să găsească arma aceea. Trebuie s-o recuperez înaintea lor.

— Totuşi nu eram singurul, spun eu repede. Erau acolo încă doi tipi. Unul dintre ei se certase zdravăn cu directorul, mai devreme, chiar în acea zi. Am plecat la baie, cine ştie ce-au mai făcut cât am fost eu

plecat!

— Ei bine, asta-i problema, se pare că niciunul dintre voi nu poate spune unde se aflau ceilalţi la momentul crimei, ceea ce complică lucrurile, zice avocatul.

— Nu poţi da întotdeauna vina pe altcineva, mârâie unchiul T. Nu-i va interesa ce ar fi putut să

C0NrfȻ8fl
8H

facă altcineva.

— Nu dau vina pe nimeni, strig eu. Spun doar că n-am făcut-o eu!

Unchiul T împinge scaunul înapoi de la masă, iar acesta scârţâie. Mama pune mâna peste pumnul unchiului T şi faţa acestuia se îmblânzeşte.

Se întoarce spre mine.

— Noi trei avem multe de discutat, zice

unchiul meu, mijind ochii la mine. Du-te înapoi în camera ta. O să te chemăm când avem întrebări. Ies pe hol şi mă întorc în camera mea. Mă arunc pe pat, verificându-mi mesajele. Brandon îmi scrisese, o dată sau de două ori, dar apoi, brusc, a întrerupt conversaţia. Am impresia că mama lui i-a interzis să

mai comunice cu mine. Am fost eliberat din arest aseară şi sunt suspendat de la şcoală până când se rezolvă toată chestia.

Mi-i imaginez pe Brandon şi pe ceilalţi băieţi stând în clasă în liniște, mergând pe linia albastră, ţinându-şi mâinile la spate. Sunt foarte bucuros că nu mă aflu acolo.

Faptul că mă aflu
în afara şcolii
Promise îmi ia o
greutate de pe
piept. Doar că a
fost înlocuită cu
una nouă, sub
forma corpului lui
Moore. Din lac în
puţ.

Frunzăresc prin
reţelele de
socializare,
încercând să-mi
abat cumva
atenţia. Dar nu
găsesc nimic care
să mă distragă.

C0NrƒÂ8fl
8H

Fără să vreau,
zăresc ici şi acolo
mici menţiuni
despre ceea ce s-a
întâmplat la
Promise.

înţeleg că nu-i plăcea tipul, dar la naiba... să-l ucizi?

I-au arestat pe toţi trei. Trebuie să fi fost implicaţi împreună.

Nu, am auzit că unul dintre ei a acţionat singur. Că i-a lăsat pe tipii din detenţie să pice de fazani.

Mi se răsucesc

intestinele când citesc. Toţi vin cu propriile concluzii, bazate pe aproape nimic. Sau poate nu chiar pe nimic – la urma urmei, trei dintre noi am fost arestaţi. Desigur, oamenii vor născoci nişte aiureli. Dar, pe bune, am văzut un tip stropit cu sânge, J.B. – copoii trebuie să ştie că el a fost, nu eu! Când un tip e ucis şi apoi un

C0NrƒÂ8fl
8H

alt tip fuge plin de sânge, cred că e destul de evident cine-a făcut-o.

Mă întreb ce cred profesorii – mă întreb dacă doamna Hali a auzit despre arestarea mea. A fost una dintre profesoarele mele preferate, înainte de a pleca în concediu de maternitate.

Principalul motiv pentru care o

iubeam pe
doamna Hali? Este
singura
profesoară pe care
am avut-o
vreodată şi pe
care am văzut-o
ridicând tonul la
directorul Moore.
Toţi ceilalţi
profesori, chiar şi
decanul Hicks,
erau speriaţi de
el. Dar nu şi
doamna Hali. Ea
este micuţă de
statură în
comparaţie cu
directorul, dar am

C0NrƒŽ8fl
8H

văzut-o odată
proptindu-se în
faţa lui şi ţipând la
el să nu mai fie
aşa dobitoc şi să-şi
amintească pentru
ce a deschis
şcoala de la bun
început. îmi aduc
aminte că, în timp
ce ea spunea toate
astea, el doar se
uita în pământ.

Mă hotărăsc să
văd dacă o pot
găsi pe reţelele
de socializare –
am găsit încă

vreo câţiva
profesori pe
acolo, înainte.
Profesorii
încearcă
întotdeauna să nu
fie ostentativi,
dar, chiar dacă
sunt profesori,
sunt totuşi
oameni. O găsesc
pe doamna Hali
în cele din urmă,
în reţea, cu
postări care
datează de vreo
zece ani. Cea mai
mare parte dintre
ele nu sunt

C0NrƒŽ8fl
8H

publice, dar remarc o fotografie datată acum două săptămâni, cu ea stând la un bar şi ciocnind cu cineva care poartă o tocă de absolvent.

Ochii mi se opresc asupra băuturii din mâna doamnei Hali. Mă face să mă ridic în capul oaselor, pe pat. Nu sunt expert sau ceva, dar sunt destul de

sigur că femeile
n-ar trebui să bea
alcool când sunt
însărcinate. Nu
pare că ea ar face
aşa ceva, în orice
caz.

Acum sunt curios,
aşa că încep să
sap. în ultimele
luni nu
pomeneşte nimic
despre faptul că
ar fi însărcinată.

S-ar putea să mintă
în privinţa sarcinii?
Dar de ce?

Pun telefonul pe

C0NrfȻ8fl
8H

pat, gândindu-mă la asta. Nu ştiu de ce-ar minţi. Mă gândesc la felul în care l-a înfruntat pe directorul Moore, în ziua aceea. Doamna Hali este o doamnă atât de drăguţă – ce-a făcut el ca s-o supere atât de rău? Sau ea l-a scos din minţi? A concediat-o? Mă hotărăsc să continui cercetările.

în afara uşii mele,
aud vocile joase
ale unchiului,
mamei şi
avocatului. O
parte din mine
vrea să iasă afară
şi să ceară să mă
includă şi pe mine
în conversaţie –
până la urmă e
vorba despre
viaţa mea. Dar o
altă parte din
mine vrea să se
ascundă, pentru
totdeauna, în
camera asta.

C0NrfȻ8fl
8H

Îndiferent de ce s-a întâmplat cu adevărat, toată lumea crede, deja, că sunt vinovat. Dar ce-i nou în asta? Se pare că, în lumea în care trăim, pe spatele meu scrie, întotdeauna, vinovat.
Doar că de data asta e scris cu sânge.

Nimeni
Elev la Urban Promise

Zvonurile spun că ceea ce este evident nu este întotdeauna vizibil. Uneori durează ceva timp pentru a observa

ceva evident –
persoana care
apasă pe trăgaci
nu dispare pur şi
simplu în
întuneric. Ei sunt
chiar aici, printre
noi, odată ce
hotărâm că
suntem gata să
punem la îndoială
tot ceea ce
credem că ştim.
Sunt întotdeauna
mai aproape
decât ne
imaginăm. Se
zvoneşte că
persoana care

poate ucide ştie
că te vei uita
direct la ea, dar
apoi vei continua
să cauţi.

Zvonurile spun că
adevărul nu este
întotdeauna gata să
fie rostit.

CAPITOLUL 12
Pregătirea

RAMÓN

Stau la masa
de lemn din
bucătăria

C0NrƒÂ8fl
8H

noastră cu
ochii închişi
în timp ce
abuela îmi
trece, uşor,
oul fin, pe
toată faţa şi
peste gât.

E un ou maroniu,
obişnuit, dar
abuela l-a spălat
cu sare şi lămâie,
şi acum îl
rostogoleşte şi îmi
freacă pielea,
efectuând o
limpia[4] pentru a
patra oară

săptămâna asta.
Am fost acasă în
ultimele patru zile
şi, ori de câte ori
termină de vândut
pupusas, doar
asta vrea să facă.

în timp ce îmi dă
ocol, îşi mormăie
rugăciunile care
se contopesc cu
bâzâitul
neoanelor din
bucătărie.

— Padre nuestro
que estâs en el
cielo, santificado

C0NrƒÂ8fl
8H

sea tu Nombre;
venga a nosotros
tu Reino...[5]

Ţin ochii închişi
când oul îmi
ajunge în dreptul
inimii. Acolo,
abuela are
rugăciuni
speciale: rugându-
se pentru curăţia
sufletului meu,
pentru înălţarea
spiritului meu. Ea
se roagă şi se tot
roagă şi eu fac la
fel; ea cu voce
tare şi eu în gând.

Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta. N-am crezut niciodată că e posibil. Dar iată-ne aici.

După ce m-a luat de la interogatoriul poliţiei, n-a zis nimic. Nici eu n-am zis. Ea a plâns în tăcere şi eu m-am uitat pe geamul maşinii, încercând să găsesc cuvintele

C0Nrfȩ8fl
8H

potrivite pe care
să i le spun. Când
am ajuns acasă,
mi-am dat seama
că nu există
cuvinte potrivite.
Era doar urâţenia
acelei zile şi a
zilelor dinaintea
ei, iar în spatele
tuturor, acel bip
bip bip bip al
punctelor de
penalizare de la
Promise,
combinat cu
pocnetul
împuşcăturii. Nu
pot să mi-l scot

din cap. Şi ei susţin că eu am făcut asta.
Rugăciunile abuelei slăbesc în intensitate şi apoi amuţesc şi abia atunci deschid ochii. Se uită în jos la ou, de parcă i-ar fi frică de ce a absorbit acesta.
întinde mâna spre castronul de sticlă din

apropiere şi,
cu degete
tremurânde,
sparge oul
înăuntru.

Amândoi ne ţinem
respiraţia.

Gălbenuşul e
pătat cu
puncte roşii
de sânge, ca
nişte cheaguri
lucioase,
închid ochii,
mi se face
rău.

Aş vrea să mă
pot întoarce. Să

dau timpul înapoi. Dar până unde? Pentru a evita incidentul cu Moore care m-a trimis în detenţie, n-ar fi trebuit să fac niciodată pupusas. Dar dacă nu le-aş fi făcut niciodată, asta ar însemna că César nu ar fi fost arestat. Pentru ca César să nu fi fost niciodată arestat, n- aş fi

putut fi vărul lui mai mic. Şi aşa mai departe. Cum să fac eu să-mi descolăcesc întreaga viaţă?

Poate că ar fi trebuit să mă alătur bandei Dioses cu mult timp în urmă – şi să abandonez Promise. Abuela ar fi fost foarte dezamăgită, dar nu la fel de dezamăgită ca acum, când vede

sânge în gălbenuş.

Ea aruncă totul în closet, trage apa, apoi îl curăţă cu sare.

— Ramón, zice ea când se întoarce.

Stă lângă mine şi îşi lipeşte mâinile de

C0NrfȻ8fl
8H

genunchiul meu.

— Ştiu că nu

ai fi putut face asta.

— N-am

făcut asta, abuela,

eu...

— Nu trebuie să-mi explici. Ştiu cine eşti. Este totuşi o mare problemă. E de rău. S-a întâmplat

altceva? Ceva cu César? Le-ai spus acelor băieţi din Dioses ceva care să-i facă să...

— Nu, zic apăsat, întrerupând-o, înainte ca ea să poată duce întrebarea până la sfârşit. Nu-i pot spune adevărul. Nu pot să-i spun ce i-am cerut la telefon lui Ever, a doua zi

C0NrƒŽ8fl
8H

după ce domnul Moore m-a umilit.

Ea se uită, tristă, la mine.

— Nu ai voie să ieşi din casă, spune ea. Mă înţelegi? E periculos să fii departe de casă. Atât poliţia, cât şi oamenii din cartier împletesc propriile poveşti. Trebuie să stai departe de toate astea şi să ţii capul plecat,

până când se
lămureşte totul.
Până când vei fi
în siguranţă...

îmi dau seama că
nu-mi spune totul.
Abuela mea,
încercând mereu
să mă protejeze.
Cu un César dur,
aşa cum e el, ea a
încercat
întotdeauna să
mă păstreze pe
mine mai blând,
mai cuminte.
Uneori, se
străduia atât de
mult, încât mă

scotea din minţi. Mă întreb, pentru prima dată, ce a simţit César, fiind întotdeauna privit ca băiatul cel rău. Mă gândesc la ochii lui din clipa dinainte ca toată poliţia să năvălească la Promise. Atunci nu părea dur sau rău. Era vărul meu pe care îl cunoşteam dintotdeauna.

— Ce este, abuela? o întreb. Ce

ai auzit?

Ea scutură din cap. Oricât de frustrat sunt, ştiu că nu pot zice nimic pentru a o convinge pe abuela să dezvăluie ceea ce vrea să păstreze în sufletul ei.

întind mâna spre buzunar după peria mea – gest reflex, când simt nevoia să mă relaxez.

C0NrfȻ8fl
8H

Dar peria nu-i acolo. întotdeauna e acolo. Dar acum nu e pe nicăieri. Nici în rucsacul meu. Nici pe masa de lângă uşă. Şi atunci îmi amintesc. Poliţia a găsit-o, cumva, la locul crimei. Nu sunt sigur cum a ajuns peria mea acolo, dar pare a fi, în mare măsură, o capcană. Trebuie să fi fost în

geanta mea, când a luat-o Moore.

Abuela mă vede căutând şi plescăie din buze.

— Vino să vezi serialul cu mine, spune ea.

Dar eu abia pot să-mi ţin ochii deschişi. Tot acest stres mă stoarce de energie. Ne uităm o vreme, dar apoi îmi spune c-ar trebui să mă odihnesc.

Când ajung în

C0NrƒÂ8fl
8H

camera mea,
primesc un mesaj de
la Luis:

Luis: Eşti OK?

Ramón: Cred că da.
Ce se întâmplă pe la
şcoală?

Luis: Frate, e greu
de spus. Toată
lumea are o teorie
proprie.

Ramón: N-am fost
eu, frate.

Luis: Ştiu că n-ai
fost tu. Trebuie să
fie acel tip, J.B.

Ramón: Nu cred. Eu
cred că a fost Trey.

Luis: Nu putea fi
Trey. El n-ar face
niciodată asta.
Dar J.B., el nu
vorbeşte cu
nimeni. E

C0NrfȻ8fl
8H

întotdeauna cel tăcut, nu?

Mă gândesc la asta... „întotdeauna de vină sunt cei tăcuţi.” Toată şcoala aia afurisită era tăcută. Moore ne-a făcut aşa. Oricare dintre noi ar putea fi un ucigaş, când te gândeşti în felul ăsta. Primesc un

alt mesaj înainte de a-i putea răspunde lui Luis. E Magda.

Magda: Eşti bine? Aş vrea să pot veni la tine. Dar trebuie să fiu cu ochii pe César după ce Dioses l-au scos pe cauţiune. Are o brăţară de gleznă în orice caz – nu se poate duce oriunde.

Ramón: Mă bucur că e acasă. Nu pot să cred că se întâmplă toate astea.

Magda: Ar trebui să auzi ce se vorbeşte pe la Mercy!

Ramón: Lasă-mă să ghicesc – Becca a încropit un cerc de rugăciune şi se roagă pentru sufletele

noastre?

Magda: Da. Adică, exact aşa. Dar am auzit şi alte zvonuri.

Ramón: Ce anume?

Magda: Cunoşti un tip pe nume Nico, care lucrează în bucătărie la Promise?

Ramón: Domnul Martínez... ar putea fi el?

Magda: Da, Nico Martínez. Ştiu exact la cine se referă – este unul dintre puţinii oameni din bucătărie cu care n-am vorbit niciodată. E rezervat şi nu foarte uşor de abordat, dar lucrul care iese cel mai mult în

evidenţă la el este
tatuajul său
Dioses.

Ramón: îl cunosc pe
tip. Cred că a
crescut aici, are un
tatuaj cu Humo.

Magda: Da.
Oamenii spun că
el ar fi făcut-o ca
răzbunare pentru
faza cu César.

Las telefonul pe

C0NrfȩBfl
8H

pat şi mă frec la ochi. Doamne sfinte. Sunt prea multe lucruri ca să le mai ţin socoteala. Le-am spus băieţilor să stea la locul lor. M-am gândit să-i întreb dacă ei i-au făcut ceva lui Moore, dar nu i-am întrebat. Acum îmi dau seama că ar fi putut face asta oricum. Dacă aveau pe cineva în interior, totul

capătă sens.

Abuela vrea să ţin capul la cutie şi să stau departe de orice belea, dar dacă acela care a făcut asta procedează pe dos? Probabil că merge prin lume de parcă ar fi nevinovat, în timp ce eu mă ascund aici de parcă aş fi vinovat. Oricine a făcut-o, pun pariu că poliţiştii n-au găsit vreun obiect ce îi aparţinea la locul crimei, ca în cazul meu. Absurd.

C0NrƒÂ8fl
8H

Le scriu un mesaj lui Luis şi Magdei.

Ramón: Ne putem întâlni mâine? Am nevoie de ajutor să-mi fac ordine în gânduri.

Magda: Eşti sigur că abuela va fi de acord cu asta?
Ramón: Va fi OK. Putem să ne întâlnim în timp ce ea e la magazin.

Luis: Unde vrei să
ne întâlnim?

Magda: Şi de ce?

Ramón: Nu pot să
stau degeaba şi să
aştept să fiu găsit
vinovat.

Luis: Ai un plan?

Ramón: Aproape.
Ne vedem mâine. La
5:30. La mine acasă.

C0NrƒÂ¿8fl
8H

[4] Ritual de origine aztecă, nrin c energiile negative fN.t.l.

ŢaˆCNuŢ
Doña Gloria

Mă rog fiecărui sfânt de care am auzit vreodată. Aprind o duzină de lumânări. Ar trebui să tai varza pentru curtido[7],

[7] Salată de varză

dar tot ce pot face
este să mă rog.

Eu ştiu că nepotul
meu nu e o astfel
de persoană,
chiar dacă alţii
sunt gata să-i
lipească fotografia
din arest pe toţi
pereţii. Spun
poveşti despre el
ca şi cum ar fi
mort, ca şi cum
adevărul ar trebui
pictat mai
interesant, în

---

din El Salvador
fN.t.T

C0NrƒŁ8fl
8H

culori stridente.

Cu ani în urmă,
poate aş fi dat
vina pe César.
Ştiu că sunt câţiva
care asta vor face,
oricum. Şi mulţi îl
vor învinovăţi pe
Ramón, indiferent
ce s-ar întâmpla...
la urma urmei, şi-
ar putea aminti de
vechiul Ramón;
cel care era aşa
furios, încât a
făcut o gaură cu
pumnul în
peretele primului
nostru

apartament. La 13 ani, aflat într-o ţară nouă, unde oamenii se încruntau când el încerca să bâlbâie câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Frustrarea s-a transformat în furie şi furia l-ar fi consumat dacă n-ar fi început să gătească alături de mine... ocupându-şi mâinile, liniştindu-şi

C0NrƒÂ8fl
8H

spiritul. Acum văd nedreptatea lumii întorcându-se împotriva băiatului mânios pe care-l cunoşteam. Mă umple de frică şi tristeţe.

Dar nu sunt vinovată. Caut să înţeleg. Ultima limpia mi-a arătat adevărul: că sufletul curat şi bun al nepotului meu cel mai mic e injectat cu sânge, o mie de tăieturi

minuscule care
sângerează, şi
asta de la
umblatul printr-o
lume ca aceasta şi
poate chiar printr-
o şcoală ca
Promise. Nu
sângele lui Moore
era în acel
castron, ci al
nepotului meu.

în fiecare zi în
care ne trimitem
copiii în lume, ei
păţesc o mie de
răni minuscule. Şi
nicio purificare
din lume nu poate

C0Nrfȩ8fl
8H

curăţa asta,
pentru că rana
este deschisă.
Aşa că acum, când
mă gândesc cine
ce a făcut, când şi
cui, mă gândesc
automat la răni.
Cine e cel mai
rănit? Cine a fost
rănit de omul care
acum e mort?
Cine a făcut o mie
de tăieturi mici?
Cine a tras glonţul
care a ucis?

Era o rană a
mândriei? Singura

mândrie pe care
nepotul meu a
avut-o vreodată
este aceea de a
face cu mâinile lui
ceva care să-i
hrănească
semenii. O astfel
de inimă nu
poartă soiul de
orgoliu care poate
duce la luarea
vieţii cuiva.

Cel puţin asta îmi
spun eu.

Când pun
deoparte
lumânările, când

scot masa[8] şi queso[9], văd corespondenţa de pe masă. Toate facturile pe care trebuie să le plătim, pe care le vor plăti aceste pupusas, despre care nepotul meu speră să plătească şi pentru visurile lui. Şi printre toate acestea sunt şi cărţi poştale

[8] Aluat de norumb. folosit la gătit în America Latină ÎN.t.T
[9] Brânză ÎN.t.L

strălucitoare de la Promise Prep, solicitând donaţii, cerându-ne să participăm la licitaţia anuală, anunţând noi sponsorizări, bani care curg în şcoală şi din afara ei, făcând-o mai mare şi mai luminoasă. Mai bună, spun ei, pentru nepotul meu.

Vreau doar ca nepotul meu să crească şi să

C0NrƒÂ8fl
8H

strălucească.
Vreau să iasă la
lumină.

CAPITOLUL 13
Trădătoarea

TREY

N-ar trebui să ies
din casă, dar au
trecut cinci zile de
când nu mai merg
la şcoală şi m-am
închis în locuinţă.
Am renunţat la
scotocitul prin
reţelele sociale;

asta mă făcea să
mă simt mai rău.
Urăsc faptul că
minciunile se
răspândesc mai
repede decât
adevărul.

Acum parcă toţi se
cred nişte
blestemaţi de
poliţişti: fac
scenarii, croind
comploturi
elaborate care au
ca bază planurile
mele de a-l ucide
pe directorul
Moore. De ce
nimeni nu-şi

dedică toată
această energie
creativă, nu ştiu...
construirii unei
teorii care spune
că n-am făcut-o?
Şi mai nasol este
că n-am primit
niciun semn de la
Brandon. Ştiu că,
probabil, e din
cauza mamei lui,
dar sunt blocat în
casă asaltat de
vise urâte, iar
tovărăşia
unchiului T
înrăutăţeşte totul.
Cel puţin o am pe

mama.
Deocamdată.

Uneori, în trecut,
făceam plimbări
lungi pentru a-mi
limpezi mintea. Aş
da orice să fac
asta acum. Şi, cu
cât mă gândesc
mai mult la acest
lucru, cu atât pare
mai puţin ridicol.
Rocky nu e
departe şi nu voi
merge nicăieri în
altă parte, după
aceea. Doar până
acolo şi înapoi.

Asta, plus o ţigară, va fi suficient pentru a-mi pune gândurile în ordine.

Mă strecor pe fereastră înainte să apuc să mă răzgândesc şi, evident, mersul pe jos şi sentimentul de libertate ajută imediat. îmi pun gluga pe cap, ca să nu fiu uşor de recunoscut, şi merg repede, dar e plăcut să fiu

afără. Se întunecă
şi asta mă ajută,
de asemenea.
Poate n-ar trebui.
Dar umbrele sunt
liniştitoare.

în dreptul
magazinului mixt
aud voci ridicate.
La început
încremenesc,
crezând că se
îndreaptă spre
mine. Dar oamenii
se ceartă şi, deşi
mama îmi spune
mereu să mă ţin
departe de

C0NrƒÂ8fl
8H

dramele altora,
încetinesc,
aruncând o privire
piezişă pe sub
glugă.

Aproape că mă

împiedic.

E doamna Hali.

Şi se ceartă cu

detectivul Bo.
îmi sare inima din
piept, dar
instinctele preiau
controlul şi mă
ascund în spatele

unui tomberon din apropiere, vocile răsunând cu ecou, în timp ce ei se îndreaptă spre maşină.

— N-ai alte piste? îţi spun eu, niciunul dintre băieţii ăştia n-a făcut aşa ceva, strigă doamna Hali.

— Ştii că trebuie să fiu foarte atent cu...

— Bo, sunt eu! Trebuie să-mi

vorbeşti despre asta! Miza e prea mare!

— Cunoşti regulile, Caria! Nu arată bine. Sunt lucruri pe care trebuie să le iau în considerare...

— Tocmai asta îţi cer, să le iei în considerare! protestează ea.

Mă hazardez să arunc o privire peste marginea tomberonului şi îi zăresc silueta minionă

fluturându-şi braţele. Cu siguranţă nu pare însărcinată – au trecut luni bune. N-ar trebui să aibă măcar puţină burtă? Sau, dacă ar fi născut, de ce nu avea poze cu copilul pe reţelele de socializare?

— Caria, Caria, spune detectivul Bo, coborând vocea, încât abia îl mai aud. Nu există alţi

C0NrƒÂ8fl
8H

suspecţi în acest moment, dar există un angajat la Promise cu antecedente penale. Nico Nu-Ştiu-Cum. Lucrează la cantină. Poate voi urmări pista asta...

Vocea lui scade, îndepărtându-se, şi îmi încordez auzul pentru câteva minute, înainte să risc să mai trag o dată cu

ochiul. Mă uit
exact la timp ca să
văd că doamna
Hali îl
îmbrăţişează,
sărutându-l pe
obraz. E soţul ei?
Cum se poate ca
profesoara mea
preferată, cea
care mereu părea
să mă înţeleagă –
să ne înţeleagă pe
toţi —, să fie
căsătorită cu
genul de tip care
face şi spune
rahaturile pe care
le-a tot debitat în

timpul interogatoriului meu? Stomacul mi se umple cu un sentiment de groază. Trebuie să plec de- aici.

Dacă mă vede Bo, sunt terminat... şi nu pot suporta s-o văd pe doamna Hali în relaţii prietenoase cu acel tip. Poate că nu ştiu cine este nici doamna Hali. Se pare că e o trădătoare.

Iau autobuzul
spre casă, ca să
ajung mai repede.
Nu mai am chef
să fumez nicio
ţigară de la
Rocky. Cu fiecare
secundă care
trece, în capul
meu creşte o
idee. Pe reţelele
de socializare,
oamenii au tot
vorbit despre
felul cum, în
cantină, i-am
strigat lui Moore:
„Te omor”. De
aceea se crede că

eu sunt ucigaşul. Ce prostie am făcut! Pentru asta am fost reţinut, evident.

Dar acum, după ce i-am auzit pe doamna Hali şi pe detectivul Bo, mă gândesc: cine altcineva a mai fost persecutat pe nedrept de Moore? Cine altcineva s-ar fi putut lua în colţ cu el? Ce angajat al şcolii are

antecedente penale?

Ştiu că toţi profesorii se conectează la un program de calculator pentru a urmări suspendările băieţilor de la Promise şi punctele de penalizare şi toate cele. Dacă aş avea acces la acest program, le-aş putea vedea şi eu pe astea – şi

C0NrƒÂ8fl
8H

poate aş vedea
cine altcineva a
mai avut vreo
problemă cu
Moore în
săptămâna
crimei.

* * *

Acasă, mă plimb
prin camera mea.
Cine mă poate
introduce în
sistem? Doi băieţi
pe care-i cunosc

lucrează în birou: Solomon şi un băiat liniştit, un dominican. Cred că-l cheamă Omar. N-am cum să-l întreb pe Solomon – el mă urăşte din răsputeri. Nu poate să-mi suporte nici glumele. Bănuiesc că nu-şi dă seama că eu glumesc cu toată lumea. Totul e o distracţie. M-ar raporta în

C0NrƒÂ8fl
8H

secunda
următoare dacă i-
aş cere să mă
introducă în
sistem, dar la
Omar ar putea fi
mai uşor de
ajuns. Poate îşi
aminteşte că i-am
împrumutat o
curea, odată.
Dar înainte de a-i
scrie lui Omar,
îmi scotocesc
memoria şi,
deodată, îmi
amintesc că, la un
moment dat, am
ajutat-o pe

doamna Hali cu computerul – tehnologia n-a fost niciodată punctul ei forte. Avea parola scrisă pe dosul unei note lipite pe birou. Aş putea încerca să piratez sistemul fără niciun ajutor. Care era oare codul de acces?

încerc CarlaHall şi când asta nu funcţionează, HallCarla. Apoi adaug 123 la

sfârşitul ambelor. Nimic. Dar numerele îmi saltă prin memorie; au existat cu siguranţă numere. Numărul de telefon? Nu! Numărul clasei!

CarlaHall222

Nu. Stai.

HallCarla222

Şi chiar asta e. Am intrat.

încerc să-mi stăpânesc entuziasmul şi emoţiile. Apoi încep explorarea bazei de date. îmi ia puţin să mă obişnuiesc cu interfaţa, dar orice aplicaţie pentru reţelele de socializare e mai complicată decât ce văd aici. Nu e

de mirare că adulţii trebuie să se chinuie cu deprinderea reţelelor sociale. Trec direct la dosarele de disciplină şi parcurg tot personalul de la Promise: profesori, îngrijitori, toată lumea. Sunt o mulţime de informaţii, dar, odată ce-am înţeles despre ce e vorba, e uşor să

deschid fiecare
fişier şi apoi să-l
derulez în jos
până la acelaşi
capitol: caziere.

Detectivul Bo avea
dreptate – sunt
câţiva oameni cu
cazier judiciar.

Antrenorul
Robinson este
unul dintre
aceştia – ştiam
despre el şi
despre trecutul
lui. Vorbea mereu
despre viaţa lui
anterioară,
folosind-o pentru

C0NrƒŽ8fl
8H

a ne avertiza pe mine şi pe ceilalţi băieţi să rămânem pe drumul cel drept şi îngust. Dar nici nu clipesc la vederea datelor lui – era la meciul din sala de sport când a avut loc crima. Nu putea fi el. în plus, n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Dar mai e un tip, domnul Martinez, care lucrează la

cantină. îl cunosc după faţă. Marcat drept infractor în dosar. La naiba. Nu mă pot opri să mă gândesc că aş putea fi eu în locul lui. Cum să-l judec, ştiind cu ce mă confrunt eu însumi? Dar pentru că nu ştiu nimic altceva despre el, îmi înregistrez în minte numele şi chipul său. Mi-ar plăcea să arăt cu degetul spre

C0NrƒÂ8fl
8H

altcineva, dar tot ce ştiu este că n-am fost eu şi trebuie să demonstrez asta.

Trec din evidenţele personalului la cele ale elevilor... uitându-mă la oricine a fost în detenţie în ultimele treizeci de zile. Dar nici n-am nevoie de o perioadă atât de mare. Trebuie să văd doar

săptămâna
trecută.

Văd numele meu,
desigur. Şi o
grămadă de nume
ale altor tipi
pentru chestii ca
încălcarea
regulilor de
purtare a
uniformei şi
vorbitul în clasă.
Rahaturi
neînsemnate. Văd
şi celelalte
persoane
anchetate: Ramón
şi J.B. Notele din
baza de date sunt

C0NrƒÂ8fl
8H

oarecum ridicole.
La J.B. scrie
altercaţie fizică,
distrugere a
proprietăţii şcolii,
se recomandă
exmatricularea.
La Ramón scrie:
deţinere de
articole de
contrabandă,
limbaj vulgar,
insubordonare.
De ce totul sună
aşa de... extrem?
Nici nu vreau să
citesc ce scrie în
dreptul meu. Sunt
toate numele

noastre, noi toţi
cei care am fost
în arest în acea zi
groaznică. Dar
mai e un nume
care apare pe
lista de detenţie:

Solomon.

— Stai aşa, şoptesc.
Stai aşa puţin...!

Solomon: limbaj vulgar, conduită nepotrivită. Şi chiar de-acolo, din fişierul lui, aflu că Solomon trebuia să fie în detenţie în acea zi, la fel ca mine, J.B. şi

C0Nrfȩ8fl
8H

Ramón. Dar el, cu siguranţă, n-a fost acolo. Deci unde dracu' a fost? Nu ştiu, dar o să aflu. Şi ştiu şi cum.

Keyana Glenn

Când J.B. apare la fereastra mea, aruncând în ea cu capace de sticle, mă simt aproape ca şi cum aş vedea o fantomă, chiar dacă Moore

este cel care-a murit.

Tot ce s-a întâmplat pare desprins dintr-un film prost, în care nimeni n-are încredere în nimeni şi ucigaşul îşi tot schimbă chipul. Am sperat că J.B. e nevinovat, dar mi-e greu să am încredere în oameni, mai ales în băieţi. Îţi vor zâmbi în faţă şi

C0NrƒŽ8fl
8H

apoi vor deveni altcineva de îndată ce te uiţi în altă parte.

Dar imediat ce văd chipul lui J.B., îmi dau seama că e fără îndoială nevinovat. Mă uit în jos prin fereastră şi chiar şi în întuneric îi zăresc sufletul strălucindu-i în ochi.

— Pot să vin sus? şopteşte el, suficient de tare ca să-l aud.

Dau din cap, cu respiraţia tăiată.

Eu şi J.B. avem multe în comun, dar unul dintre lucrurile importante e că oamenii cred despre noi că ne cunosc bazându-se pe felul în care arătăm. Pentru unii oameni arată intimidant, deci asta înseamnă că-l distribuie automat în rolul personajului negativ din filmul

C0Nrfȩ8fl
8H

acela prost despre care vorbeam. Şi eu? Oamenii mă văd – neagră, drăguţă, deşteaptă – şi consideră că sunt o persoană ale cărei sentimente nu contează. Ca şi cum aş fi făcută din oţel şi ei ar putea face ce vor din mine.

Când J.B. urcă în camera mea, se uită la mine, cu ochii lui calzi, căprui, iar eu,

fără să par
dramatică, mi-aş
dori să mă topesc
direct în ei.

îl îmbrăţişez, mă
îmbrăţişează şi el
şi rămânem lipiţi
unul de celălalt
mult timp, înainte
să-l aud şoptind:

— Am

nevoie de ajutorul

tău.

încuviinţez. Dar apoi

C0NrƒŽ8fl
8H

el se retrage din

îmbrăţişare.

— însă mai

întâi trebuie să te

privesc.
Şi aşa face. La
început mă simt
stânjenită, cu el
stând în picioare
şi tot uitându-se la
mine, dar privirea
din ochii lui e ca
una dintre acele
lumini speciale de
deasupra

plantelor. Simt
cum cresc şi mă
deschid. Când mă
sărută, mi se pare
că fiecare parte
din mine
înfloreşte.

* * *

— Mi-a
fost dor de chipul
tău, spune el mai
târziu, când stăm
în patul meu şi-mi
lipesc faţa de

C0NrƒÂ8fl
8H

gâtul lui. Şi de vocea ta.

— Te joci cu mine, îl tachinez eu.

— Nicio joacă, spune el, serios. Eşti cu totul specială pentru mine.

Nici nu ştiu ce să zic la asta – îmi simt inima prea plină. Aşa că mă lipesc şi mai tare de gâtul lui şi îi spun:

— De ce ai

nevoie de ajutorul meu?

— Ca să-mi reabilitez numele, înghit în sec.

— Se aude că mai sunt doi suspecți, reușesc să articulez.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Sunt. Nu ştiu cine a apăsat pe trăgaci, dar trebuie să aflu.

Interesul mi se aprinde.

J.B. nu ştie asta – nimeni nu ştie —, dar eu vreau să devin avocată. Nu genul care bagă oamenii în închisoare,

ci genul care îi împiedică să intre acolo. Vreau să-i apăr. Fără să ştie, J.B. a apelat la persoana potrivită.

— Desigur, îi spun.

Şi vorbesc serios.

Mulţi oameni nu-şi dau seama că pentru a fi avocat este nevoie să depui muncă de detectiv. Să pui întrebările

C0Nrfȩ8fl
8H

potrivite
oamenilor
potriviţi, la
momentul
potrivit. Aşa că,
atunci când J.B.
părăseşte casa
mea, mă apuc de
treabă.

Nu învăţ la
Promise, evident,
dar cunosc o
grămadă de fete
care au fraţi,
iubiţi şi veri acolo.
Şi fetele sunt cele
care ştiu totul.
Oamenii se

comportă ca şi cum asta s-ar datora doar bârfelor, ceea ce e o prostie. Toată lumea ştie că tipii sunt cei mai mari bârfitori din lume, deci nu-i vorba despre aşa ceva.

Fetele trebuie să observe totul. Mai ales cele ca mine. E un mecanism de supravieţuire. Aşa ne

menţinem capul deasupra apei, într-o lume atât de incredibil de periculoasă pentru noi. Observăm totul, estimăm posibilele ameninţări şi înregistrăm toate informaţiile în memorie.

* * *

A doua zi, când ajung la şcoală, am o listă lungă de oameni cu care trebuie să vorbesc. Keisha, care o cunoaşte pe Kendall, care iese cu Bryan, care merge la Promise. Jasmine, al cărei frate joacă baschet cu Brandon şi Trey. Alexis, al cărei iubit a fost dat afară de la Promise pentru

C0NrƒÂ8fl
8H

note proaste. Unele dintre indicii par a fi nişte fundături, dar unele sunt fire roşii călăuzitoare. Iau notiţe despre tot ce aud. Primesc numere de telefon. Notez date. Toate astea în timp ce sunt atentă şi la lecţii, pentru că nu-mi bat joc de notele mele.

Totuşi, având în vedere că J.B. nu are telefon,

există un singur mod în care pot vorbi cu el despre tot ce-am aflat.

CAPITOLUL 14
Omar

J.B.

Nu am crezut niciodată despre Keyana că e genul de persoană care mai lipseşte de la şcoală, dar e cu totul altceva să

C0NrƒÂ8fl
8H

ştiu că nu
chiuleşte pur şi
simplu – ci
chiuleşte ca să-şi
petreacă timpul
cu mine. Şi, după
atâtea zile în care
am fost mai mult
singur, cu mama
care vine şi
pleacă, lucrând în
schimburi
suplimentare la
spital, s-o văd pe
Keyana apărând la
uşa mea e ca şi
cum aş simţi
soarele pe spate
în luna ianuarie.

La început e
timidă la mine în
casă, iar eu mă
asigur că
rămânem numai în
camera de zi, ca
să nu se
emoţioneze sau să
creadă că încerc
s-o presez cumva.
încă nu-mi vine să
cred că e iubita
mea. Mă întrebam
dacă va mai dori
să fie, după tot ce
s-a întâmplat, dar
ea continuă să mă
privească cu ochii
aceia care spun că

C0Nrfȩ8fl
8H

simte exact la fel ca mine.

Ne aşezăm pe canapea şi ne privim un minut. Sentimentul de a fi aici, unul lângă altul, pare diferit. Ea chiar a făcut asta – a venit să mă ajute. Mă crede. Cel puţin suficient cât să se afle aici.

— Mă bucur c-ai venit, spun, brusc, pentru a rupe tăcerea.

Mă lupt cu tentaţia de a o săruta, în timp ce ea se uită la mine, cu buzele acelea frumoase ale ei.

— Şi mie îmi pare bine, răspunde ea. Nu te-aş lăsa baltă, să ştii.

— în parte, de aceea am venit noaptea trecută, răspund eu. Voiam să ştii că mă gândeam la tine. Că nu te-am părăsit. Ştiu că asta ai crezut la

C0NrfȻ8fl
8H

meci.
Când, de fapt, eu...
ştii tu.
— Vreau să spun, n-am mai crezut că m-ai părăsit din momentul în care te- au ridicat poliţiştii, spune ea, privind în jos, la covor. Dar adevărul e că asta am crezut înainte...

— A fost din cauza lui Moore, spun eu

furios. Aş fi fost acolo dacă n-ar fi fost maniacul ăla.

Strânge din buze şi face ochii mari. Dar priveşte mai departe în jos.

— Se pare că voi toţi aţi avut conflicte cu el, spune ea încet.

C0NrfȻ8fl
8H

Strâng din dinţi.
— De-aia toată povestea asta e atât de nasoală. Pentru că toţi am avut. După ce-a făcut în ziua aceea... l-am urât. Dar n-aş ucide pe nimeni. De aceea am venit la tine acasă. Pentru că nu pot face asta singur. Am nevoie de cineva care să mă creadă.

Ea tace şi inima îmi cade în gol.

— Tu mă crezi, nu-i aşa?

— Da, spune ea încet. Dar am câteva întrebări.

— Ştiu, zic. La fel şi eu. Dar cred că ştiu cum să găsesc răspunsurile. Cineva a adus un pistol la

C0NrfȻ8fl
8H

şcoală, în ziua aceea. Trebuie să-mi dau seama cine.

Ochii Keyanei se măresc.

— Poftim!

De unde ştii?

— L-am găsit în baia de la subsolul şcolii.

Keyana sare de pe

scaun.

— Ai spus cuiva de la şcoală atunci când l-ai găsit?

— Nu.

— De ce nu ai spus?

— Pentru ca oamenii să creadă că sunt vreun turnător? Asta-i ca o condamnare la

moarte. Şi, cu siguranţă, nu le pot spune poliţiştilor în acest moment.

Keyana îşi înclină capul pe o parte.

— De ce?

Eu tac.

— Mi-a fost teamă că îl va folosi cineva, aşa că l-am mutat. Mi-am lăsat atunci amprentele pe el.

Keyana tace prelung. Cred că se va ridica şi va pleca, dar ea nu se clinteşte.

— Unde l-ai mutat? întreabă, în şoaptă.

— într-un panou din tavan, la

C0NrƒÂ8fl
8H

subsol.

— Trebuie să mergem să verificăm ce e cu arma aia, dar să lăsăm să treacă ceva timp. Probabil că poliţiştii supraveghează locul.

— Bine, şi între timp? întreb.

— Ei bine, mă gândeam la ce-ai zis tu noaptea trecută,

spune ea, concentrată.

Se lasă pe spate pe canapea.

— Şi am început să întreb în jur. Pentru că trebuie să ne dăm seama exact cine a făcut asta. Nu doar pentru a-ţi salva reputaţia, dar şi pentru ca poliţiştii să nu poată folosi toată povestea asta ca scuză pentru hărţuirea tuturor

negrilor sau mulatrilor care le ies în cale.

De aceea îmi place Keyana – pentru că e al naibii de deşteaptă.

— Să întrebi în jur... pe cine? mă interesez.

— Pe toată lumea. Cum ar fi pe fata asta, Rachel, care e la şcoală cu mine. Fratele ei merge la Promise şi e convinsă că tipul acela, Ramón, a

făcut-o. Tu-l cunoşti?

Ridic din umeri.

— Nu-l cunosc pe tip. Tot ce ştiu este că face pupusas şi sunt al naibii de bune.

Mă loveşte un gând.

— Stai puţin. L-am văzut îndreptându-se spre baia unde era arma. Nu cred că a găsit-o, dar nici nu e

C0NrƒŽ8fl
8H

exclus.

— Este. Rachel a spus că e posibil să facă parte dintr-o bandă. Eu nu ştiu. Ţie ce-ţi spune instinctul?

O privesc pe Keyana

în ochi.

— Trey.

— Da?

îşi strecoară mâna

în poşetă şi scoate telefonul.

— Toată lumea are o teorie, aşa cum probabil ai observat. Dar unii oameni au mai multe informaţii decât alţii. Lucruri pe care le-au văzut şi auzit. Aşa că am început să fac o listă şi să iau notiţe. Şi, dintre toţi, Trey pare cel mai probabil

C0NrfȻ8fl
8H

suspect.

— Pot să văd?

îmi întinde telefonul şi mă uit la notiţele pe care le-a scris. A făcut toate acestea în doar două zile, de când am fost la fereastra ei. E senzaţional.

LISTA SUSPECŢILOR

Trey: N-a fost în

detenţie când trebuia să fie. Alţi elevi l-au văzut amenințându-l pe Moore, mai devreme, în ziua aceea. A spus că-l va ucide.

Ramón: Moore l-a reclamat pe vărul său la poliţie, cu o zi înainte să fie ucis. Zvonurile spun că Ramón a vorbit cu Dioses del Humo în aceeaşi zi.

C0NrƒÂ8fl
8H

Omar: Puşti ciudat, ultima persoană văzută cu Moore.

Ridic privirea de pe listă.

— Omar?!

zic, ridicând vocea.

Cine-a spus asta?

Keyana strânge din ochi, încercând să-şi amintească.

— Sunt destul de sigură că am auzit asta de la o fată al cărei frate lucrează în birourile de la Promise. Un tip pe nume Sal? Solomon?

— Solomon, spun eu, surprins. îl cunosc. El crede că Omar l-a ucis pe directorul Moore?!

— Nu,

C0NrƒÂ8fl
8H

sora lui spune că ea e convinsă că a fost Trey, dar că Omar a fost ultima persoană pe care a văzut-o cu Moore. Am notat-o mai mult ca fapt divers. Dar cred că este cu atât mai bine cu cât sunt mai mulţi suspecţi.

Era ciudat că nu auzisem de Omar şi Moore. Omar era un copil tăcut, ceea ce prezintă

nişte avantaje în vremuri ca astea. Sunt sigur că nimeni de la Promise nu l-ar putea considera, vreodată, criminal pe Omar.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. I-aş putea trimite un mesaj lui Solomon, mă ofer eu.
Dar speranţele mele pălesc.

— La naiba, n-am telefon. Nu am

nici măcar numărul lui.

— I-aş putea da un mesaj surorii lui. Dar îi cunoşti numele de utilizator din reţea sau ceva de genul ăsta? Ar merge mai repede.

Mă ridic din nou în capul oaselor.

— Da, e în computer. îi trimiţi un mesaj?

Ea e deja acolo. Nici măcar nu

trebuie să-i spun adresa de e-mail... tastează Solomon Bekele şi iată-l, a apărut deja. îi trimite un mesaj rapid:

încerc să demonstrez că J.B. este nevinovat. El spune că eşti un tip OK. Poţi să mă ajuţi?

— Bine, zice ea. Acum, cât aşteptăm, să ne uităm la ceilalţi suspecţi.

Ne aşezăm mai

aproape, umăr la umăr, uitându-ne la lista de pe telefonul ei. Ştiu că ar trebui să mă concentrez asupra cazului, dar fata asta miroase atât de bine! Mă face să vreau să închid ochii şi să-i tot inspir aroma.

Se pare că şi ea simte la fel. Se sprijină puţin de trupul meu şi-şi întoarce faţa

spre mine. Pare absurd să mă gândesc la altceva, deşi sunt acuzat de crimă, dar Keyana este o fată deosebită.

— Stai, spune Keyana, entuziasmată, îndepărtându-se brusc. A răspuns Solomon!

Sunt aproape dezamăgit. Dar îmi păstrez capul pe umeri. Asta e

important acum.

Keyana deschide rapid mesajul.

Sunt gata să ajut. J.B. e mişto. Ce pot să fac?

Ea zâmbeşte. La naiba, sunt norocos s-o am de partea mea.

Keyana scrie: Am

auzit că lucrezi

la administraţie?

Ai văzut ceva?

Aşteptăm cu

nerăbdare să

apară răspunsul

lui.

Stai, trebuie să mă duc

jos. Omar lucrează şi el

aici şi nu vreau să vadă.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Ce ştii despre acest Omar?

— Foarte liniştit. L-am văzut filmând diverse lucruri pentru şcoală.

Apare un mesaj de la Solomon.

— Ah, la

naiba, uite, spune

Keyana, încântată.

Solomon a trimis două imagini – jurnalul vizitatorilor birourilor administrative din ziua crimei. Nu e foarte lung, dar există încă destul de multe nume de verificat.

— Recunoşti pe cineva? întreabă ea, încruntându-se concentrată.

C0NrƒÂ8fl
8H

Scanez lista, sărind peste numele care par a fi ale părinţilor, pentru că le cunosc pe cele de familie.

Apoi ochii mi se lipesc de un nume pe care-l recunosc.

— Doamna Hali. E profesoara mea preferată, dar nu lucrează anul acesta, spun eu.

Mă gândesc că am văzut-o cumpărând vin de

la Mariano, dar nu e genul care ar putea ucide pe cineva.

— Am văzut-o cu o zi înainte de crimă şi mi-a spus că, în ziua aceea, se întâlnise cu Moore. Părea uşor agitată. E ciudat că a revenit a doua zi, dar poate că a vrut doar să continue discuţia.

— Interesant. Sună

dubios. Să n-o eliminăm încă, dar mai e cineva care crezi că ar putea fi un suspect viabil?

— Stanley Ennis, spun eu.
— Cine e ăsta?

— Un bogătaş, zic încruntându-mă. Vine mereu la meciuri. Se pare că donează bani şcolii. îi face plăcere să-şi vadă numele gravat pe tot felul de plachete. Unul

dintre acei tipi
cărora le place, cu
adevărat, să se
simtă salvatori.
Părea mereu
amabil, dar mă
făcea să mă simt
ciudat, ştii? Genul
de tip alb care
trebuie să se
umfle cât mai
mult în pene când
se află în preajma
băieţilor de
culoare. Chiar
dacă sunt copii. El
şi Moore se
contraziceau mult
şi des. Dar nu ştiu

ce să zic. Eu n-am
făcut sport la
Promise şi el este
în mod special
pasionat de
sporturi.

— Solomon face sport? spune ea, pregătindu-se să tasteze.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Cunoşti

pe cineva cu care
am putea vorbi?
Fac o pauză,
gândindu-mă. Apoi
îmi vine în minte.
— N-o să-ţi
placă asta.
— Ce
anume?
— Trey. El l-

ar putea cunoaşte

pe Ennis.

— Trey?! Tipul despre care mulţi cred că a comis, de fapt, crima? Tipul pe care şi eu îl cred vinovat?

— Ştiu, ştiu, dar poate ne convingem că nu Trey este de vină şi apoi îl întrebăm despre Ennis.

Se uită la mine,

nehotărâtă.

— Ai spus că trebuie să luăm în considerare toate pistele, nu? spun eu, înghiontind-o.

— Da...

Oftează. Atunci, hai să-l cercetăm.

CAPITOLUL 15
îngerii

TREY

Să mă strecor

C0NrƒŽ8fl
8H

afără din nou prezintă un dublu risc, dar unchiul T are nişte drumuri de făcut, iar eu trebuie să mă ocup de asta. Nu m-am gândit la altceva de când m-am logat de pe contul doamnei Hali în baza de date a şcolii. Trebuie să vorbesc cu Solomon.

Uneori, eu şi câţiva băieţi din echipă ne jucăm

cu mingea la
Centrul de
recreere Turkey
Thicket. Este unul
dintre puţinele
locuri din oraş cu
teren acoperit. îl
văd aproape
întotdeauna pe
Solomon jucând
fotbal, aşa că voi
începe de-acolo.

Din fericire
pentru el, nu mă
duc acolo să mă
iau de el, căci,
dacă aş fi făcut-o,
ar fi dat de naiba.
în schimb, când

C0NrƒŁ8fl
8H

ajung în parc, rămân pe margine, privind terenul, încercând să nu fiu văzut.

Prea târziu.

în momentul când îl observ pe Solomon, prietenii lui mă remarcă şi ei pe mine. Unul sau doi dintre ei sunt la Promise şi îi văd că devin agitaţi. Ei îi atrag atenţia lui Solomon, iar

acesta, când mă
vede,
încremeneşte.

— Frate,

vino puţin, vreau

doar să vorbesc cu

tine! îl chem eu.

La început nu se

clinteşte.

— îmi

iroseşti timpul,

C0NrfȩBfl
8H

omule, nimeni nu

încearcă să-ţi facă

nimic rău.
Se târăşte spre
mine, parcă
împotriva voinţei
sale, temându-se
să nu pară un
derbedeu.

— Care-i treaba?

— Unde ai

fost în ziua aceea,

frate?

încerc să nu vorbesc

ca un poliţist. Dar

chiar trebuie să ştiu.

— Când?

— în ziua
în care a murit. în
ziua în care
Moore a fost ucis.
Trebuia să fii în
detenţie cu noi.
Dar am fost doar
eu, J.B şi Ramón.
Deci tu unde erai?

Solomon aruncă o
privire peste umăr

C0Nrfȩ8fl
8H

şi face un pas spre mine.

— De unde ştii asta? zice el, privindu-mă fix în ochi. Şi de ce-ţi pasă?

— *De ce-mi pasă? Cum adică, de ce-mi pasă? Pentru că sunt suspect în crima asta, de-aia! Şi dacă n-am fost eu - şi n-am fost eu –, atunci trebuie să aflu cine a fost, înainte să fiu scos din joc.*

Mă holbez la el, ca să-l intimidez.

— Mă gândesc că poate ai fost tu.

Se uită la mine cu o mutră care-mi spune că până în acel moment a fost convins că eu sunt făptaşul. Probabil doar pentru că îi e frică pentru că-l pot băga în bucluc, dat fiind că nu mă cunoaşte cu adevărat. Oricine mă cunoaşte ştie că sunt nevinovat.

C0NrƒŽ8fl
8H

— Doar pentru că n-am fost în detenţie nu înseamnă că l-am omorât eu, ce mama dracului! zice el.

— Ei bine,

atunci unde-ai fost?

Ai măcar un alibi?

— Nu sunt

obligat să-ţi spun

nimic. Eu...

— Omule,

dacă nu-mi spui

mie...! N-ai nimic de

ascuns, nu-i aşa?
—
Decanul Hicks a
zis că pot sorta
nişte hârtii în
biroul lui, spune
el repede. I-am
spus că nu-mi
place să fiu în
detenţie cu tine,
aşa că a zis că aş
putea lucra la el
în birou. Bine?!

C0NrƒŽ8fl
8H

Acum eşti fericit? Mă uit la el, simţindu-mă brusc vinovat. Am crezut că ştie că de obicei glumesc doar. Dar se pare că puştiul ăsta a ajuns să simtă că nici măcar nu poate să stea în aceeaşi cameră cu mine. Ăsta-i un sentiment nasol. Dar trebuie să mă concentrez asupra chestiunii mai importante.

— Bine, îi răspund. Ai fost în biroul lui. Deci el e alibiul tău.

— Da. A fost acolo, cu mine, până când a primit un mesaj de la oamenii de la pază, care îl rugau să verifice nu ştiu ce situaţie, aşa că a plecat. Dar am făcut tot felul de liste pe computer şi toate au data trecută pe ele. Poţi să-ţi dai seama şi de asta, dacă ţi-ai dat

seama că trebuia să fiu în detenţie.

Se uită la mine de parcă ar vrea să se ia la bătaie cu mine, dar ştiu că, de fapt, nu vrea.

— Trebuia să întreb, frate, spun eu.

Nu speram să fie el autorul crimei sau ceva de genul ăsta, dar îmi închipuiam că-mi va putea oferi un amănunt care să mă disculpe pe

mine.

— Eu măcar am întrebat! Ştiu că răspândeşti tot felul de zvonuri. Am văzut postarea ta pe de pe Însta despre echipa de baschet care joacă în închisoare. Crezi că e amuzant?

Pare jenat, dar şi furios, aşa că ripostează:

— Oricum, îţi pierzi

timpul! Dacă ai fi deştept, ai vorbi cu tipul acela, Ramón. Da, la început am crezut că tu ai făcut-o, dar apoi am auzit că au găsit un obiect de-ale lui Ramón la locul crimei. Trebuie să vorbeşti cu el. Sau, la naiba, cu Omar. L-am văzut plecând din biroul lui Moore, în ziua aceea. I-am spus asta şi celuilalt tip, J.B. Nu veni la

mine ca şi cum aş fi făcut ceva – n-am fost eu.

Apoi se răsuceşte şi se întoarce la tovarăşii lui de fotbal. Se uită cu toţii la mine, în timp ce ies de pe teren.

Ce porcărie! Nici măcar n-am crezut că puştiul ăla, Ramón, este o posibilitate. Părea mereu aşa de cuminte. Dar cine ştie ce s-a

întâmplat când am plecat din detenţie, în ziua aceea? Şi Omar?! Asta nici măcar nu pare credibil.

Mă întorc acasă, simţindu-mă şi mai rău decât atunci când am plecat. Mă urc înapoi pe fereastra mea, dar sunt şocat să descopăr că dormitorul nu e

gol. Mă împiedic şi cad cu capul pe podea.

Mama stă pe patul meu cu mâinile în poală.

— Mama! Ce naiba! M-ai speriat de moarte!

— Ai grijă cum vorbeşti, spune

ea blând şi nu prea convingător.

Mă studiază, iar ochii ei par obosiţi şi trişti.

— Cum te descurci?

Nici măcar nu mă întreabă unde-am fost, nu spune nimic despre faptul că am încălcat

regulile unchiului T.

— Nici eu nu prea ştiu, mamă, spun eu.

Abia îndrăznesc să mă uit la ea. Mă trântesc pe pat şi-mi acopăr ochii cu un braţ.

— Alege două senzaţii, zice ea.

Mi se strânge inima. îmi spunea asta când mă supăram, pe vremea când noi

doi încă locuiam
împreună. în
copilărie
hiperventilam,
nici măcar nu mai
puteam să respir.
După ce-am mai
crescut, în loc să
hiperventilez, am
început să mă
închid în mine.
Mut ca piatra.
Fără să mai simt
nimic. Dar acum,
auzind-o rostind
acele trei cuvinte,
mi se accelerează
respiraţia.

— Alege

două, repetă ea, încet.

încerc să mă concentrez asupra lucrurilor care se întâmplă înăuntrul meu. E atât de greu când totul e ca o furtună!

— Frică, şoptesc eu. Şi dezamăgire.

— înţeleg frica, spune ea. Dar de ce eşti dezamăgit?

— Simt... că totul îmi scapă

C0NrƒÂ8fl
8H

printre degete. Toate speranţele şi visurile mele. îmi scapă singurul lucru la care mă pricep. Meciul acela ar fi putut schimba totul în viaţa mea. Bănuiesc că a şi făcut-o, într-un fel – în cel mai rău fel posibil. Totul din cauza tipului ăluia.

— Ce altceva? întreabă ea.

Chiar şi atunci

când avea perioade nasoale, ea mă împingea să merg înainte, întotdeauna îşi dădea seama când ascundeam ceva.

— Şi presupun... Cred... Presupun că sunt dezamăgit de... unchiul T. De Brandon, cel mai bun prieten al meu. De doamna Hali. Toţi aceşti oameni care, se presupune, ar

C0NrfȩBfl
8H

trebui să-mi fie
alături şi ei pur şi
simplu... nu sunt.

— Şi nici eu.

— Ha?

— Nici eu.

Şi eu ar fi trebuit să

te sprijin. Şi n-am

făcut-o.

— Nu e
vina ta, mamă,
mormăi eu de sub
braţul cu care mi-
am acoperit ochii.

Ai şi tu treburile tale.

— Tu eşti singura mea treabă, spune ea. Uită-te la mine, Trey.

îmi ia ceva timp să-mi fac curaj să-mi mişc braţul, dar când o fac, ea se apropie puţin. Iar când mă uit în ochii ei, zâmbeşte; un zâmbet trist.

— îmi pare rău că se întâmplă asta,

zice ea. Aş vrea să pot schimba multe, multe lucruri.

— Lucrurile sunt aşa cum sunt, mormăi eu.

— Nu, nu-i aşa, spune ea şi rămân surprins când vocea îi devine mai puternică.

De când e aici, la unchiul T, a fost doar tăcută şi cuminte.
— N-o să acceptăm situaţia

asta stând cu mâinile în sân, OK?

— Spune-i asta unchiului T, răspund eu. Probabil că nu aşteaptă decât verdictul de vinovăţie.

— Când a plecat, mai devreme, se ducea la o întâlnire pentru a discuta cu un alt avocat, spune ea încet. Cineva care

C0Nrfȩ8fl
8H

nu te crede deja vinovat. Şi nu uita, încă n-ai fost acuzat de nimic. Vom continua să ne rugăm şi să ne facem prieteni. Mă rog îngerilor pentru rezolvare şi ar trebui s-o faci şi tu.

N-o spun cu voce tare, dar mă gândesc: Ce îngeri se îngrijesc de mine? Tot ce am sunt nişte oameni, care mă

fac să par dracul în persoană.

— Cred că telefonul tău clipeşte, rosteşte ea, schimbându-şi poziţia.

Trage telefonul meu de sub piciorul ei şi mi-l întinde.

— Da, a clipit toată ziua, spun, în timp ce îmi verific mesajele. Toată lumea trăncăneşte în legătură cu povestea asta

C0NrƒÂ8fl
8H

despre Moore.

Când ajung la capătul mesajelor, văd unul primit de la un nume pe care nu-l cunosc. O fată pe nume Keyana.

încercăm să ne dăm seama cine a comis, de fapt, crima asta, spune mesajul. Vrei să te implici? Ne întâlnim la Meridian într-o oră.

Mă uit la mesaj, cu ochii holbaţi.

Dau un clic pe profilul Keyanei şi descopăr o postare cu ELIBERAŢI-L pe J.B. pe pagina ei. Exact persoana cu care aveam nevoie să vorbesc, de vreme ce acum ştiu de la Solomon că şi el pune întrebări. Mama se uită peste umărul meu.

— îngeri, aşa cum ziceam, şopteşte ea.

— Unchiul

C0NrƒÂ8fl
8H

T a zis că nu pot ieşi din casă, murmur eu, uitându-mă în continuare la mesaj.

Parcă aş căuta o scuză. Dar apoi ezit: şi dacă e o cursă?

— Ei bine, deja ai încălcat regulile o dată, spune ea cu un mic zâmbet poznaş. Vom merge împreună. Unchiul tău poate da vina pe mine dacă vrea.

— Ar putea fi periculos, mamă.

Ea îşi îngustează ochii.

— Băiete, cine este mama aici? Pune-ţi pantofii.

CAPITOLUL 16
Transferul

RAMÓN

C0NrƒÂ8fl
8H

Ar trebui să mă
întâlnesc cu
Magda şi cu Luis
în curând, dar,
mai întâi, am
altceva de făcut.
Nu i-am spus
Magdei pentru că
ştiu că s-ar
supăra, dar în
mine creşte o
senzaţie care
seamănă cu
scânteia dinaintea
unui incendiu. O
grămadă de
flăcări mici,
adunându-se într-
o mare vâlvătaie.

Şi se întinde din ce în ce mai mult. Mânie, frică, resentimente, încerc să înghit totul. Dar rămân fără spaţiu în interior.

Ever merge chiar înaintea mea. L-am urmărit în afara cartierului nostru. Numi pot scoate din minte ziua crimei. M-am dus la baie furios şi l-am sunat pe Ever. I-am spus că nu voi avea banii

C0NrƒŽ8fl
8H

pentru cauţiunea vărului meu, din cauza a ceea ce mi-a făcut Moore. El mi-a zis să nu-mi fac griji. A spus că banda va plăti cauţiunea şi Moore va primi ceea ce merită.

Ce a vrut să spună cu asta? Trebuia să aflu.

Ever trece de un colţ şi eu rămân la câţiva metri în urma lui. Din spatele unui tufiş, arunc o privire

spre adresa la
care merge:
strada Bosetti
numărul 314. O
notez în telefon.

Când ajunge la
uşă, cu spatele la
mine, încep să mă
apropii. Nu ştiu ce
caut. Dacă mă
vede? Mi-ar face
oare vreun rău?
Ar încerca să mă
omoare? Dar
instinctul îmi
spune că acela e
cel mai potrivit
loc din care pot

începe să caut răspunsuri, aşa că am ales să-l urmăresc.

Înima îmi bate cu putere când mă gândesc că trebuie să-l înfrunt pe Ever. Mă uit în jur, la feţele de pe stradă, având grijă să nu mă observe niciun alt membru Dioses. Dacă se află că-l urmăream pe Ever, ar putea

părea suspect.
Când mă apropii
de clădire, văd un
tip care iese să-l
întâmpine pe
Ever. E plin de
tatuaje. Mai ales
tatuaje specifice
bandei Dioses. Se
întorc să
privească în josul
străzii şi mă
ascund în spatele
unui copac.
închid ochii de
parcă asta m-ar
putea face
nevăzut. Şi, chiar
dacă ce fac acum

e departe de a fi
un joc, îmi
aminteşte de „v-
aţi ascunselea”,
un joc pe care-l
jucam cu César.

Arunc o privire de
după copac
pentru a încerca
să-l văd pe Ever şi
ceea ce zăresc mă
face să transpir
instantaneu.

Domnul Martinez.

Domnul Martinez,
sau Nico, după
cum ne-a zis să-i

spunem, e un tip mai tânăr care lucrează în bucătăria de la Promise. Nu poate fi cu mult mai în vârstă decât César. Este unul dintre puţinii membri ai personalului de la Promise care se trag din El Salvador, deci am simţit întotdeauna un soi de legătură cu el. Nico era tăcut. Ochi serioşi, faţă

serioasă. Sigur că era intimidant, dar m-aş fi gândit că a renunţat cu ani în urmă la viaţa de gangster. Sau poate că nu?

Trebuie să văd mai bine ce se petrece, dar e riscant. încerc să merg cât mai aproape de magazine, ca să pot, la nevoie, să sar într-unul dintre ele, ca să nu mă dibuie

Ever. Dar apoi, când ei doi ocolesc clădirea şi ajung la aleea de alături, îi urmez, aruncând o privire de după colţ.

Ever scoate un plic bombat din buzunarul blugilor şi i-l strecoară domnului Martinez. Am mai văzut schimburi de genul ăsta şi n-am nicio îndoială

C0NrƒÂ8fl
8H

că în plic sunt
împachetaţi bani.
Nico îi ia şi intră
în clădire, prin
uşa din spate.
Ever porneşte
înapoi pe acelaşi
drum, iar eu îl
urmez,
ascunzându-mă
după un alt
copac.

Asta a fost ciudat.

îl urmăresc pe
Ever cum se
îndreaptă spre
intersecţie, unde
o face la stânga şi

dispare din raza
mea vizuală.
După plecarea
lui, mă întorc la
imobilul din
strada Bosetti
numărul 314.
Când ajung acolo,
văd că este un
restaurant numit
El Rincón, care
aparţine unui
salvadorian.
Mi se pune un nod
în gât, tot focul mi
se răspândeşte
prin piept. Mă
gândesc la abuela
mea şi cum m-aş

C0Nrfȩ8fl
8H

simţi să fiu
departe de ea
dacă voi merge la
închisoare – şi
totul fiindcă
altcineva a ucis un
om pe care îl
uram şi m-a lăsat
pe mine să par
vinovat. Din câte
ştiu, ar fi putut fi
Nico Martinez. A
avut prilejul şi
motivul. Şi acum
primeşte un fel de
răsplată de la
Ever? Mi se părea
o pistă bună de
urmat, dar trebuia

să aflu mai multe
înainte de a le
spune Magdei şi
lui Luis.

S

c

h

i

m

b

C0NrfȻ8fl
8H

a

r

e

d

e

p

l

a

n

u

r

i

M

C0NrfȻ8fl
8H

a

g

d

a

,

R

a

m

ó

n

,

L

u

i

C0NrƒÂ8fl
8H

S

Magda: Ne întâlnim la 5:30?

Ramón: Da, şi am câteva informaţii.

Luis: Voi fi acolo. Ce informaţii?

Ramón: Prefer să nu le trimit prin mesaj.

Luis: Jason
Bourne, al
naibii ce eşti!
îmi place.
Venim la tine
acasă, nu,
Ramon?

Ramón: Mă
gândeam că ar
trebui să ne
întâlnim în parc.
Dioses forfotesc în
jur, tot timpul. Nu
vreau să fie pe
lângă noi când
vorbim. Ultimul

C0NrƒÂ8fl
8H

lucru de care am nevoie e să fiţi şi voi amestecaţi în tărăşenia asta.

Magda: Just. Ce să-i spun lui César?
Ramón: Nimic, deocamdată. Am de gând să vorbesc cu el între patru ochi. Pur şi simplu încă nu ştiu ce să-i spun.

Luis: Care parc?

Ramón: Meridian.

Luis: Perfect, ne vedem atunci.

Magda: ...aduci pupusas, nu?

Ramón: desigur

Luis: URA!

DISCURSUL DOAMNEI

C0NrfȻ8fl
8H

FORD,

MEMBRĂ A CONGRESULUI

Rareori vedem un caz care să afecteze atât de multe aspecte ale comunităţii noastre. Un erou pentru mulţi, un slujitor dedicat acelora dintre noi care au cea mai multă nevoie de o mână de ajutor, pierderea

directorului Kenneth Moore este una care reverberează în tot oraşul, şi nu vom înceta să cerem dreptate. Acest caz este în plină desfăşurare, iar eu voi urmări îndeaproape progresul anchetei. Decanul Wilson Hicks ne-a informat că, din păcate, nu s-a găsit nimic în filmările camerelor de

supraveghere ale şcolii, dar înţeleg că unele e-mailuri incriminatoare, expediate de un anonim, vor fi făcute publice astăzi, ceea ce va ajuta la ghidarea cursului acestei investigaţii. Sperăm că cineva va recunoaşte ceva din aceste e-mailuri – informaţii, vreun fel de exprimare – pentru a ajuta poliţia la

descoperirea
criminalului.

în lumina acestui
fapt, pe ecran veţi
vedea un număr
de telefon direct,
care poate fi
apelat în cazul în
care cineva
recunoaşte orice
informaţie din e-
mailuri, după ce
ele vor fi
publicate. între
timp, voi lucra
îndeaproape cu
ceilalţi
reprezentanţi ai
Congresului, în

C0NrƒŽ8fl
8H

parteneriat cu consiliul şcolar, pentru elaborarea unei noi legislaţii cu privire la agenţii de pază din şcoli, a căror prezenţă va putea preveni, în viitor, acest gen de evenimente teribile...

Noapte bună, vere

Ramón: Vere...

César: ?

Ramón: Nu vreau să merg la închisoare.

César:...

Ramón: N-ai nimic de spus? Te fac de ruşine?

César: Cum ar putea să-mi fie ruşine cu tine?

C0NrƒÂ8fl
8H

Ramón: Nu ştiu.

César: Cum?

Ramón: Ţi-a spus
Ever?
César: ?

Ramón: Ce i-am
spus să facă. Sau să
nu facă.

César: Da, am auzit.

Ramón: îmi pare rău. Eu nu sunt ca voi.

César: Nu mi-am dorit niciodată viaţa asta pentru tine. Doar siguranţa ta.

Ramón: Vrei să spui că nu l-ai vrut pe Moore mort?

César: N-am spus asta. Noapte bună, vere.

CAPITOLUL 17

C0NrƒÂ8fl
8H

încredere

RAMÓN

Stau în foişorul
din centrul
parcului,
aşteptându-i pe
Magda şi Luis.
Obişnuiam să
venim aici când
eram mai mici.
Este în afara
teritoriului
Dioses, dar şi al
altor bande, aşa
că este un loc

sigur de pierdut
vremea sau de
hoinărit.

Totuşi nu pot să
nu mă uit peste
umăr la fiecare
câteva secunde,
ca şi cum Ever
sau Nico ar putea
să mă tragă de
mânecă în orice
moment.

Mă simt cam
prost că mă aflu
în parc când ar
trebui să fiu în
casă. îmi pot
imagina doar cât

C0NrfȻ8fl
8H

de dezamăgită ar fi abuela dacă ar afla că mă furişez afară. Dar nu pot să stau şi să aştept să fiu găsit vinovat.

Parcul este gol, cu excepţia mea şi a siluetelor unui tip şi unei fete care-şi fac drum spre mine, prin iarbă. Luis şi Magda vin să mă ajute, aşa cum au promis.

Dar pe măsură ce

se apropie, văd că nu sunt Luis şi Magda. Fata este prea scundă şi tipul e prea înalt. Mult prea înalt.

Puchica[9]. E el. J.B. Williamson. N-o cunosc pe fată, dar ea m-a văzut deja şi-l ghionteşte pe J.B., arătând către un alt foişor. El e pe cale s-o urmeze, dar apoi mă vede şi încremeneşte. În acelaşi moment, o altă

C0Nrfȩ8fl
8H

persoană apare
din cealaltă parte
a parcului, cu
mâinile îndesate
în buzunare, şi se
îndreptă încoace.
Este oare...?

Nici măcar nu
observ că Magda
vine spre mine.

— Hei, îmi pare rău,
am întârziat puţin.
Ea se lasă jos
lângă mine pe
banca
foişorului,
sorbind dintr-
un pahar de

horchata[10].

— Luis e de vină.

— E interesant, pentru că eu cred că tu eşti de vină.

Continuă să se ciorovăiască, dar ochii mei sunt aţintiţi asupra persoanelor de peste parc.

— Magda, o strig eu, dar ei nu mă aud.

— Tot aşa cum mă

învinovăţeşti că Reina n-a vrut să iasă cu tine? spune Magda.

— A fost vina ta, Magda! Ţi-am zis să-i spui că eu o consider drăguţă – nu că vreau să mă căsătoresc cu ea!

— Ba îmi amintesc că asta ai spus, cuvânt cu cuvânt.

—

¿¡Callense[11]!? mă răstesc eu,

plesnindu-i peste umeri. Uitaţi-vă. Voi vedeţi ce văd şi eu?

în cele din urmă privesc amândoi spre locul în care, la nu mai mult de o sută de metri distanţă, J.B. Williamson stă alături de fata necunoscută, iar la cincizeci de metri est de ei este...

— Ăla-i Trey, zice Luis,

C0NrƒÂ8fl
8H

ridicându-se în capul oaselor pe bancă.

— Luis, le-ai spus că ne întâlnim aici sus?! se plânge Magda, împungându-l în umăr.

— Nu! La naiba, nu, ar fi ciudat! N-am spus nimic nimănui.

Privim din foişor cum J.B. şi fata se îndreaptă încet înspre Trey. Stau la o oarecare distanţă,

schimbând câteva cuvinte. Apoi se uită, cu toţii, în direcţia noastră.

— Ar trebui să plecăm, spune Magda încet. Ce şanse sunt să fiţi toţi trei aici, în acelaşi timp? Pare o conspiraţie.

— Nu, ăsta trebuie să fie un semn, zice Luis.

— Ce fel de semn? spun

eu, cu voce joasă. Că, dacă ne vede cineva, oamenii vor considera că suntem în cârdăşie? Că într-adevăr am plănuit, împreună, să-l ucidem pe Moore?!

— E un punct de vedere valabil, spune Luis. Poate că Magda are dreptate, ar trebui să plecăm.

— Lasă-mă să mă gândesc o secundă, cer eu, din nou.

Magda şi Luis tac, ca să mă pot gândi. îi privesc pe ceilalţi care se uită la noi şi am senzaţia că şi ei poartă aceeaşi discuţie.

înainte să apuc să mă decid ce să fac, îl observ pe Trey privind în direcţia noastră şi dând din cap în semn de salut.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Cum merge treaba, Luis? strigă el. Eşti OK?

Luis face o pauză, aruncând o privire spre mine, apoi spre Magda.

— Da, sunt OK. Tu cum eşti?

Trey dă din cap, apoi el şi J.B.

schimbă câteva cuvinte. Înima începe să-mi bată mai repede, când cei trei – J.B., Trey şi fata – se îndreaptă spre noi. Brusc, regret că am venit aici.

— Ramón, nu? spune J.B. când urcă în foişor.

Lata care-l însoţeşte e superdrăguţă, cu pielea ciocolatie şi părul închis la culoare. Ochii îi

sunt serioşi. îl priveşte pe Trey, care continuă să se uite peste umăr.

— Da, spun, apoi înghit în sec. Ce căutaţi aici? Niciunul dintre băieţi nu vorbeşte cu adevărat, ci doar mormăie. Fata însă cuvântează clar.

— Hei, eu mă numesc Keyana, spune ea. Sunt iubita lui J.B.

Pare un pic timidă când o spune, de parcă nu s-ar fi obişnuit cu ideea.

— Noi, ăăă, noi am decis să ne întâlnim cu Trey, ca să încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă. Pentru că acum lucrurile nu arată prea grozav pentru nimeni.

— Nici pentru tine, nu-i aşa? spune Trey, aruncându-mi o privire.

C0NrƒŽ8fl
8H

Apoi se uită din nou peste umăr. Nu văd pe nimeni în afară de o femeie singură, care stă pe o bancă dincolo de parc.

— O fi asta o idee bună? întrerupe Luis.

— Vreau să zic, fiindcă unii spun că voi trei aţi pus la cale omorul.

— Tot felul de minciuni

şi zvonuri, se răsteşte Trey. Nici nu vă cunosc pe toţi.

— Eu te cunosc, spune Luis. Eşti colegul meu de echipă, omule. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai fi făcut aşa ceva.

— Şi se pare că Ramón este amicul tău, spune J.B. morocănos. Aşa

C0NrƒŽ8fl
8H

că asta înseamnă... ce? Crezi că am făcut-o eu, nu?

Pentru o secundă, ne uităm cu toţii unii la alţii. Tensiunea este atât de mare, încât se întinde între noi ca o ceaţă. Luis devine roşu de furie, dar înainte ca el să poată răspunde, îl întrerup.

— Acum nu asta este

ideea, rostesc eu. Acum, trebuie să ne asigurăm că nu ne vede nimeni.

— Acolo e doar o doamnă singură, zice Luis, arătând spre femeia pe care o văzusem.

Trey mormăie ceva.

— Ha?

— Aceea

este mama mea,

spune el. A venit cu

mine.

Nimeni nu spune nimic. Nu-mi scăpase că atât eu, cât şi J.B. avuseserăm pe cineva de vârsta noastră care să vină cu noi, dar Trey, nu. Trebuie să se fi simţit cu adevărat singur.

— Deci hai să ne lămurim, spune Magda, iar Keyana

încuviinţează. Ce ştim?

— Ştim că n-am făcut-o eu, spune Trey repede.

— Eu nu ştiu asta, îi răspund.

J.B. se întoarce spre mine şi îmi răspunde:

— Şi eu nu ştiu că n-ai fost tu.

Ai ieşit din detenţie pentru a da un telefon şi apoi, dintr-odată, Moore a fost împuşcat.

Are dreptate. Dar a trebuit să-l sun pe Ever, înainte de a fi prea târziu. Simt ochii Magdei îndreptaţi spre mine.

— Ei bine, cu siguranţă eşti mai suspect decât mine – sângele lui era peste tot pe

corpul tău! mă răstesc la el.

— Nu era sângele lui! strigă, făcând un pas spre mine.

Mă încordez, aşteptându-mă să vrea să se încaiere. La înălţimea pe care o are, nu sunt sigur că aş putea să-l înving, dar nu pot da înapoi. Keyana sare în faţa lui şi nu pot spune că nu apreciez gestul.

— Asta este ceea ce ştim, spune ea. Că Trey cercetează toată povestea asta exact aşa cum o cercetăm şi noi. Şi a găsit o pistă credibilă. Am făcut şi noi la fel, legat de aceeaşi persoană. Deci avem încredere unii în ceilalţi. Despre tine nu ştim nimic. Problema este că ar putea fi implicaţi Dioses

del Humo, ca să
nu mai vorbim de
faptul că peria ta
a fost găsită la
locul crimei.

înghit în sec.

— De unde-

ai aflat despre asta?

întreb.

— Vorbele

umblă.

— Nu ştiu
cum a ajuns acolo,
dar Moore mi-a

C0NrƒÂ8fl
8H

luat pupusas mai devreme, în ziua aceea. împreună cu toată geanta mea!

— Aha,

oricum, spune Trey

înfierbântat. Mie îmi

sună suspect.

Frica bruscă face să

mi se aprindă furia.

— Şi am

auzit că au filmări

cu tine furişându-te

prin şcoală.

El se încruntă, şi eu

la fel.

— Vărul tău nu face parte dintr-o bandă? întreabă el. Am auzit că aţi dat o lovitură împreună.

— Doar pentru că vărul

C0NrƒÂ8fl
8H

meu este într-o bandă, nu înseamnă că sunt şi eu mârâi.

— Tot felul de zvonuri, zice Magda cu voce tare, pentru a limpezi atmosfera.

— Ei bine, nu eu am comis omorul, spun eu, simţind nevoia să fiu crezut.

— Atunci cine l-a comis? zice J.B., părând mai degrabă obosit

decât furios.

îmi pot da seama că J.B. şi Trey vor să rezolve chestia asta la fel de mult ca mine. Poate că ei chiar n-au omorât pe nimeni şi ar trebui să colaborez cu ei. Şi chiar dacă ei au făcut-o, a lucra cu ei ar însemna că-i pot urmări cu atenţie, în timp ce investighez alţi potenţiali suspecţi.

Dar nu le pot spune despre Nico. Ar deveni bănuitori în privinţa mea, deoarece e posibil ca el să fie unul dintre Dioses sau cel puţin să fi fost, odinioară.
— Hei, oameni buni, ia uitaţi-vă! strigă Keyana. Tocmai au publicat e-mailurile de la ucigaş!

Keyana îşi atinge telefonul şi ne

aplecăm cu toţii
pentru a citi.

[9] ..La naiba” – în snaniolă. dialect salvadorian. în original fN.t.T [1°]

Răii
[11] ..Tăceţi” – în snaniolă în original IN.t.f.

E MAILURI

RECUPERATE

C0NrfȻ8fl
8H

DE PE

CALCULATORU

L

DIRECTORULU

I MOORE

E

x

p

e

di

t

o

r:

d

a

r

k

g

a

C0NrƒÂ8fl
8H

m

bl

e

@

a

n

o

n

m

ai

l.

c

o

m

C

ă

tr

e:

D

ir

C0NrƒŽ8fl
8H

e

ct

o

r

K

e

n

n

e

t

h

M

o

o

r

e

Ştiu ce-ai făcut.
Trebuia să fii de
partea mea, dar te-ai
hotărât să-mi întorci
spatele. Nu îţi

C0NrƒƈflH

imagina că voi uita.

Timpul se scurge în defavoarea ta.

Expeditor:

darkgamble@anonmail.com Către:

Director Kenneth Moore

Mi-ai ignorat ultimul mesaj, așa că voi fi puțin mai clar.

Dacă nu corectezi această greşeală, răzbunarea va fi rapidă şi plină de mânie.

Crezi că eşti imun în faţa consecinţelor?

Crezi că acestea sunt numai pentru alţii? Greşeşti. Ştiu ce-ai făcut şi vei primi ceea ce meriţi. ÎŢI PROMIT.

CAPITOLUL 18

Tovară

şi de

conspir

aţie

TREY

— La naiba, zice fata care venise cu Ramón. Treaba asta-i serioasă.

îmi place cum se încruntă, nu pentru că este supărată, ci pentru că se gândeşte. Şi eu

fac asta. La fel şi mama. Pun pariu că şi ea stă pe banca aia din parc, încruntându-se chiar acum, întrebându-se, la fel ca mine, dacă a fost o idee bună.

— Cum ziceai că te cheamă?

o întreb eu.

— Magda,

îmi zâmbeşte ea.

Dar înainte să pot

spune altceva,

intervine Ramón:

— E-

mailurile puteau fi

trimise de oricine.

— Oricine care merge la şcoala Promise, vrei să spui, zice J.B. Vezi cum a spus, la sfârşit,

promit?

— Nu merge neapărat la şcoală. Poate a lucrat acolo. Sau poate fi chiar un părinte. Trebuie să fie mulţi oameni aflaţi în conflict cu Moore, spune Ramón.

— Vrei să spui cum ar fi Stanley Ennis? zice J.B. Keyana şi cu mine ne-am uitat în jurnalul

vizitatorilor de la şcoală şi arată că el a fost ultima persoană care a intrat în biroul lui Moore în ziua crimei.

— O, da, sare şi Luis. Nu-l cunosc bine, dar ne-a dat tricouri noi, de baschet.
— J.B. spune că el şi Moore se certau adesea? întreabă Keyana, citind

notele de pe telefonul ei.

îl cunosc pe Ennis. M-a recrutat pentru echipa de baschet. I-a dat unchiului un cec frumos, pentru a mă putea lua în echipă. Cu siguranţă e un tip interesant, care are grijă să-ţi amintească mereu câţi bani are. Nu-l văd ucigându-l pe Moore, dar în acest moment nu pot avea încredere

în nimeni. Nici chiar în ceilalţi băieţi aflaţi cu mine în parc.

— Da, îl cunosc, adaug eu. El şi Moore s-au certat odată în spatele sălii de sport, în timpul antrenamentului: „Cu toţi banii pe care eu îi aduc în şcoala asta, trebuie să faci ce-ţi spun eu să faci”. Se poate ghici ce părere avea

Moore despre asta. Şi, în fond şi la urma urmei, dă-l naibii pe Moore, dar l- am simpatizat în acea zi, pentru că Ennis este un nemernic. E genul de om care vrea ca numele lui să fie gravat pe un zid sau pe o bancă.

— Eu îmi amintesc de altele, spune Luis nerăbdător. A

fost cam acum o lună. Antrenorul a trebuit să le ceară să iasă din sala de sport. Ennis se comporta ca şi cum el ar fi fost şeful.

— Cam aşa face, zice şi J.B. Rahatul acela de fond Promise? Noi am găsit un articol despre cum aduce el toţi banii în şcoală. Când

sunt implicaţi
bani, lucrurile
devin urâte.

Nu cred că l-
am auzit
vreodată pe
J.B. vorbind
atât de mult. Şi
nici pe Ramón.
Aşa
funcţionează
Promise: stai
alături de nişte
străini. Până
nu ajung să-i
cunosc mai
bine, nu mă pot
apropia prea
mult. Ar putea

fi implicaţi împreună în uciderea lui Moore.

— Ah, la naiba, asta mă face să-mi amintesc încă o chestie, intervine Luis. S-a întâmplat mai târziu în ziua aceea, când ieşeam cu Omar. Ennis era la telefon, pe hol, apoi a tăcut când ne-a văzut. Dar

înainte s-o facă, l-
am auzit spunând:
„N-am să-i mai
dau niciun ban
dacă nu vine cu
nişte răspunsuri”.

— în
orice caz, dacă
Ennis spunea
că nu va mai da
niciun ban
pentru
Promise, pare
un motiv ca
Moore să-l
omoare pe
Ennis, nu
invers, spune

C0NrƒŽ8fl
8H

Ramón.

— Staţi, cine ziceaţi că e Omar? întreabă Keyana uitându-se la mine şi la J.B.

— Ah, lucrează la birouri, spune Luis. Ennis îl foloseşte pentru realizarea filmărilor, uneori. E destul de reţinut, nu vorbeşte cu nimeni.

— în afără

de tine, se pare, spune Magda, iar eu zâmbesc la asta.

E ageră la minte.

— în ziua aceea am vorbit doar pentru că voiam să mă asigur că m-a filmat când jucam.

Luis ridică din umeri.

— Ştiţi că mă pricep cu mingea...

—

Concentraţi-vă, spune Keyana. Am

auzit de Omar. Se pare că el a fost ultima persoană văzută împreună cu Moore.

— Omar? Luis se amuză. Nici gând!!

— Nu ştim care ar putea fi motivul lui, spune Keyana, încruntându-se.

— L-am văzut pe tip şi nu cred că a făcut aşa ceva. Dar dacă nimeni altcineva nu-l

verifică, atunci trebuie s-o facem noi.

— Fapte, spune J.B. Atunci, cum rămâne, de pildă, cu unul ca Hicks? El a găsit cadavrul, nu? Sau chiar...

— Doamna Hali! am exclamat înainte să-mi dau seama ce spun.

Deşi simplul fapt că-mi trece prin cap că ea ar fi putut ucide pe

cineva mă face să mă simt ca un rahat, nu pot nega că s-a comportat suspect.

Atât J.B., cât și Ramón mă privesc nedumeriți.

— Am văzut o fotografie cu ea pe rețelele de socializare cu un pahar cu vin în mână, spun repede. Cred că s-ar putea să mintă când spune că e însărcinată.

J.B. face ochii mari.

— Şi... eu am dat peste ea la Mariano, după şcoală, cu o zi înainte ca Moore să fie împuşcat; cumpăra vin.

— De ce ar minţi că este însărcinată? întreabă Ramon surprins.

— Nu ştiu, spune J.B. Dar, când am văzut-o la Mariano, mi-a zis că avusese o întâlnire cu

C0NrfȻ8fl
8H

Moore în acea zi.

— Nu numai atât, spune Keyana, s-a întors la Promise în ziua următoare. Numele ei era şi în jurnalul de vizitatori. Dar a semnat de ieşire cu o oră înainte de meci.

— Eu n-o cunosc, zice Magda, dar dacă ar fi avut ceva împotriva lui

Moore şi ar fi vrut
să-l omoare, ar fi
fost inteligent din
partea ei să fie
văzută părăsind
şcoala înainte de
crimă, ca să nu fie
suspectă.

Clatin din cap. Nu
vreau să cred aşa
ceva. Dar mă tot
gândesc că am
văzut- o cu
detectivul Bo. Nu
ştiu dacă ar trebui
să le spun
celorlalţi ce-am
văzut, mai ales

C0NrƒŽ8fl
8H

dacă sunt cumva implicaţi. Dar dacă nu sunt, ştirea că detectivul Bo şi doamna Hali au o relaţie ar putea fi o informaţie preţioasă pentru ei. Toate astea sunt foarte confuze.

— Mai e ceva, rostesc, detestându-ne pe toţi fiindcă o considerăm pe doamna Hali

capabilă de aşa ceva. Eu, ăă... am văzut-o certându-se cu detectivul Bo. Şi ea, ăăă, ea l-a sărutat. Sunt destul de sigur că e soţul ei.

— E măritată cu un copoi!? face Ramon.

— Încredibil, spune J.B., clătinând din cap. Şi nu cu orice copoi, ci cu copoiul care anchetează acest

C0NrƒÂ8fl
8H

caz? Ce naiba?!

— Sau cel puţin iubitul ei, adaug eu.

Magda scoate un mic geamăt şi apoi spune:

— ¡Qué barbaridad![12]

— Ştiu, i-am văzut, spun. I-am auzit vorbind. Ea îi punea întrebări despre suspecţi. Dacă încerca să afle ce-ar putea şti ei despre ea sau ceva de genul

ăsta?

— Ar fi o nebunie, mormăie J.B. Unul dintre e-mailuri sublinia: Trebuia să fii de partea mea. Asta ar putea fi doamna Hali, să fim cinstiţi. Adică, dacă nu e unul dintre noi şi nici alt elev, atunci cel mai probabil este un profesor.

— La

C0NrƒŽ8fl
8H

naiba, spune Ramón, dând din cap, întorcând informaţiile pe toate părţile în mintea lui. Asta chiar are sens.

Amuţim cu toţii şi, în sfârşit, îmi amintesc de celălalt nume din creierul meu.

— AH! Am auzit încă un lucru pe care l-a menţionat detectivul Bo. Un tip de la cantina

de la Promise,
care are
antecedente
penale. Nico
Martinez.

în clipa când
rostesc numele lui
Nico, observ că
Ramón se uită în
pământ. Unchiul T
îmi urmărea
mereu limbajul
corpului şi-l
folosea împotriva
mea. Nu sunt
sigur ce a
însemnat privirea
în jos al lui Ramón
în acel moment,

C0NrƒŽ8fl
8H

dar am remarcat-o, în orice caz.

— Nico ăsta are vreun motiv? întreabă Keyana.

— N-aş putea spune, dar ar trebui să facem ceva săpături.

— Pot s-o fac eu! se oferă Ramón. Cred că ştiu cu cine să vorbesc despre el. L-am văzut prin Heights.

— Bine, dacă împărţim

suspecţii, trebuie să recapitulăm. Pe cine cercetăm, de fapt?

Keyana îşi consultă notiţele.

— Ei bine, doamna Hali e încă pe listă, spune ea, părând să se scuze. Vreau să zic, ar fi ridicol ca soţia unui poliţist să comită o crimă, dar poate s-a gândit că el o va acoperi? N-ar fi primul poliţist

corupt.

— Doamna Hali nu locuieşte departe de mine; voi vedea ce pot găsi, spun eu.

— Nu ştiu unde locuieşte Omar, dar vom începe cu el, zice J.B., uitându-se la Keyana.

— OK, continuă Keyana, şi Ennis este încă suspect, deşi e incert. A donat

mulţi bani şi ştiţi cum sunt oamenii când vine vorba despre bani. Să începem cu doamna Hali, Omar şi Nico şi să-i păstrăm pe ceilalţi în plan secund.

— Eu sunt de acord, zice Ramon.

— Şi eu, intervine J.B.

Se uită toţi la mine, aşteptând să aprob planul,

C0NrƒŁ8fl
8H

dar în adâncul sufletului încă nu ştiu dacă pot avea încredere în ei.

— Super, spun în cele din urmă.

Rămânem cu toţii acolo, pentru o secundă, tăcuţi, gândindu-ne la următoarea noastră mişcare.

— între timp, zice J.B. încet, după o bucată de vreme, viaţa la Promise

va continua în
mod firesc. Ne
distrug vieţile şi
nu contează
pentru ei.

Adevărat. Dau din

cap.

— Sper că

vor pune la

conducere pe cineva

mai bun decât

Moore.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Sunt sigur că va fi Hicks, spune Ramon.

— Nu contează cine va fi în loc, pentru că vor pune mereu sub semnul întrebării caracterul nostru. Suntem tineri şi negri? în America ne urăsc, zice J.B. şi îmi dau seama, după felul în care o spune, că probabil citează

dintr-un cântec.

— Cordae[13]? întreb.
Ochii ni se
întâlnesc şi
încuviinţăm. Asta
mă face să-mi
placă tipul puţin
mai mult.

—

încurcătura devine

tot mai încurcată,

oftează Magda.

Mă uit împrejur şi

C0NrfȩBfl
8H

văd pupusas în
geanta lui Ramón.
îmi ghiorăie
stomacul.
— Hei,
Ramón, îi şoptesc.
Te deranjează dacă
iau şi eu una?
Ramón se uită la
geanta lui, apoi se

întoarce spre mine.

— Sigur că nu.

Scoate o pupusa şi mi-o aruncă. Se uită la toate feţele care privesc spre el.

— Bine, haide, să ia toată lumea!

C0NrƒÂ8fl
8H

Ne năpustim să
scoatem pupusas
din geanta lui
Ramón şi stăm
acolo cu toţii, în
tăcere, mâncând
şi pregătindu-ne
sufleteşte pentru
următoarea parte
a misiunii noastre.

URBAN

PROMISE

PREP

COMUNICAT

DE PRESĂ —

PENTRU

PUBLICARE

IMEDIATĂ

Wilson Hicks,

desemnat director

interimar

Washington, DC –
Colectivul de la
Urban Promise
Prep s-a reunit
pentru a onora

C0NrƒÂ8fl
8H

memoria fondatorului şi conducătorului său neînfricat, Kenneth Moore, şi îşi anunţă angajamentul de a continua să făurească oamenii de mâine, aşa cum şi-ar fi dorit acesta.

Până când se va decide o înlocuire definitivă, decanul Wilson Hicks a fost numit director interimar

şi îşi asumă
această nouă
îndatorire cu
solemnitatea la
care s-ar fi
aşteptat şi şi-ar fi
dorit-o
predecesorul său.
Hicks a comandat
un portret al lui
Moore, care să fie
expus la intrarea
în şcoala Promise,
pentru a
comemora viaţa
acestui lider
excepţional.

C0NrƒÂ8fl
8H

Promitem.

Suntem tinerii de la

Urban Promise Prep.

Suntem destinaţi

măreţiei.

Ne îndreptăm spre

făcultate.

Suntem pregătiţi

pentru succes.

Suntem extraordinari

pentru că muncim din

greu.

Suntem respectuoşi,

implicaţi, dedicaţi şi

concentraţi.

Suntem păzitorii fraţilor

noştri.

Suntem responsabili

pentru viitorul

nostru. Noi suntem

C0NrfȻ8fl
8H

viitorul.

Promitem.

PARTEA A

CINCEA

ADEVĂRUL

CAPITOLUL 19

Î

n

t

r

a

r

e

p

r

i

n

C0NrƒÂ8fl
8H

e

f

r

a

c

ţ

i

e

J

.

B

.

Faptul că am
mâncat ceva gătit
de Ramón m-a

C0NrƒƈƨfI
8H

inspirat să încerc
să pregătesc cina
pentru mama
mea. Până acum,
încălzeam
resturile dintr-o
caserolă sau
dintr-un recipient
de plastic, dar
mâncarea făcută
în casă este ceva
special. Aşa că
aleg cea mai
simplă masă la
care mă pot
gândi: micul-
dejun. Şi când
vine acasă şi află
că i-am făcut un

sendviş cu omletă, zâmbeşte atât de fericită şi de surprinsă, încât simt că a meritat chinul separării albuşurilor de gălbenuşuri.

— Ai aranjat chiar şi fructele frumos, spune ea, când se aşază pe scaun să mănânce.

— Mi-am dat silinţa, răspund eu.

C0NrƒÂ8fl
8H

— Cu ce

ocazie?

— Cu nicio

ocazie. Apreciez

doar că mi-ai fost

alături.
îmi pare rău că
am ieşit astăzi în
parc fără să-i
spun. Dar are
destule pe cap –
lucrează peste
program, pentru
cazul în care se va

dovedi că avem nevoie de un avocat. Dar nu de asta i-am pregătit masa, nu pentru că mă simt vinovat. Vreau doar să ştie cât de recunoscător îi sunt.

— E foarte bun, J.B., zice ea.

— Nu trebuie să fii atât de surprinsă!

Râdem şi mâncăm, dar nu vorbim mult. E

greu să alegem ceva despre care să discutăm, acum când suntem înconjuraţi de temeri.

După o lungă tăcere, mama vorbeşte, în sfârşit.
— Pot să te întreb ceva?

— Da, doamnă.

— Ce-ţi aminteşti... despre ziua aceea? mi se adresează, în cele din urmă, privind

în jos, la farfuria ei. Vreun lucru important?

O cunosc pe mama. Nu vrea să mă privească în ochi, ca să nu văd cât e de disperată. Caută orice speranţă de care să se agaţe mai departe, orice dovadă care să îi garanteze că băiatul ei va rămâne copil şi nu va deveni bărbat după gratii.

înghit în sec. Pot controla întreaga situaţie când mă gândesc doar la mine.
Dar când mă gândesc la ea, totul devine şi mai greu.

Ce-mi amintesc?

îi spun cât pot de mult, lăsând deoparte lucrurile care ştiu că ar răni-o.
Devin conştient de câte amănunte trebuie să îi ascund până să ajung cu

istorisirea la
partea cu
pedeapsa. îi spun
că am fost cu alţi
doi tipi în
detenţie, că nu
ştiam nimic
despre niciunul
dintre ei, în afără
de figurile lor şi
numele care-mi
erau familiare.
Dar nu-i spun că,
după ziua de azi
petrecută în parc,
ne cunoaştem unii
pe alţii mult mai
bine. îi spun cum
Trey a părăsit

C0NrƒŽ8fl
8H

clasa pentru a merge la baie şi cum, după ce domnul Reggie a pornit să-l caute pe Trey, Ramón a plecat şi el să dea un telefon. Şi apoi, îi spun, s-a întâmplat.

S-a auzit împuşcătura. Pe urmă elevii au alergat pe holuri ca furnicile, inclusiv eu.

Oftează, de
parcă nu s-ar
fi aşteptat la
această parte
a poveştii. Dar
ştim amândoi
că acesta era
singurul final
posibil.
Faptele sunt
fapte.

— Deci

oricare dintre băieţii

aceia ar fi putut face

asta, spune ea.

Ridic din umeri. Dar ei spun că nu.

— Îţi mai aminteşti ceva din ziua aceea? întreabă ea. Orice?

— Nu, îi răspund.

Nu menţionez deloc arma pe care am găsit-o.

— A fost doar o zi normală. Era meci în seara

aceea, aşa că
erau pe-acolo
oameni care
făceau
videoclipuri şi
alte chestii. Erau
oameni cum ar fi
donatorii şi
voluntarii care
instalau, peste
tot, decoraţiuni...

Rămân cu ideea
neterminată.
Observasem că
oamenii puneau
decoraţiuni.
Imagini, fanioane
şi alte lucruri. Pe

C0NrƒÂ8fl
8H

unii dintre ei îi
cunoşteam vag –
părinţii unora
dintre băieţi,
profesori, elevi,
inclusiv Omar,
puştiul de la
birouri. Omar.
Faţa lui îmi
stăruie în minte,
aşa cum ţi se
lipeşte pe dinţi un
miez de floricele
de porumb, acum
că Trey mi-a zis
ce-a văzut
Solomon – pe
Omar ieşind din
biroul lui Moore.

— Ce este?

întreabă mama.

Trebuie să-mi fi citit

ceva pe faţă.

— Mă

gândesc la cineva.

— La cine?

— Keyana este ca un detectiv superavocat, explic – omiţând să menţionez

faptul că ea este şi iubita mea. Mă ajută să găsesc dovezi pentru a-mi salva reputaţia.

— Şi cum aţi făcut asta fără telefon? spune ea ridicând din sprâncene până-n tavan.

— Ah...

— Ştii ce, nu-mi spune, zice apoi, fluturându-şi mâinile. Dar o

să-ţi spun eu ceva, fereşte-te de necazuri, mă înţelegi? Trebuie să faci totul onest şi legal. O singură mişcare greşită te poate trimite la închisoare.

Dau din cap în tăcere, gândindu-mă, simţind cum transpiraţia începe să mi se prelingă pe spate. Nu-i pot spune mamei că plănuiesc să ies

C0NrfȩBfl
8H

pe furiş mai
târziu şi să mă
strecor în şcoală.
Să revin la locul
faptei pentru a
căuta ceea ce ar
putea fi arma
crimei.

Ştiu că e un risc
uriaş. Dar asta
trebuie să fac.

* * *

Afără simt pe faţă

aerul rece.
întotdeauna mi-au
plăcut nopţile din
DC, mai ales când
vremea e aşa,
exact cum
trebuie. E liniște,
în afără de vaietul
constant de
sirene, pe care
abia dacă-l mai
aud. Cred că am
învăţat să trăiesc
cu sunetul ăsta.

O maşină de
poliţie trece cu
viteză şi,
instinctiv, îmi

C0NrfȻ8fl
8H

creşte pulsul. E ruşinos că nu e nimeni care să ne protejeze, ci doar să ne ia la rost. Mă gândesc la tatăl meu. Cât de dezamăgit ar fi dacă aş ajunge într-o închisoare, împreună cu el. Nu dezamăgit de mine, ci de el însuşi.

Alung gândul ăsta. În niciun caz nu voi merge la închisoare pentru

o crimă pe care n-
am comis-o. Dau
cu piciorul într-o
piatră de pe
stradă pentru a
elibera o parte
din tensiune. în
mod normal aş
compune un ritm,
aş scrie o
partitură. Sau
chiar o poezie.
Dar, fără telefon,
nu există nimic
care să-mi
potolească mintea
agitată. Deci am
lăsat gândul să
treacă,

C0Nrfȩ8fl
8H

imaginându-mi
cum ar putea fi
viaţa de cealaltă
parte a acestei
imense porcării.

Mă întâlnesc cu
Keyana în spatele
şcolii. Poartă un
hanorac închis la
culoare şi o şapcă
neagră.

— De ce eşti

îmbrăcată ca un

zilier? întreb.

Nu pot să nu

zâmbesc puţin.

— E o şcoală

de băieţi, spune ea.

Nu pot să intru

acolo arătând ca o

fată.

Urăsc să-i spun asta, dar hanoracul şi şapca aia n-o fac să arate ca un tip. Privind trupul acela zvelt, în formă

de clepsidră, nu cred că ar putea să se înşele cineva. Dar tac şi păstrez gândul pentru mine.

— Dacă suntem prinşi, nu va conta dacă eşti băiat, fată sau altceva. O să fim terminaţi. Eşti sigură că vrei să faci asta? Pot oricând să intru singur. De fapt, poate că aşa ar fi

chiar mai bine. Nu vreau să te implici şi mai mult în povestea asta.

Keyana se gândeşte o clipă. E prima dată când o văd nesigură. Se uită în ochii mei.

— Sunt alături de tine, J.B., spune ea.

Fără să stau pe gânduri, o îmbrăţişez şi ea mă strânge cu

putere la piept. Mă simt atât de bine să am pe cineva în care pot avea încredere.

— Acum, cum intrăm? şopteşte ea.

— Vino după mine. Dar trebuie să fim extrem de atenţi, îi răspund, întinzându-i o pereche

de mănuşi. Pune-le pe astea. Nu putem lăsa amprente.

O conduc în spate, unde e o uşă spartă. Dar, spre marea mea surpriză, are un ditamai lanţul cu lacăt.

— Rahat.

Ar fi trebuit să ştiu că,

mai devreme sau mai târziu, îşi vor da seama că această uşă a fost forţată.

— Şi acum ce facem?

Studiez încuietoarea.

— Nu cumva, întâmplător, ai nişte agrafe de

păr?

— Câte îţi trebuie?

— Două.

Keyana îşi bagă mâna sub şapcă şi umblă prin păr, întinzându-mi exact obiectele de care aveam nevoie.

— Ar merge astea?

— Perfect.

C0NrƒŽ8fl
8H

Desfac una dintre agrafe şi încep să deblochez încuietoarea. O abilitate pe care am deprins-o forţând dulapurile de la piscină.

După câteva mişcări potrivite cu agrafele, încuietoarea se deschide. Mă uit la Keyana şi ea scutură din cap.

— Nici nu vreau să ştiu, zice ea.

Mă uit peste umăr
şi deschid uşa,
apoi Keyana şi cu
mine ne
strecurăm în
şcoală şi închid,
uşor, uşa în urma
noastră.

înăuntru, clădirea
e scăldată în
întuneric şi linişte.
îmi scot lanterna
ca să luminez în
jur. Nu m-am mai
întors în Promise
de la împuşcătură
şi chiar mă sperie
să fiu aici, acum.

Mai ales că
lanterna
luminează doar la
câţiva metri în
faţa noastră.
Fiecare pas pare
mai zgomotos
decât cel
dinaintea lui,
răsunând prin
sălile goale.

— Ce

căutăm, mai exact?

şopteşte Keyana.

— 303, spun

eu.

— Hah?

— Scuză-mă, dulapul numărul 303. Luis mi-a trimis un mesaj spunând că acela e dulapul lui Omar.

— Ah.

în timp ce ne îndreptăm spre treptele care duc la etaj, trecem pe lângă baia în care am găsit pistolul.

C0Nrfȩ8fl
8H

Oare chiar l-a
folosit cineva
pentru a comite
crima? Sau, dacă
intru acolo, acum,
îl voi găsi unde l-
am lăsat? Neatins
şi nevăzut?

Mă hotărăsc să aflu.

S-ar putea să nu mai

am vreodată o altă

şansă.

— îţi

aminteşti arma

despre care ţi-am
povestit? şoptesc
eu.

— Da.

— Ei bine,
am găsit-o în baia
aceea, spun eu,
arătând spre uşă.
Mă opresc şi mă uit
la Keyana.

C0NrfȻ8fl
8H

— îmi pare

rău. Trebuie să ştiu.

Keyana

încuviinţează.

Mă apropii şi intru

încet în baie, cu

grijă să nu fac

niciun zgomot.
în interior, şcoala
arată exact la fel
ca în ziua aceea.
Acea zi

nenorocită, când viaţa la Promise a trecut de la rău la mai rău. încăperea e liniştită, neatinsă. Întru în aceeaşi cabină şi mă ridic încet, pe aceeaşi toaletă, privind în sus la tavan. Una dintre plăci e deplasată. Eu am pus-o înapoi, nu-i aşa? Ştiu că aşa am făcut.

Cu mâinile tremurânde, o

dau laoparte. întind mâna înăuntru, pipăind în jur. Nimic. L-am împins atât de departe? Ridic lanterna sus şi stau în vârful picioarelor pe scaunul de toaletă.

A... a dispărut. încremenesc. Cea mai mare spaimă a mea se adevereşte. Mă grăbesc să ies din baie, către

Keyana.

— Pistolul a dispărut. L-a luat cineva! Trebuie să fi fost pistolul cu care a fost omorât Moore. Şi... şi l-aş fi putut opri dacă aş fi spus ceva.

Stau acolo, încremenit. Aş fi putut împiedica moartea lui Moore. Am fost atât de prost să cred că, dacă ascund pistolul,

totul va fi OK. Alunec în jos, pe perete, îngropându-mi faţa în mâini.

— La naiba.

Nu pot să cred aşa ceva.

Keyana îşi pune mâna pe umărul meu.

— E în

regulă. Poate nu l-a găsit criminalul, ci polițiștii.

— Asta nu mă ajută – amprentele mele sunt încă pe armă!

— Da, dar dacă nu este arma crimei, sunt sigură că-şi vor da seama, nu? Cu ajutorul expertizei

balistice sau aşa
ceva?

Are dreptate.
Totuşi am îndoieli.
Arma crimei sau
nu, amprentele
mele pe un pistol
n-ar da bine
deloc.

— în

concluzie, nu ne

putem opri aici.

Trebuie să căutăm

în continuare.

Ea are din nou

dreptate şi încetez

să-mi mai plâng de

milă.

— Aşa este.

Hai să mergem.
Când ajungem la
dulapul lui Omar,
ştiu exact ce am
de făcut. Am
forţat
încuietoarea
propriului meu
dulap de un

C0Nrfȩ8fl
8H

milion de ori, iar a lui Omar e la fel de uşor de deschis. Scot pixul din buzunarul de la spate al pantalonilor, îl fixez cu vârful în laterala încuietorii încastrate şi răsucesc de trei ori în sens invers acelor de ceasornic. Când se deschide, Keyana îmi aruncă o privire.

— Nu e ce crezi tu, îi spun.

Ea ridică din sprâncene şi-şi ţuguie buzele, iar eu încerc să nu râd din nou. În schimb, mă întorc către dulapul lui Omar şi aprind lanterna.

— Ce dezordine, şopteşte ea.

Chiar e dezordine. Hârtii care se revarsă peste tot, fotografii şi articole în stive

C0NrƒŽ8fl
8H

gata să cadă în orice clipă.

— Trebuie să ne grăbim, spun eu, uitându-mă în stânga şi-n dreapta pe hol de parcă cineva ar putea să iasă dintr-o sală şi să ne prindă în orice moment.
Scot un teanc de hârtii, ţinându-le pe celelalte ca să nu se răstoarne.
Keyana face un pas pentru a

prinde mormanul
de rechizite care
cade, în timp ce
eu cern hârtiile.

Un teanc alunecă
şi se prăbuşeşte
pe podea cu o
bufnitură.
încremenim
amândoi şi eu
sting lanterna.

— Auzi

ceva? şoptesc eu.

— Doar pe

tine, răspunde

C0NrƒÂ8fl
8H

Keyana.

După ce ne

asigurăm că suntem

singuri, aprind

lanterna din nou.

— Ce-a fost

asta? spune ea.

Mă aplec să ridic

teancul care a căzut

şi îngheţ de groază.

Sunt zeci de fotografii ciudate cu directorul Moore pe holuri, în afara şcolii şi chiar la el acasă.

— OK, spune Keyana, fotografiile astea nu sunt deloc înfricoşătoare.

— De ce naiba ar avea aceste poze cu Moore în dulapul lui?

Keyana şi cu mine ne uităm unul la altul, gândindu-ne amândoi la acelaşi

C0NrƒŽ8fl
8H

lucru.

— Ce altceva mai e acolo? Poate nişte dovezi care îl leagă puternic de crimă? Poate chiar un pistol?

Ridic privirea la Keyana când spune cuvântul pistol.

— Zic şi eu! Dacă avem noroc.

Eu clatin din cap şi mă uit mai departe printre vrafurile de hârtii până când ceva

îmi atrage privirea.

— Ce? Ce este?

— Uite, spun, întorcând documentul.

— E de la Moore, spune ea, surprinsă. Cererea dumneavoastră pentru finanţarea din fondul Promise a fost refuzată. Folosirea banilor pentru materiale fotografice ar fi o

utilizare inadecvată a fondurilor, care au ca obiectiv proiecte legate de înscrierea la făcultate. Banii din fondul Promise nu pot fi folosiţi pentru proiecte personale.

— Aşadar, Omar a solicitat bani din fondul Promise şi Moore l-a refuzat, şoptesc eu.

Keyana se uită la mine cu o expresie serioasă.

— Mă întreb ce făcea Omar în biroul lui Moore, în ziua aceea. Crezi oare că...

Chiar atunci auzim o uşă închizându-se. Ridicăm privirea şi vedem un fascicul de lumină venind de după colţ.

— La dracu',

C0NrƒÂ8fl
8H

trebuie să fie paza.
Repede, ascunde-te!

O trag pe Keyana
într-o nişă din
apropiere, în faţa
sălii de muzică.
încerc uşa, dar e
încuiată. Ne
înghesuim şi mai
aproape. Atât de
aproape, încât o
simt lipită de
mine. Oricât de
lipit aş fi de ea,
încerc să mă
concentrez să nu
scot niciun sunet
şi să nu fac nicio
mişcare. Raza de

lumină se apropie de noi, iar acum pot auzi cum paşii apăsaţi ai paznicului se apropie. Mă uit la Keyana, în ochii ei, şi-mi dau seama că e speriată. Are mult mai mult de pierdut decât mine.

— Am o idee, numai să ai încredere în mine.

C0NrƒÂ8fl
8H

Scotocesc în

buzunar şi scot o

monedă.

—

Aşteaptă...
înainte ca ea să
termine, arunc
moneda cât pot de
departe, pe hol, şi
o trag cu mine la
podea.
De îndată ce
moneda
aterizează cu un
clinchet, văd cum

lanterna
paznicului se
roteşte într-acolo.
Sper că va muşca
momeala şi va
merge în direcţia
respectivă. Dar
apoi gardianul îşi
încetează orice
mişcare. Rămâne
pe loc ca şi cum
ar căuta ceva. Sau
pe cineva.

Pentru o secundă,
nu mă pot gândi
decât că voi fi
prins şi acest
lucru mă va face

să par vinovat,
deşi nu făceam
altceva decât să-
mi dovedesc
nevinovăţia.

Tocmai când mă
gândesc s-o iau pe
Keyana şi s-o
zbughim,
gardianul începe
să se mişte din
nou. Paşii lui sunt
repezi, când
trece, grăbit, pe
lângă noi.

— A plecat,
şoptesc, cât
pot de încet.

Hai să luăm dosarele şi să plecăm naibii de aici.

Luăm tot ce putem din dulapul lui Omar, apoi îl închidem la loc. începem să simţim că ne aflăm pe urmele principalului suspect.

CAPITOLUL 20

C0NrfȩBfl
8H

Discuţia

TREY

N I C O
M A R T I N E Z

Caut numele online,
ca să văd ce pot
găsi.

După ce-am văzut-
o pe doamna Hali
cu detectivul Bo,
m-am gândit că
poate fi un pic
prea riscant să
continui s-o
urmăresc. Trebuie

să mă gândesc la un alt mod de a obţine mai multe informaţii despre ea. Dar, între timp, mi-a atras atenţia unul dintre celelalte nume. Nico.

Ştiam câte ceva despre toţi ceilalţi suspecţi, cu excepţia lui Nico, aşa că m- am gândit să aflu tot ce se poate afla despre el. Pe ecranul computerului meu

C0NrƒÂ8fl
8H

apar câteva profiluri, dar niciunul nu aparţine acelui Nico pe care-l caut eu. Mai dau clic pe câteva pagini, dar, se pare, fără rezultat. Trec la imagini online şi le parcurg până când văd o faţă cunoscută. Dau clic pe una dintre poze pentru a o mări. Este Nico.

Doar că nu e acel Nico cu care sunt

obişnuit eu. Acest Nico are ochii duri şi capul ras, expunându-şi tatuajul de pe ceafă. Imaginea este din timpul unui proces.

„Nico Martínez e acuzat de tentativă de omor, în legătură cu afilierea sa la banda Dioses del Humo”, citesc în şoaptă.

Nu pot să cred! Nico face parte din

C0NrƒÂ8fl
8H

Dioses del Humo?!

Mă cuprinde o
furie oarbă.
Probabil că
Ramón îl cunoaşte
pe Nico. Acum,
neliniştea lui
Ramón se explică.
S-a uitat în
pământ, la
picioare, când noi
am rostit numele
lui Nico, de parcă
ar fi ascuns ceva.
De ce-ar ţine
detaliul secret,
dacă n-a fost
cumva implicat?

Aud paşii unchiului T venind pe hol şi trântesc capacul laptopului. Mă prefac că dorm. Aş prefera să nu fiu deranjat, dacă nu e neapărată nevoie.

— Trey, eşti îmbrăcat?

Sunt uluit. Unchiul T nu m-a întrebat niciodată aşa ceva. De obicei, pur şi simplu intră, ori

de câte ori are chef. Sunt atât de şocat, încât uit că ar trebui să mă prefac că dorm.

— Da, strig, în timp ce mă ridic în capul oaselor pe pat.

Unchiul T intră şi se aşază la picioarele patului. Pare mult mai obosit decât de obicei.

— Trey.

Tocmai am primit

un telefon şi cred că

este timpul să

vorbim.

Mi se strânge inima.

— Un

telefon despre ce?

întreb.

— Poliţia a spus că a identificat tipul de armă cu care a fost omorât directorul tău. Au

cercetat armele înregistrate la această adresă şi au găsit-o pe-a mea, care se pare că se potriveşte cu marca şi modelul armei folosite pentru uciderea lui Moore.

Nici măcar nu mă pot uita la unchiul meu. încep să plâng pe neaşteptate.

Sincer, mă simt bine. E o eliberare. Secretul apăsase

foarte greu asupra mea şi nici nu mi-am dat seama de asta. Cea mai mare frică a mea se adevereşte. Sunt oarecum responsabil pentru moartea directorului Moore.

Mă linişteşte să cred că, oricine l-a ucis pe Moore, poate ar fi făcut-o oricum, cu sau fără arma

unchiului meu.
Dar cu siguranţă
prezenţa
pistolului a
contat.

în timp ce mă
priveşte
plângând, unchiul
T mă îngrozeşte
cu calmul lui.
Simt că s-ar putea
năpusti, în orice
moment, ca să mă
strângă de gât
până mă omoară.
Ca să mă cruţe de
propria suferinţă.
— Le-am

spus poliţiştilor că mi-am căutat arma şi n-am găsit-o, continuă unchiul T. Le-am mai spus că ar fi putut fi furată şi n-am observat, deoarece n-am folosit-o recent. Desigur, asta nu va ţine cu adevărat. Sună prea nevinovat.

Nu mă pot uita în ochii lui.

— Eşti aici, directorul

C0NrƒŽ8fl
8H

tău a fost împuşcat şi arma mea a dispărut. Uită-te la mine, Trey.

Aud ceva ce n-am simţit niciodată în vocea lui. O urmă de îngrijorare. Sau poate chiar frică. Mă uit la el.

— Unde e

pistolul, Trey?

— Nu ştiu.

Ţi-am luat geanta

din greşeală în acea

dimineaţă.

— De ce nu

te-ai întors acasă?

— N-am vrut să întârzii la şcoală – aş fi fost pus pe banca de rezerve la meci.

— De ce n-ai sunat?

— N-am vrut să te înfurii pe mine. Aşa că am ascuns

pistolul, în caz că s-ar fi făcut verificarea dulapurilor. Dar când m-am întors să-l caut, dispăruse.

Unchiul T îşi mută privirea de la mine şi se uită în altă direcţie. Multă vreme, ca şi cum fie se gândea ce să spună, fie îşi ascundea

chipul, de ruşine. N-aş putea spune.

— îmi pare rău, Trey, spune el, întorcându-se, în sfârşit, din nou spre mine. Eu... eu cred că am eşuat în ceea ce te priveşte, dacă tu crezi că nu poţi vorbi cu mine când ai probleme. Am vrut doar să-ţi fie bine, fiule. Să fii extraordinar. N-ai timp, Trey.

N-ai timp să fii un
tăntălău
oarecare. Şi am
încercat să te
oblig să fii bărbat,
în singurul mod
pe care-l cunosc.
Aşa cum mi-a
arătat tatăl meu.
Dar poate m-am
înşelat. Şi acum
preţul poate fi
chiar viaţa ta. îmi
pare rău. Am să
găsesc eu o
soluţie...
Unchiul meu se
ridică şi pleacă,
închizând uşor

uşa în urma lui.
Mă şterg pe faţă.

Mă gândesc la
antrenorul care
striga: Gândeşte-
te la joc, Jackson!
Voi mai juca
vreodată? Mă
gândesc la ce a
spus derbedeul de
Solomon online:
gluma aceea
despre mine şi
baschetul din
închisoare. Chiar
acesta-i viitorul
meu? Să fiu
aruncat la gunoi,

C0NrfȻ8fl
8H

aşa cum păţesc atât de mulţi oameni? Toată viaţa mea? Tot viitorul meu?

Aşadar, glonţul se potriveşte cu tipul de armă pe care eu am dus-o la şcoală, din întâmplare, în ziua aceea. Dar, de fapt, n-au găsit arma. încă. Şi cred că s-ar putea să ştiu unde este.

CAPITOLUL 21
Nico

RAMÓN

Poţi percepe
moartea ca pe
ceva foarte
îndepărtat, până
când se întâmplă
chiar în faţa ta.

Oamenii îşi
închipuie că, doar
pentru că ai
crescut pe
teritoriul
bandelor, eşti
amorţit în faţa
unor lucruri, cum
ar fi ceea ce s-a

C0NrfȻ8fl
8H

întâmplat cu domnul Moore. Asta pur şi simplu nu-i adevărat. De când s-a întâmplat, îmi simt corpul inundat de apă. Am învăţat, când eram mic, să nu trec niciodată prin aceste oceane neclintite: sunt pline cu mizerie şi uneori cu electricitate, deci, dacă nu ai grijă, te-ai putea trezi curentat.

N-ar trebui să ies
din casă, dar nu
pot sta pasiv, la
cutie. Ştiu că
trebuie să-l
cercetez mai
îndeaproape pe
Nico, dar m-am
oprit pentru că
mi-e frică de ce-aş
putea descoperi.
Şi sunt îngrozit de
ce mi-ar face
banda Dioses,
dacă m-ar prinde
în flagrant. Aşa că
rămân pe veranda
din spate, ba
stând pe bancă,

C0NrƒÂ8fl
8H

ba mărşăluind în
sus şi-n jos.

Tocmai m-am
aşezat iar, când
telefonul meu
vibrează puternic
pe veranda pustie.
îl înşfac.

E un mesaj de grup
de la Keyana.

Trebuie să
găsim arma
crimei. Singura
cale de a
demonstra cine
a comis crima e

să găsim arma,
nu? Pe ea sunt
amprentele
criminalului.
Aşa s-ar explica
totul.

încerc să-mi suprim
furia. Scriu înapoi
repede:
Faci ca totul să
sune atât de simplu.
Nu-i atât de uşor.

Nu răspunde
nimeni, indiferent
cât de mult timp

C0Nrfȩ8fl
8H

mă uit la ecran. Frustrat, îl arunc înapoi pe verandă. Mă gândesc la Ever şi la schimbul pe care l-a făcut cu Nico pe strada Bosetti numărul 314. Poate chiar este atât de uşor. E timpul să încetez cu amânările şi pretextele.

Mă ridic ca un fulger şi toată apa electrificată a

inundaţiilor îmi
trece ca un curent
prin şira spinării.

¿Podria ser?[14] *Respir prelung. Mă uit la ceas. Arată că abuela mai are mult până să ajungă acasă. Cum se numea restaurantul în care l-am văzut pe Nico? Caut pe Google adresa, strada Bosetti numărul 314, şi iată-l, El Rincon.*

Formez numărul
de telefon al
restaurantului şi,

C0Nrfȩ8fl
8H

după ce sună de câteva ori, o voce blândă răspunde.

— Bună ziua şi mulţumim că aţi sunat la El Rincon. Eu sunt Anabel. Cu ce vă pot fi de folos?

îmi îngroş vocea încercând să par mai matur.

— Da, Nico este acolo în seara asta? Trebuie să-i aduc ceva.

— Da, cred că este încă

aici. Ştiu că tura lui se termină în curând. Vreţi să vorbiţi cu el?

închid imediat telefonul. Ăsta ar putea fi tipul pe care-l căutăm.

Sunt deja încălţat şi cu telefonul în mână. îmi bag cuţitul în buzunar, pentru orice eventualitate, şi o zbughesc pe uşa din faţă, sperând că Nico mă va conduce, cumva, la arma crimei.

C0NrƒÂ8fl
8H

E o seară
neobişnuit de
tăcută. îmi
imaginez că-l voi
urmări pe Nico
până acasă, să văd
unde locuieşte.
Apoi, la un
moment dat, mă
voi duce să
scotocesc puţin şi
să văd ce găsesc
înăuntru. Dacă
descopăr arma,
gata, sunt liber.
Dacă nu, poate
mai există ceva
acolo care să-mi
ofere vreun

indiciu despre ce s-a întâmplat cu domnul Moore.

Restaurantul e suficient de aproape ca să pot merge pe jos şi aerul proaspăt m-ar putea ajuta. Când mă apropii de clădire, îl văd. Nico Martinez părăseşte restaurantul în uniforma lui de bucătar, cu şorţul aruncat pe umăr, după o zi lungă de muncă.

C0NrƒŽ8fl
8H

Pentru un scurt
moment, chiar
începe să-mi pară
rău pentru el.
Oare lucrează la
Promise şi apoi
vine să muncească
încă un schimb în
alt loc? îmi
aminteşte de
abuela mea, care
lucrează mereu.
Efortul e unul
foarte mare.

Nico merge pe
stradă şi eu la fel,
menţinându-mă,
cu grijă, la o
distanţă sigură

faţă de el, chiar
dacă afără e
întuneric şi nu are
cum să mă
observe.

Trece pe lângă o
staţie de autobuz,
ceea ce mă face să
cred că locuieşte
în zonă. Şi mai
bine. Apoi coteşte
la dreapta pe o
alee.

Nu e cel mai
fericit loc prin
care să urmăreşti
pe cineva despre
care crezi că este

criminal, dar ce variante am? Dacă nu rezolvăm acest caz în curând, probabil că o să ne înfunde pe toţi.

Întru pe alee şi mă opresc în loc. Nico a dispărut. Mijesc ochii, uitându-mă prin ceaţa fină, dar nu-l desluşesc.

Imposibil, îmi şoptesc.

Mă târăsc încet pe alee, uitându-mă la clădirile din

jurul meu. Toate
întunecate şi
pustii, fără niciun
semn de viaţă,
darămite de Nico.
Ajung la
jumătatea
aleii când
îmi dau
seama.
Nico a
scăpat de
mine
intenţionat.
Dar de ce?
Ce anume
ascunde?

Spaima îmi alunecă
pe şira spinării –

dacă mi-a văzut faţa?

Mă întorc grăbit pe drumul pe care am venit, când, dintr-odată, mă trezesc împins cu putere din spate şi pus la pământ. Aterizez cu zgomot, scoţându-mi cuţitul, pentru a-l alunga pe hoţ.

Dar înainte să mă ridic, simt ţeava

rece a unui pistol în ceafă.

— Ce mama dracului, mă urmăreşti!

Nu e deloc un hoţ oarecare. E un criminal. E Nico.

— Nu, te rog, îmi pare rău!

C0NrfȻ8fl
8H

Sunt şocat că m-a prins atât de repede. La fel de adevărat este că strada te învaţă să fii conştient de ceea ce se întâmplă în jurul tău. Ar fi trebuit să ştiu că nu îi pot ţine piept.

— Vorbeşte! strigă el, apăsând pistolul şi mai tare de ţeasta mea.

— Eu... eu...

Nu ştiu ce să spun. Adevărul?

Să-i spui unui potenţial criminal că sunt pe urmele lui? Pe o alee întunecată, unde nu mă poate auzi nimeni? N-aveam de ales.

— Nico, strig eu. Ăsta este numele dumitale, nu?! Domnul Martinez?

Preţ de o clipă se lasă liniştea. Deodată simt că pistolul se îndepărtează şi văd o mână

întinsă. O apuc, iar Nico mă ajută să mă ridic în picioare.

Mă aştept să-l văd îndreptând ţeava pistolului direct spre mine. Dar stai... nu are nicio armă. Doar degetele lui mă împungeau în cap.

Nico mijeşte ochii în timp ce încearcă să mă vadă în întuneric.

—

Ramón.

Ramón, ce
naiba faci?
De ce eşti
afără, aici, la
ora asta din
noapte? De
ce mă
urmăreşti?!

Mă dau înapoi încet,

pentru a pune o

oarecare distanţă

între noi.

— îmi... îmi

pare rău. Voiam

C0NrfȩBfl
8H

doar să vorbesc cu

tine.

— Despre ce

anume?

Nico se uită în jur de parcă aş vrea să-i întind o capcană. îmi dau seama că e plin de nervi.

Nu m-am gândit niciodată la asta, dar dacă Nico nu e criminalul, probabil că mă

bănuieşte şi el pe
mine aşa cum şi
eu îl bănuiesc pe
el.

— Nu ştiam

că eşti unul dintre

Dioses.

— Asta a

fost acum ceva

vreme.

— Ai fost la

închisoare?

— Da. Şi? Nu pot să-l întreb de-a dreptul dacă e un criminal, aşa că găsesc o cale de a afla mai multe.

— Doar că

te-am văzut cu Ever,

mai devreme.

— Ce?

— Ever. Ţi-a

dat un pachet.

Păreau a fi nişte

bani.

— De cât

timp mă urmăreşti,

puştiule?

— Doar

atunci... şi acum.

— De ce?

— Ei
bine... Adică, eşti
membru al
bandei. Moore a

pus să-l aresteze
pe vărul meu
César şi Dioses au
vrut să se
răzbune. Aşa că
am crezut...

Nico oftează şi

clatină din cap, de

parcă ar fi

dezamăgit că a fost

descoperit.

— Nu ştii

nimic, puştiule,

spune el, făcând

un pas spre mine.

îi susţin privirea,

aşteptând să

spună mai mult.
— Pentru
că am cazier şi
am fost unul
dintre Dioses,
crezi că l-am ucis
pe Moore?

S-a cam dus orice
încercare de a
ocoli adevărul.

Dau din cap, cu o mână încleştată pe cuţit, în cazul în care se va întâmpla ceva îngrozitor.

Nico îşi freacă bărbia şi chicoteşte scurt înainte să continue.

— în mod ironic, banii pe care m-ai văzut tu primindu-i de la Ever erau un avans pentru El Rincón. Bănuiesc că César a auzit

că locul se vinde
şi a vrut să se
mişte repede,
pentru a-l păstra
„în cartier”. N-au
avut nimic de-a
face cu Moore.

Nu pot să-mi cred
urechilor. Acum
are sens ce-a spus
César exact
înainte de a fi
arestat. „Poate că
există o altă
opţiune. Un alt
local, ştii?” Se
gândise deja la
toate.

C0NrƒÂ8fl
8H

Mă simt mândru şi
trist în acelaşi timp.

Mândru de vărul
meu că s-a gândit
serios să-şi
schimbe stilul de
viaţă. Mândru de
mine că l-am făcut
să mă asculte.
Dar sunt trist că a
trebuit să-i
suspectez pe
Dioses pentru
asta. Mulţi dintre
ei încearcă să-şi
găsească drumul.
Ei n-au putut să
meargă la o
şcoală ca Urban

Promise Prep.

— îmi pare rău, domnule. Eu... nu ştiu ce să spun. Sunt speriat, ştii?

Brusc mă cuprinde o dorinţă stupidă de a plânge. Mă frec foarte tare pe faţă, alungând această stare. Nu ştiu de ce, dar Nico se şterge şi el la ochi.

— Ai un avocat? întreabă el.

— Da, dar e

C0NrƒÂ8fl
8H

cam greu să ajung la el.

Nico clatină din nou din cap.

— Nu-i lăsa să te doboare cu povestea asta, spune el, întorcându-se să plece. Fă tot ce poţi. Şi, când ţi se întâmplă un rahat de genul ăsta, întotdeauna cel mai bine e să începi prin

a urmări banii.

— Ce vrei să spui?

— Uite, eu nu ştiu mare lucru, răspunde Nico. Dar noi, angajaţii de la cantină, vorbim între noi şi credem că şcoala nu are de ce să aibă nevoie să se strângă la buzunar, cu atât de multe sponsorizări şi

C0NrfȩBfl
8H

granturi care vin.

— Crezi că fură cineva bani de la şcoală?

— Aşa cum ţi-am spus, nu ştiu multe. Dar dacă eu aş fi în situaţia asta, aş găsi o cale să sap mai adânc.

Cu aceste cuvinte,

Nico se

îndepărtează.

—

Mulţumesc, spun
eu sufocat, dar el
e deja lângă
ieşirea din alee.
Aproape că a
dispărut din
vedere când strig
după el:
— îmi pare
rău.

C0NrfȻ8fl
8H

Se opreşte şi aproape cred că o să mă ignore. Dar el se uită la mine peste umăr.

— Şi mie.

Şi apoi dispare.

[14] „Ar putea fi asa?” – în sn. în orig. IN.t.f.

ŞTIRI DE

ULTIMĂ ORĂ:

ANCHETA

CRIMEI DE LA

PROMISE

în cadrul
investigaţiei aflate
în derulare, poliţia
a folosit analize
balistice pentru a
identifica tipul de
armă folosit la
împuşcătură.
Oamenii legii au
conchis că tipul de
pistol utilizat se
potriveşte cu
calibrul armei

C0NrƒÂ8fl
8H

deţinute de unul dintre aparţinătorii celor trei suspecţi.

Am solicitat comentarii despre această descoperire, dar cel care ne-a furnizat informaţia, care a cerut să rămână anonim, a refuzat să le exprime.

Rămâneţi cu noi pentru a fi la curent cu cele mai

proaspete informaţii despre crima de la Promise.

CAPITOLUL 22
Confuzie

TREY

A doua zi după ce ne-am întâlnit în parc, primesc un mesaj de la Ramón, cum că vrea să ne vedem din nou toţi, mai pe seară. Mi se

aprinde o flacără
în piept.
Bineînţeles că
vreau să mă
întâlnesc cu el.
Fiindcă acum ştiu
că deţine
informaţii despre
ceea ce s-a
întâmplat în acea
zi şi sunt al naibii
de sigur că,
mergând să
vorbim, voi afla
adevărul.

Şmecheria este să
aştept ca unchiul
meu să se culce.
Şi mama, de

asemenea, pentru
că, de data asta,
nu poate veni cu
mine în această
scurtă călătorie.
Unchiul meu nu
stă niciodată până
târziu – se culcă
devreme, ca să se
trezească
devreme. Omul
rămâne militar.
Dar a-l aştepta să
se culce e ca şi
cum aş aştepta să
fiarbă apa dintr-o
oală.

între timp, cel
care dă în clocot

sunt eu. Abia
începeam să am
încredere în
Ramón. Cel mai
rău sentiment din
lume este când
cineva îţi trădează
încrederea. Mai
ales când eşti ca
mine şi nu ai
oricum încredere
în prea mulţi
oameni. Când
Keyana dă mesaj
spunând că ea şi
J.B. sunt pe drum
spre întâlnire, pur
şi simplu mă
plimb agitat în sus

şi-n jos prin
camera mea. Sunt
nerăbdător să-l
confrunt pe
Ramón în privinţa
lui Nico.

Mă uit la ceas.
9:38. Luminile la
mama sunt stinse.
Unchiul meu de
obicei adoarme cu
exactitatea unui
ceas, la 9:30, aşa
că mă pun în
mişcare.

în sfârşit, sar pe
fereastră,
răcoarea nopţii

cuprinzându-mi gâtul. îmi ridic gluga şi mă îndrept spre magazinul de cartier unde Ramón vrea să ne întâlnim. Alerg, dar nu prea repede. Nu vreau să fiu stors de energie când voi da nas în nas cu Ramón.

Mă aştept să-i găsesc pe toţi relaxaţi şi aşteptând să-mi fac apariţia, dar,

înainte chiar să cotesc pe stradă, îi aud strigând. E prea întuneric pentru a vedea cu adevărat ce se întâmplă, aşa că-mi iau picioarele la spinare şi sprintez pe drum, gata să sar la bătaie – în acest punct nici nu-mi prea pasă cu cine.

— Ce se întâmplă? întreb eu, îndreptându-mă spre grup.

Toţi încremenesc şi

C0NrƒŽ8fl
8H

se întorc către mine.

— Noi ar trebui să te întrebăm asta pe tine! zice Ramón când îşi dă seama că sunt eu.

Atunci, Keyana şi

J.B. se răsucesc şi ei

spre mine.

— Despre ce

mama dracului

vorbiţi? ţip, prins pe

picior greşit.

— Nu face

pe prostul! strigă

Ramón. Cineva

minte şi nu sunt eu

ăla!

— Nici eu.
Te prezint şi
mamei dacă vrei,
nu avem şi nici nu
am avut vreodată
o armă, spune J.B.

— Nici

C0NrƒŽ8fl
8H

abuela mea, adaugă

Ramón.

— Trey?

spune Magda încet.

Ai văzut ştirile?

Simt că mi se

opreşte inima.

J.B. se întoarce spre

mine cu ochii

îngustaţi. La fel şi

Keyana.

— Nu le-am citit... ce s-a întâmplat? spun eu repede.

Imediat ce apuc să vorbesc, Keyana scoate un articol. Mă prefac că-l citesc, dar ştiu deja ce conţine. Eu şi unchiul meu tocmai am vorbit despre asta, dar

nu mi-am imaginat că descoperirea va fi făcută publică. Cel puţin nu atât de repede.

— Eu... Nu ştiu...

— Mincinosule! Tu ai făcut-o, nu-i aşa?! Ramón sare la mine. J.B. păşeşte între noi să-l reţină.

Am rămas fără cuvinte. Presiunea mă copleşeşte şi nu cred că-i pot face faţă prea

mult.

— Ăsta..., a fost un accident..., izbucnesc eu.

— Tu eşti autorul crimei! strigă Ramón, aproape de parcă nu-i vine să creadă. Tu l-ai ucis! L-ai ucis pe directorul Moore!

— BA NU, nu l-am ucis! urlu şi eu. Nu la accidentul acela mă refer! Aducerea armei a

C0NrƒŽ8fl
8H

fost accidentul! N-
am ucis pe
nimeni! Am
încercat s-o
ascund...

— Ce să

ascunzi?!

— Pistolul!

Explic cum am luat

din greşeală geanta

unchiului meu.
— Aşa că,
decât să merg
acasă şi să fiu

suspendat de la meci, am intrat în şcoală prin uşa de la subsol, pentru a evita detectoarele de metale din faţă, şi am ascuns arma în baia de acolo. Dar când m-am întors s-o iau, dispăruse. A luat-o altcineva.

— Asta-i o vrăjeală, spune Ramón, încremenit, uitându-se la toţi ceilalţi din jurul nostru,

îndemnându-i să
mă atace şi ei.
Minte!

— Nu minte,

îl întrerupe J.B.,

apoi se uită în jos, la

pământ.

Mă întorc spre el,

surprins.

— N-ar fi

putut să-l împuşte

pe Moore cu arma aia.

J.B. se uită direct la mine.

— Ai ascuns pistolul în rezervorul toaletei, nu?

Mă uit la el, neîncrezător, apoi

C0Nrfȩ8fl
8H

dau încet din cap.

— Da, şopteşte el, iar Keyana se uită şi ea la el, fără cuvinte.

— Eu l-am găsit. Şi m-am gândit că va trage cineva cu el în şcoală. Aşa că l-am ascuns într-un panou din tavan, crezând că nu-l va găsi nimeni. Trey nu a avut de unde să ştie unde l-am ascuns.

Aproape că-mi vine

să-l îmbrăţişez pe J.B. în acel moment.

— Vedeţi? Când am cerut să merg la baie în timpul detenţiei, m-am dus să-l găsesc ca să-l pot aduce înapoi acasă. Şi imediat am aflat că cineva fusese deja împuşcat.

— Deci acolo te-ai dus în timpul detenţiei?

C0NrƒÂ8fl
8H

spune Ramón.

Dar apoi se întoarce

spre J.B. înainte ca

eu să pot răspunde.

— Aşadar,

ai avut pistolul...

însă acum îl

întrerup eu.

— Dar ştiu că tu nu acuzi pe nimeni, îi trântesc. Spune-

ne cine e, de fapt,
Nico Martinez,
Ramón.

— Ha?

bâiguie Ramón.

— Ai auzit

ce-am spus. Spune-

ne cine este Nico.

Magda se întoarce

spre Ramón.

— Despre ce

C0Nrfȩ8fl
8H

vorbeşte?

— Da, ce-i cu Nico? întreabă şi J.B.

Ramón oftează. Nu mai pare la fel de arţăgos.

— Nico a făcut parte din Dioses.

Vestea cade ca o

bombă asupra

grupului.

—

Stai aşa,
strigă J.B.
Tipul cu
dosar penal,
pe care te-ai
oferit tu să-l
verifici, e în
banda ta?

— Şi are o
acuzaţie de
tentativă de omor,
spun eu.

— Nu ştiam asta, zice Ramón. Şi nu este banda mea. Tipul e nevinovat, l- am verificat. E pe calea cea dreaptă.

— Acum cine spune vrăjeli? mârâi eu.

— Ramón, ştiai asta dinainte? Când ai spus că-l vei verifica pe Nico? întreabă Keyana.

— Păi, l-

am verificat. Dar singurul motiv pentru care n-am spus nimic a fost pentru că ştiam că veţi deveni suspicioşi. Dar nu putea fi Nico; de fapt, nici măcar nu era acolo în momentul împuşcăturii. Era deja la cealaltă slujbă a lui. Am verificat.

— Ar fi trebuit să ne spui ceva, şopteşte Magda.

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

— Mai întâi aveam nevoie de toate informaţiile, ca să pot explica! Nu e cu nimic diferit de faptul că Trey nu ne-a spus despre armă. Sau J.B. nu ne-a vorbit despre pistol deloc – şi încă nu ştim ce-a făcut cu el. Sau de ce avea sânge pe cămaşă!

Deodată, o voce din întuneric ne opreşte pe toţi.

îmi ia un minut să-l recunosc, dar apoi Unk iese din umbră.

— Voi, copii, trebuie să vă folosiţi creierele, zice el. Credeam că şcoala aia ar fi trebuit să vă facă mai deştepţi.

Sunt pe cale să strig la el să-şi vadă de treburile lui, dar J.B. vorbeşte primul.

— Ce vrei să spui, Unk?

— Vreau să spun că, dacă aţi fi atât de deştepţi pe cât ar trebui să fiţi, aţi vedea că cineva încearcă să demonstreze că unul dintre voi a comis crima. Mai bine fiţi atenţi, spune Unk, sorbind ceva dintr-o pungă de hârtie maro.
Apoi dispare din nou în umbră, de parcă n-ar fi fost niciodată

acolo.

— Are dreptate, fraţilor. Dacă nu avem încredere unii în ceilalţi, nu vom reuşi. Altcineva trage sforile. Trebuie să ne spunem totul unul altuia. E singura variantă, zice Keyana.

Aşa e, cum spune ea. Rămânem cu

C0NrƒÂ8fl
8H

toţii, acolo, în
tăcere.
J.B. loveşte cu
piciorul în pământ,
de parcă ar vrea să
spună mai multe.
— Mie, când
sunt anxios, îmi
curge sânge din nas,
şopteşte J.B.

E prima dată când îl

văd nesigur pe el.

— Când am emoţii, transpir şi, uneori, îmi dă borşul pe nas. De aceea aveam sânge pe haine în ziua aceea. împuşcătura a declanşat sângerarea.

— Chiar nu ne ajută cu nimic faptul că toate poveştile

C0NrƒÂ8fl
8H

noastre sună ca nişte minciuni absolute, spun eu.

Toată lumea chicoteşte. îmi prinde bine că mi-am regăsit simţul umorului.

— Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu arma. La fel ca Trey, m-am întors după pistol, dar dispăruse. Am verificat din nou, când ne-am uitat în dulapul lui Omar, spune J.B.

— Omar? întreabă Magda.

— Da, Omar, continuă J.B. Eu şi Keyana am fost la Promise şi am căutat în dulapul lui Omar. Am găsit nişte chestii tulburătoare. Asta voiam să vă arătăm în seara asta înainte de...

J.B. se întoarce spre mine.

— înţelegi tu...

C0NrƒÂ8fl
8H

J.B. scoate un dosar şi-l deschide. E plin cu tot felul de notiţe despre directorul Moore. Unde a lucrat, unde a locuit. Sunt chiar şi fotografii cu Moore în apropierea şcolii şi chiar intrând şi ieşind din casa lui.
— Ce mama dracului sunt astea? întreabă Ramón înaintea mea.

— Erau în dulapul lui Omar. împreună cu asta.

J.B. îi dă Magdei un document.

— Se pare că i s-a refuzat o finanţare din fondul Promise.

J.B. dă din cap.

C0NrƒŽ8fl
8H

— Dar lucrul ciudat e că, deşi există o rezervă de bani pentru a plăti făcultatea oricărui elev de la Promise care nu-şi poate permite asta, n-am auzit niciodată de vreun elev care să fi primit vreo bursă. în plus, Moore dădea mereu afără orice elev care nu avea să obţină o bursă de la vreo universitate,

bazată pe studii academice sau nevoi financiare.

— Dacă e adevărat, pare a fi o înşelătorie. Unde se duc banii ăştia, dacă nu la elevi? întreabă Keyana.

Era o întrebare de zece puncte. Una pe care nu ne gândiserăm să ne-o punem.

— Nico mi-a zis să

urmăresc banii, spune Ramón. Doar că lucrurile nu se leagă, fiindcă Promise primeşte foarte mulţi bani de la donatori, dar nu se ştie cum sunt folosiţi.

Face o pauză, de parcă ar fi încercat să prelucreze ceva în mintea lui.

— Vă puteţi imagina cum ar fi dacă Ennis ar fi aflat că banii pe care-i

aducea în Promise erau doar o escrocherie? Vă puteţi imagina cum ar fi dacă era şi el implicat?

Ne trec fiorii la gândul unei conspiraţii.

— Keyana a pus o întrebare excelentă. Unde se duc banii? Dacă putem să descoperim asta, poate găsim indiciul necesar pentru rezolvarea

crimei, spune J.B. Trebuie să existe un registru cu o evidenţă a fondurilor.

— Ce ziceţi de puştiul ăsta, Omar? adaugă Magda. Pare din ce în ce mai dubioasă treaba. Nu numai că are toate fotografiile astea cu Moore, dar pare-se că a avut şi un conflict cu el, în

legătură cu refuzul de a-i acorda finanţarea.

— M-am gândit şi eu la asta, zice J.B. Şi ştiu un mod de a prinde doi iepuri dintr-o lovitură.

Mă uit la J.B. şi-mi dau seama că se gândeşte la acelaşi lucru ca şi mine. Trebuie să vorbim cu Omar.

C0NrƒÂ8fl
8H

Magdalena Peña

E ca şi cum, indiferent cine a comis crima, a făcut-o ştiind că vor fi acolo o mulţime de suspecţi care să-i abată pe poliţişti de pe urmele lui. Sunt criminali care scapă mereu pentru că sunt deştepţi? Sau pentru că au

noroc?

După ce-am
plecat de la
magazin, am
ajuns acasă şi l-
am găsit pe César
pe canapea,
uitându-se la TV.
Are în continuare
la gleznă brăţara
pentru arest la
domiciliu. La TV,
prezentatorul
local vorbeşte
despre viitorul
memorial pentru
Moore, care se
pregăteşte la

C0NrƒÂ8fl
8H

Promise Prep. Totul este straniu. Mă uit o vreme, în tăcere.

— Nu te bucuri că n-ai fost niciodată la Promise? spun până la urmă, sperând că va râde.

Sunt uşurată când face asta. Mi se pare că nu l-am auzit râzând de mult, mult timp.

— Cu siguranţă, zice el. O grămadă de gangsteri p-acolo...

Râdem, dar nu pot să nu mă simt tristă. Totul este o mare porcărie şi, chiar dacă cred mai mult decât niciodată că vărul meu e nevinovat – acum că îi cunosc şi pe J.B. şi pe Trey —, lucrurile n-au făcut decât să se complice.

Şi, dacă nu putem

C0NrƒÂ8fl
8H

descoperi ceva în curând, unul dintre ei va intra la închisoare.

La televizor, prezentatorul cu dinţi strălucitori trăncăneşte mai departe:

—

Celebrarea vieţii acestui om incredibil va include dezvăluirea portretului comandat de succesorul său, Wilson Hicks,

directorul interimar. El va prezida ceremonia, în cadrul căreia liderii comunităţii vor cere să ne unim cu toţii pentru a onora realizările şi moştenirea acestui om unic în DC, Kenneth Moore.

— Cine crezi c-a făcut-o? îl întreb pe César când încep reclamele.

El păstrează tăcerea atât de

mult, încât cred că fie nu m-a auzit, fie preferă să mă ignore. Dar când vorbeşte, ridică din umeri şi se uită în jos la brăţara de la glezna lui.

— Acest soi de crimă e legat de putere, răspunde el. Când oamenii puternici sunt ucişi, întotdeauna este vorba de putere. O mulţime de băieţi

săraci merg la Promise. Cineva a vrut ca Moore să ştie că nu era cu adevărat regele.

— Se pare că e periculos să ocupi tronul, spun eu.

— Epuizant, răspunde el.

Pare atât de obosit. Mă apropii puţin şi-mi sprijin capul pe umărul lui, aşa cum făceam înainte. Fratele meu nu se

C0NrƒÂ8fl
8H

îndepărtează.

Nimeni

Nu pot spune nimic.

Am prea multe de

pierdut.

Uneori, cheia

supravieţuirii e să

rămâi invizibil.

Keyana Glenn

E miezul nopţii când Magda trimite un mesaj întregului grup:

Cine-ar fi putut dori să demonstreze că Moore nu era rege?

Răspund:

C0NrƒÂ8fl
8H

Toată lumea ar trebui să deschidă ochii ca să vedem dacă nu cumva vom găsi azi vreun răspuns.

Am făcut multe cercetări şi am învăţat un lucru: banii fac lumea să se învârtă. Şi nu doar lumea, ci şi şcolile. Şi mai ales şcoli ca

Promise.

Adică, de la bun
început, e o mare
măgărie că unele
şcoli primesc mai
multă susţinere
decât altele. Şi,
cumva, şcolile cu
copii care arată ca
mine par să tragă
întotdeauna băţul
cel scurt. Ca tot
ceea ce se
întâmplă pe lume,
iar asta mă face
nu numai să vreau
să devin avocat,
dar chiar să dau

C0NrfȻ8fl
8H

legi sau ceva în genul ăsta.

Dar şcolile independente, cum e şi Promise, sunt altceva şi, în timp ce stau pe pat uitându-mă prin telefon, aflu din ce în ce mai multe. Directori ca Moore se pot transforma rapid într-un un soi de vedete şi sunt aproape ca unii dintre acei predicatori evanghelici care

devin celebri
rostind cuvântul
lui Dumnezeu şi
apoi pleacă în
turneu, salvând
pasămite suflete
sub lumina
reflectoarelor.
Găsesc zeci de
articole care
descriu
ascensiunea lui
Moore în DC. A
fost aşa de iubit!
Găsesc poze cu
el, vechi şi noi, cu
profesori, părinţi
şi elevi, într-una
arată radios,

C0NrƒŽ8fl
8H

alături cu
doamna Hali.
Zâmbetul ei e
atât de larg, încât
pare că-i ajunge
la urechi.
Fotografia a fost
făcută la
inaugurarea
şcolii Promise.
Citatul de sub
imagine spune
despre cât de
mândră este
doamna Hali,
pentru că
urmează să i se
alăture lui Moore
în „această

misiune”.

Da, mormăi eu în şoaptă, gândindu-mă la ce i-a făcut Moore lui J.B. Misiunea de a încerca să lupţi cu nişte adolescenţi ca şi cum ar fi nişte bărbaţi în toată firea.

Cu cât aflu mai multe despre Moore şi despre cariera lui, cu atât îmi fac o imagine mai

completă despre cine era el. Dincolo de regulile de rahat pe care le-a impus din ce în ce mai dur la Promise, părea genul de om căruia îi plăcea să fie admirat. în anumite privinţe, el nu era cu mult diferit de fetele din Mercy, care vin să-i mediteze pe băieţi la engleză. S-a uitat la tipi ca J.B.,

Trey şi Ramón şi
a văzut ceva...
greşit la ei. Ceva
care trebuia
îndesat într-un
tipar, rupându-le
toate oasele,
pentru a le face
să intre acolo
perfect.

Poate că ei îi
aminteau de ceva ce
nu-i plăcea la el
însuşi.

E greu să te uiţi
la toate
fotografiile
zâmbitoare ale lui
Moore în costum

– la gale de binefacere, la strângeri de fonduri, la evenimente de la Capitol Hill, strângând mâini, fiind bătut pe umăr şi zâmbind la cameră – când tipi ca J.B. n-au voie nici măcar să zâmbească dacă se află între zidurile de la Promise. Când se întâmplă să-i curgă sânge din nas şi i se trece

în foaia matricolă că a participat la o încăierare.

Pun telefonul pe modul silenţios, lăsându-mi mintea să rătăcească. La Promise, Moore era conducător suprem şi nimeni nu l-a contestat vreodată. Pe teritoriul unui regat, ceea ce face sau spune regele nu poate fi rău. Când auzi de un rege răsturnat

C0NrƒŽ8fl
8H

de la putere, ca în Urzeala tronurilor, ameninţarea vine de cele mai multe ori din afara regatului.

Gândurile mele se îndreaptă imediat către Stanley Ennis.

Din câte am descoperit, Ennis e stăpânul propriului său regat. Finanţează expediţii în junglă şi pe munţi, deţine o mulţime de firme

şi donează
suficient pentru ca
diverse lucruri
importante să-i
poarte numele.

Dar când au fost
publicate e-
mailurile
amenințătoare,
mi-a trecut prin
minte că nu par
să vină de la el.
Trebuia să fii
alături de mine şi
ai decis să-mi
întorci spatele.

Mă uit afară, la
strada liniştită, şi
nu pot să nu-mi

închipui cartierul drept potenţial teritoriu, nu al unei bande ca Dioses del Humo, ci al politicienilor şi al comitetelor şcolare, al consilierilor şi directorilor şi al acelor oameni care s-au fotografiat alături de directorul Moore, ale căror exagerări l-au transformat într-un salvator al „băieţilor

rătăciţi”, în timp ce el sfărâma orice bucurie din aceştia. Ăsta este în întregime regatul lor, oameni ca Stanley Ennis – care plătesc pentru construcţia unei săli de sport la o şcoală, apoi aduc băieţi să joace în ea. Soldaţi de jucărie, piese de şah mutate pe suprafaţa unei table, în timp ce

C0NrfȻ8fl
8H

oamenii puternici
obţin fonduri de
stat. Eu habar n-
am avut că sunt
atât de mulţi bani
în şcoli precum
Promise, până
când n-am
început să citesc
despre Moore şi
despre cariera sa
regală.

îmi scot din nou
telefonul şi trimit un
mesaj grupului.

Băieţi de la

Promise, când este următorul meci al echipei de baschet? Trebuie să găsim o modalitate de a-l urmări pe Ennis şi de a afla mai multe.

CAPITOLUL 23
Confruntare

C0NrƒÂ8fl
8H

a

J.B.

Eu, Trey şi Ramón
aşteptăm pe
strada pe care se
află clădirea
Promise chiar
înainte ca elevii
să iasă din şcoală.
Trey şi-a adus
chiar şi binoclul,
ca să putem
păstra distanţa,
dar să şi vedem
totuşi uşa din

faţă. Trebuie să recunosc că munca în colaborare cu Trey şi Ramón începe să aibă avantajele sale.

Plănuim să aşteptăm ca Omar să părăsească şcoala şi apoi să discutăm cu el, pentru a vedea ce şi cum. Nu cred că acest copil e o problemă, dar nu pot scăpa de gândul că, dacă el e cel care a tras,

C0NrfȻ8fl
8H

s-ar putea să aibă totuşi arma asupra lui. Ar putea s-o folosească împotriva mea, dacă ajungem să ne ciocnim.

Nu l-am cunoscut bine pe Omar, dar ştiu că acest băiat e ciudat. Nu vorbeşte niciodată, nici măcar nu se uită la tine. Faptul că am găsit la el toate fotografiile acelea cu Moore

m-a speriat. Urăsc să spun asta, dar mi l- aş putea imagina apăsând pe trăgaci.

Cu toţii purtăm uniformele, pentru a ne amesteca în mulţime, în timp ce copiii roiesc pe stradă. Este ideea lui Trey, dar mă îndoiesc că va funcţiona. Mă uit la ceas. 5:00 după-amiază. A venit momentul. Şi imediat se aude

C0Nrfȩ8fl
8H

soneria şcolii, iar
băieţii se revarsă
pe străzi,
nerăbdători să
iasă din acel loc.

— Iată-l,

strigă Ramón.

Arată din cap către

un copil slab, care

coboară treptele.

— Da, el

este. Se pare că vine

pe-aici, spun eu.

Ne aplecăm în spatele zidului şcolii, în timp ce Omar vine în direcţia noastră. După ce trece, pornim pe urmele lui.

— Când ar trebui să ne apropiem de el? întreabă Ramón.

— De

îndată ce strada este liberă, spun eu. Probabil că merge pe jos spre autobuz. Trebuie doar să-l prindem înainte de a se urca.

Mai mergem câteva străzi înainte de a scăpa de mulţimea de la Promise. Suntem doar noi şi Omar pe

stradă.

— Acum e şansa noastră.

Lungesc pasul ca să-l prind din urmă pe Omar.

îi aud pe Ramón şi Trey mergând şi ei mai repede. Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că Omar are căştile pe urechi şi nu mă aude. Folosesc acest avantaj şi mă duc direct spre el. întind

mâna după geanta lui cu cărţi şi i-o smulg de pe umăr, asigurându-mă că i-am luat arma, în caz că o avea la el. Se răsuceşte brusc.

— Hei, tu,

ce faci?! scârţâie el.

Dar când ne vede pe

toţi trei postându-ne

în faţa lui, o ia la

fugă.

— La naiba, prindeţi-1! strig eu. Sprintăm după Omar preţ de alte câteva străzi. Trebuie să recunosc, puştiul e rapid. Probabil pentru că toată viaţa lui a fugit de bătăuşi. Trey îl prinde în cele din urmă şi-l pune la pământ. Ramón şi cu mine ajungem la scurt timp şi, ghemuiţi

C0Nrfȩ8fl
8H

deasupra lui Omar, încercăm să ne tragem sufletul.

— Ce naiba faceţi? strigă el.

— Am putea să te întrebăm acelaşi lucru. De ce fugi?

— Vrei să spui de ce fug de cei trei suspecţi de crimă care par să vrea să mă atace? Ah, nu ştiu ce să zic. Ce vreţi?

înflăcărarea lui mă surprinde. Mă aşteptam să se facă mic în faţa noastră, dar nu se întâmplă asta.

— Explică asta, ordon eu, scoţând dosarul.

— Dosarul meu! De unde îl ai?

— Nu contează. De ce ai imaginile astea cu Moore? Şi spune-ne ce ştii despre fondul Promise!

Omar se schimbă

la faţă, de parcă ar şti ceva ce noi nu ştim. Se ridică şi se îndepărtează. Priveşte în jur şi nu-mi dau seama dacă se uită după ajutor sau vrea să se asigure că suntem singuri. Face un pas spre noi şi se apleacă spre cercul pe care-l formăm.

— Niciunul dintre voi n-a comis crima, aşa e?

Ne uităm, cu toţii, unul la altul.

— Nu, n-am comis-o, răspund eu. Dar nu ştiu dacă putem spune acelaşi lucru despre tine. Am auzit că ai fost ultima persoană văzută împreună cu Moore. Şi, potrivit acestei scrisori, ai avut şi un motiv.

Omar scutură din cap.

C0NrƒƒBfl
8H

— Nu ştii ce vorbeşti. Am fotografiile alea ale lui Moore pentru că făceam un articol despre el, pentru consiliul şcolii. Făcea lobby pentru un alt campus Promise şi dorea să susţină o prezentare.

Omar se scarpină nervos pe frunte şi inspiră adânc, pregătindu-se să continue.

— M-am gândit că ar trebui să-mi iau măcar nişte echipamente de filmare noi, dar el mi-a spus că aceasta este o oportunitate pentru mine. Atunci când consiliul îmi va vedea munca, poate mă va sprijini la făcultate sau la alt rahat de genul ăsta. însă am început să văd

C0NrƒÂ8fl
8H

unele lucruri. Că, de exemplu, în ciuda faptului că mi s-a spus că fondul Promise este exclusiv pentru ajutor de şcolarizare, consiliul cere ca fondurile să fie accesibile tuturor elevilor pentru mai multe scopuri: cărţi, uniforme, echipamente extraşcolare, nu doar pentru făcultate. Moore

nu ne-a spus
niciodată asta.
Deci, când mi-a
refuzat cererea,
am ştiut că se
întâmplă ceva.

Omar s-a oprit,
uitându-se peste
umăr. Am făcut şi
noi la fel. Părea că
suntem singuri,
aşa că a continuat.

— Am
început să-l
urmăresc în afara
sesiunilor noastre
de fotografie. Aşa
am dezlegat

C0NrƒŽ8fl
8H

misterul lui Moore. Fura bani din fond.

Era ca explozia unei bombe. Directorul Moore propovăduia întotdeauna perfecţiunea, excelenţa şi disciplina, dar totul era o minciună. Sincer, sunt dezamăgit. Orice făcea Moore, poate că asta l-a ucis.

— Cred că a aflat cineva ce făcea şi a început să-l ameninţe.

— E-mailurile acelea..., spune Ramon.

— Exact. Cine a făcut asta ştia ce învârte

C0NrƒÂ8fl
8H

directorul şi nu-i plăcea.

Eu şi băieţii schimbăm o privire. Povestea lui Omar sună aproape ca o explicaţie, mai ales având în vedere informaţiile pe care le aveam deja. Nu înseamnă totuşi că este adevărată.

— Păi, stai puţin, de ce ziceai

că ai fost văzut cu Moore înainte de crimă? întreb.

— Ţi-am spus că m-a pus să-i fac proiectul ăla. Trebuia să-i iau un interviu în seara aceea. Era ultima parte a proiectului. M-am dus la el în birou şi am încercat să instalez microfonul, dar era nevoie de nişte bandă de înregistrare ca să fie totul pus la

punct. Am ieşit din birou şi, înainte să-mi găsesc caseta, am auzit împuşcătura. Uite, spune Omar în timp ce scoate un fluturaş din buzunar.

E anunţată comemorarea lui Moore.

— Voi pune filmarea pe care am făcut-o la memorial, trebuie să mă credeţi.

Stăm cu toţii acolo, uitându-ne

la fluturaşul ce
anunţă
comemorarea
morţii premature
a lui Moore.
Amintindu-ne cum
a fost să auzim o
împuşcătură din
ultimul loc la care
ne-am fi aşteptat.
Violenţa în oraşul
meu e un lucru
banal, dar nu mi-
am imaginat
niciodată că se
poate întâmpla
aşa ceva în
interiorul şcolii
Promise. Nu în

C0NrƒŽ8fl
8H

felul acesta. Ceea ce mi-a reamintit doar faptul că nu suntem nicăieri în siguranţă.

— Voi aveţi alţi suspecţi pe listă? întreabă Omar.

— Ne-am gândit că Dioses ar fi putut fi responsabili, spun eu, privindu-l pe Ramón. Se zvonea că Moore a pus să fie arestat un şef de-ai bandei şi că aceasta are pe

cineva înăuntru. Dar a fost o fundătură.

— Mai e şi doamna Hali. A apărut la Promise în ziua în care Moore a fost ucis şi e căsătorită cu unul dintre poliţiştii din acest caz. Destul de suspect, adaugă Trey.

Omar ridică privirea.

— Nu

C0NrƒÂ8fl
8H

cred că ar fi putut s-o facă doamna Hali. Am văzut-o îndreptându-se spre locul de desfăşurare a meciului, chiar înainte de împuşcătură.

Trey, Ramón şi cu mine schimbăm o privire. Chiar dacă nu ne place să tăiem încă un suspect de pe listă, simţim eliminarea doamnei Hali ca

pe un pas în direcţia corectă. Rup tăcerea.

— Bine, dacă nu e doamna Hali, nici tu şi nici Dioses, cred că nu mai rămâne decât... Ennis. Stanley Ennis. El e un donator important al şcolii Promise şi e ultima persoană trecută în jurnalul vizitatorilor lui Moore.

Faţa lui Omar se

C0NrƒŁ8fl
8H

lumineză.

— Îl cunosc! îmi cere mereu să filmez la meciurile de baschet. Şi pentru că investighez mai atent fondul Promise, azi, de pildă, chiar am descoperit ceva. Pot să... ăă... vreţi să-mi daţi geanta cu cărţi?

Mă uit la Omar, întrebându-mă dacă pot avea încredere în el.

Arunc o privire în geantă, pentru a mă asigura că nu există nicio armă acolo. Sunt doar rechizite pentru şcoală şi câteva obiective pentru cameră.

— Scuze, frate. Poftim, spun eu, întinzându-i ghiozdanul lui Omar.

Scotoceşte prin el, răsfoind hârtiile, până când găseşte ce caută.

— OK. Aici e. Am reuşit să

C0NrƒÂ8fl
8H

accesez sistemul
ca să văd care
cereri fuseseră
acceptate sau
respinse pentru
finanţarea din
fondul Promise.
Sunt o mulţime de
respingeri.
Aproape toate
sunt respinse. Dar
este un copil care
primeşte
întotdeauna banii
pe care-i cere.
Uită-te la nume.

Omar întoarce
pagina şi ne arată.
Stan Lee.

— Stan Lee. Ca tipul de la Marvel? întreb eu.

— Da, sau ca... donatorul. Stanley Ennis. Băieţi, nu există niciun Stan Lee la şcoala noastră. Stanley Ennis e cel mai important donator, nu? Fondurile sunt furate şi, cumva, un băiat care nu învaţă aici primeşte mereu o porţie din banii noştri? Ori Stanley

fura de la şcoală şi Moore trebuia să plătească, poate că Ennis chiar îl şantaja, ori Moore fura pentru el şi folosea un nume, cum ar fi pe cel al lui Stanley, pentru a deruta pe oricine i-ar fi dat de urmă. Oricum, doar unul dintre ei mai este acum în viaţă.

Piesele se aranjează, toate, la locul lor.

Stanley şi Moore desfăşurau un fel de operaţiune, afacerea a mers prost şi cineva trebuia să plătească pentru asta. Nu e mult diferit de ceea ce se întâmplă pe străzi.

— Azi e meci, spune Trey fără măcar să se gândească. Ennis este, probabil, în şcoală chiar acum.

C0NrƒŽ8fl
8H

Brandon Jenkins

Când Trey mi-a trimis un mesaj pentru a-mi cere să-i fac o favoare, aproape că am spus nu.

Mama încă nu ştie că am vorbit cu el. Dacă ar afla, ar face urât. Dar el este partenerul meu. Eu joc pe poziţia 1, el pe 2.

Şi deja i-am
greşit, ignorându-
l. îi cam sunt
dator.

Dar, la naiba, ar fi
trebuit să spun nu.

Ar fi fost mai bine
să mă duc la
antrenament. în
schimb, a trebuit
să fiu prostănac şi
să accept să-l
urmăresc pe
Stanley Ennis,
după ore. Când l-
am întrebat pe
Trey de ce naiba
facem asta, a spus

C0Nrfȩ8fl
8H

doar că asta-i tot ce se poate face pentru a afla adevărul despre cine l-a ucis pe domnul Moore. Dar, cum ziceam, îi sunt dator.

Aşa că iată cum mi-am petrecut ultimele patruzeci şi cinci de minute: ascunzându-mă în vestiar, în baie, oriunde, pentru a-l evita pe domnul Reggie în timp ce el se plimba prin şcoală în sus şi-n

jos, pentru a se asigura că au plecat toţi, în afără de sportivi, şi aşteptând să plece domnul Ennis. Nu ştiu cum naiba se aşteaptă Trey să-l urmăresc odată ce ieşim afără – nu e ca şi cum aş fi James Bond sau ca şi cum aş avea o grămadă de posibilităţi de deghizare. în plus, Ennis mă cunoaşte prea

C0Nrfȩ8fl
8H

bine. Dacă mă vede şi mă recunoaşte, o să mă întrebe direct ce naiba fac. Şi toată lumea ştie că nu mă pricep prea bine să mint.

Aşadar, iată-mă ascuns în sala de conferinţe, încercând să găsesc o poziţie în care să nu amorţesc, şi îi trimit un mesaj lui Trey ca să-i spun că asta este o idee îngrozitoare, când

aud voci care se
apropie. Sala de
conferinţe este
lângă uşa prin
care domnul
Ennis iese mereu
ca să-şi parcheze
Porsche-ul, pe
terenul lateral,
unde sunt
camerele de luat
vederi – deci ştiu
că una dintre voci
este a lui.
Sala de conferinţe
are ferestre de
sticlă pe toate
cele patru laturi,
deci, dacă vin

dintr-un unghi greşit, se vor uita cu siguranţă înăuntru şi mă vor vedea.

— Sunt multe de analizat! spune Ennis.

Slavă Domnului – vin de pe holul din spatele meu şi nu mă vor vedea decât dacă intră aici.

— Dar tu eşti un om al strategiei.

Presupun că

domnul Ennis vorbeşte cu antrenorul, deoarece acesta este de obicei cel cu care discută, când vine la antrenament. Domnului Ennis îi place să vadă cum merge investiţia lui. Cu cât câştigăm mai multe jocuri, cu atât este mai fericit. Niciodată nu sunt sigur de ce oamenilor ca domnul Ennis le

C0NrfȻ8fl
8H

pasă atât de mult de performanţa sporturilor în şcoală, dar el am presupus întotdeauna că încearcă să-şi retrăiască tinereţea sau cam aşa ceva.

— Trebuie doar să-ţi menţii poziţia, spune Ennis. Ai primit o sarcină grea, dar dacă se poate cineva descurca în situaţia asta, tu

eşti acela.

Înima începe să-
mi bată cu putere.
Ştiu că, în filme,
oamenii sunt
prinşi întotdeauna
din cauza unui
detaliu stupid,
cum ar fi telefonul
care sună pe
nepusă masă.
Telefonul meu
este întotdeauna
pe modul
silenţios, dar
verific pentru
orice
eventualitate,

C0Nrfȩ8fl
8H

apoi îl îndes în buzunarul hanoracului, încercând să nu respir prea zgomotos.

— Apreciez încrederea ta, zice persoana cu care vorbeşte Ennis.

Vocea îmi este familiară, dar are un ton foarte coborât, aşa că n-o pot identifica.

— Va fi o

tranziţie grea

pentru noi toţi, dar

vom răzbi într-un fel

sau altul.

— Vom face

mai mult decât să

răzbim, spune

Ennis, chicotind.

Aud un foşnet de

hârtie.

— Ai tot
ce-ţi trebuie aici.

C0NrƒÂ8fl
8H

Asigură-te doar că activitatea nu se întrerupe şi totul se va linişti.

— Liniştea e bună.

Recunosc vocea acum – decanul Hicks. Directorul Hicks. Sunt destul de aproape de uşă ca să mă aplec şi să trag cu ochiul, dar nu îndrăznesc.

—

Întenţionez doar să păstrez aceeaşi

linie. Cine ştie, poate chiar să fac unele îmbunătăţiri.

— Ei bine, ştii că-mi place să aud asta!

îmi dau seama, doar din vocea lui, că Ennis zâmbeşte cu gura până la urechi. Apoi coboară glasul, aproape şoptind:

— Sper că eşti dispus să faci ce e nevoie

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru ca acest parteneriat să merite timpul investit. Al amândurora.

— Am fost întotdeauna un om de afaceri, răspunde Hicks. De aceea m-a angajat Moore. Nu mă încurc cu nimicuri!

— Ei bine, exact de asta avem nevoie, mai ales cu fondul Promise. O să

meargă strună şi asta?

— Voi face tot posibilul.

— Bun. Putem relua de unde a rămas Moore. Cum mai merg lucrurile? S-a făcut vreo arestare?

— Nu, din câte ştiu eu. Dar ştim că a făcut-o unul dintre băieţii aceia. E doar o chestiune de

timp. Poate că în curând vor putea să aplice puţină presiune, să-i facă să se întoarcă unul împotriva celorlalţi, ştii?

Asta îmi răscoleşte stomacul, dar Ennis scoate un sunet aprobator.

— Ei bine, trebuie să găsească pistolul! Toată poliţia asta pe care au adus-o în interiorul şi în afara şcolii... nu prea presează,

trebuie s-o spun.
Ar trebui să caute
în toate părţile şi
să-l găsească şi
apoi să facă o
blestemată de
arestare! Atunci
vom putea să
terminăm cu
toată mizeria asta
şi să mergem mai
departe. Să ne
întoarcem la
afaceri.
Apoi, deodată, Hicks
strigă:

—
SOLOMON! Ce faci
în sala asta?

îmi dau seama că
am avut ochii strâns
închişi, încercând să
devin invizibil. Dar
acum se deschid
larg. Şi constat că
mă uit direct la
Solomon, care stă în
afara sălii de
conferinţe, pe
partea opusă. De
unde se află, se uită
drept pe deasupra
capului meu, la
Hicks şi Ennis. Şi
mă poate vedea clar
ca lumina zilei. Se
uită la mine, cu o
expresie de şoc pe

faţă. Trey mi-a spus odată că Solomon este informator, aşa că practic mi se opreşte inima în loc, ştiind că e pe cale să mă dea în gât. Şi chiar directorului interimar în persoană.

Solomon clipeşte şi apoi ridică privirea, peste capul meu, la domnul Ennis şi Hicks.

— Tocmai am terminat de mutat cutiile din

C0NrƒŽ8fl
8H

vechiul dumneavoastră birou în biroul cel nou, spune Solomon.

Merge pe lângă fereastră, dar nu se mai uită la mine.

— Voiam să văd dacă mai aveţi nevoie să fac ceva, înainte să plec.

Nu îndrăznesc nici să respir, dar inima mi se desprinde de coaste şi porneşte să bată din nou. Nu-mi vine să cred că nu m-a dat de gol.

— Ah, mulţumesc, băiete. De fapt, mai există un ultim lucru pe care-l poţi face. Doamna Hali va veni aici să-şi adune obiectele personale rămase. Sunt câteva cutii în holul principal pe care domnul Reggie le-a lăsat acolo pentru ea. Ar trebui să sosească din clipă în clipă. Ai putea să te duci şi să te ocupi de asta. După aceea, eşti liber să

C0NrƒŽ8fl
8H

pleci.

— Am înţeles.

Solomon trece chiar pe lângă mine, dar nu se mai uită în direcţia mea. Când băiatul nu-l mai poate auzi, Hicks spune:

— Unul dintre cei buni.

Apoi el şi domnul Ennis ies prin uşile laterale, restul conversaţiei

lor
continuând
afără.

Treptat, reuşesc
să respir din nou,
apoi mă târăsc ca
un crab spre uşă,
rămânând
aproape de podea.
Au plecat. Ies
repede din sala de
conferinţe şi, pe
partea opusă a
holului, cu
telefonul deja în
mână, îi trimit
mesaj lui Trey.

C0NrƒÂ8fl
8H

Ennis părea
încordat.
Vorbea cu
Hicks. Nu
pare să
sufere prea
tare din
cauza lui
Moore, însă.
Au vorbit
numai despre
afaceri.
Despre
fondul
Promise.
Crezi că el
poate fi tipul
pe care-l
cauţi?

E-MAIL PRIMIT DE J.B., TREY & RAMÓN

E

x

p

e

d

i

t

o

C0NrfȻ8fl
8H

r

:

d

a

r

k

g

a

m

b

l

e

@

a

n

o

n

m

a

C0Nrƒƒƒƒƒƒ8fl
8H

i

l

.

c

o

m

C

ă

t

r

e

:

J

.

B

.

,

C0NrƒÂ8fl
8H

T

r

e

y

,

R

a

m

ó

n

V-am văzut. V-am văzut, ucigaşilor, furişându-vă în preajma şcolii. Ce căutaţi? Curând, poliţia vă va înhăţa pe toţi trei. Staţi departe sau o să vă pară rău.

Nimeni

Asta-i partea pe care o urăsc, dar

C0NrƒÂ8fl
8H

şi partea pe care o iubesc. Când intru într- o cameră şi nimeni nu-şi aminteşte numele meu. Este comod să fii un nimeni.

Nu rişti nimic, nu pierzi nimic. O viaţă plină de risc m-a învăţat că nu contează cât de jos zbori – atât timp cât nu te loveşti de sol. Prea sus înseamnă prea mult: zâmbete,

încruntări, somn, mişcare – şi oamenii încep să te observe. Prefer să zbor sub radar.

Sunt perfect pentru un loc cum e Promise şi recunosc că nu mulţi alţii sunt. Aici, în interiorul şcolii Promise, e uşor să fii invizibil.

Pe oameni nu-i deranjează să-ţi ceară să faci lucruri când eşti

C0Nrfȩ8fl
8H

un nimeni. Pentru că, chiar şi atunci când faci ce-ţi cer, ei tot nu te văd ca fiind cineva. Pentru ei, eşti doar un alt angrenaj al maşinăriei. Eşti imprimanta, eşti pixul, eşti tastatura, eşti telefonul. Eşti, poate, chiar o cameră video.

în cele din urmă, oamenii uită că eşti

acolo, te văd aşa cum vezi o lampă. Spun în faţa ta tot felul de lucruri, fără să se gândească. îşi dau cărţile pe faţă.

Vezi totul, chiar şi lucruri pe care ei nu intenţionează să le vezi. Lucruri pe care vor să nu le vezi.

Când eşti un nimeni, te-ai obişnuit să te

C0NrfȩBfl
8H

confunzi cu peisajul. Excelezi în a dispărea în zugrăveala cenuşie. Ai putea să stai în picioare în şcoală, să umbli pe holuri, cu camera în mână, înregistrând filmări ale afişelor proaspăt puse, unele dintre ele cu vopseaua încă strălucitoare, udă. în fundal e vuietul sălii de sport, plină de adolescenţi, toţi

devenind cineva în
prezenţa celuilalt,
în această
perioadă rară de
acceptare a
zgomotului şi a
bucuriei.
Apoi toată lumea
intră în sala de
sport, uşa se
închide şi eşti din
nou singur, un
nimeni înconjurat
de alţi nimeni.
Mergi înapoi prin
holul pustiu,
imaginându-ţi că
ai şansa să
demonstrezi mai

C0NrƒÂ8fl
8H

multă creativitate în felul în care tu vezi Promise. Acesta este modul tău preferat de a trăi şcoala. Aproape ca un mod de siguranţă. Nimeni nu se uită la tine. Toată lumea e ocupată. Nimeni nu se preface că-şi aminteşte numele tău.

Şi apoi zgomotul vocilor. Două persoane,

strigând, nu ştii
de unde. Apoi iată-
te acolo, în holul
din faţa ochilor
tăi. Doi bărbaţi.
Unul negru, unul
alb. înjurături,
strigăte. Se
ceartă.

Dac-ai avea camera
de filmat!!

Apoi este pistolul.
Te întorci imediat
la vederea lui. Dar
îl auzi
descărcându- se.
Forţa loviturii,
felul în care

zgomotul a umplut tot holul, pare să crape tavanul.

Nu trebuie să alergi. Ştii cum să dispari. Te estompezi în cadrul unei uşi. O clipă eşti acolo şi în clipa următoare ai dispărut. îl vezi pe alb ieşind din încăpere, dar el nu te zăreşte. Se grăbeşte să se îndepărteze. Întră pe scara de vizavi de birouri.

* * *

— Iată-te! Exact omul pe care am venit să-l văd!

Tresar pe dinăuntru. în exterior, mă rotesc calm pe scaunul de birou, pentru a mă întoarce cu faţa spre blat, unde Stanley Ennis se sprijină pe coate, cu mânecile cămăşii suflecate. Zâmbeşte ca un

C0NrƒÂ8fl
8H

agent de vânzări. îmi surâde mereu în felul ăsta şi întotdeauna mă întreb ce crede că-mi vinde. Ştiu că, de fapt, nu-i pasă dacă-mi place de el sau nu. Soiului ăsta de indivizi bogaţi nu trebuie să le pese, de obicei, de chestii de acest gen.

— Salut, domnule Ennis.

—

Suntem

pregătiţi

pentru

memorialul de

mâine? Totul

în bună

regulă?

încuviinţez.
— Da, domnule, în cea mai mare parte. Acum

C0NrƒŽ8fl
8H

pun la punct ultimele amănunte.

— Ai momentele importante din ultimul meci? Desigur, vreau să fie de bun-gust. Nu e nevoie să iasă prea mult în evidenţă la comemorare.

— Da, domnule. Arată grozav. Vi le pot

trimite înainte, dacă doriţi să le vedeţi.

Zâmbetul lui devine mai larg. Ah, asta urmărea. întotdeauna împinge oamenii să facă exact ce vrea el.

— Ar fi fantastic! Pot să-ţi trimit observaţiile pe care le am? Promit să nu ţi le

C0NrƒÂ8fl
8H

comunic în
ultimul moment.

— Desigur,

domnule Ennis.

— Eşti un

adevărat campion,

rânjeşte el.

Eu sunt computerul.

Sunt camera. Sunt

biroul. Sunt un

telefon.

Dar am şi un
telefon adevărat.
Când vibrează în
buzunar, aştept
până când domnul
Ennis îmi aruncă
un ultim rânjet de
dincolo de uşă,
pentru a mă uita
cine sună.

Trey. Un alt cineva
pe care au încercat
să-l transforme într-
un nimeni.

Bună, Omar.
Tocmai am primit

C0NrfȻ8fl
8H

un e-mail supărător. N-ai spus nimănui că am fost la şcoală, nu?

Mă uit la mesaj mult timp înainte să răspund.

Nu, tastez în cele din urmă. Înima ar trebui să-mi bată mai repede. Dar simt un calm ciudat. De parcă aş sta într-un castel de nisip privind valul cum se apropie. Este inevitabil.

încă nu-mi vine să
cred că ei îşi
imaginează că l-am
ucis pe Moore.
Aproape că sunt
jignit de asta, dar
îmi vine şi să râd.
Totuşi nu râd.
Având în vedere
cu ce s-au
confruntat, nu-i de
mirare că sunt
disperaţi să-şi dea
seama cine e
vinovatul. Pentru
prima dată,
regretul îşi înfige
ghearele în
măruntaiele mele.

C0NrƒÂ8fl
8H

Ar fi trebuit să
spun ceva când
mi-am dat seama
că Moore nu
gestiona fondurile
şcolii în mod
corect. Sunt oare
un laş?

Dar sunt un nimeni,
cine m-ar asculta?

Şi chiar dacă m-ar
asculta, chiar
dacă aş deveni
cineva pentru un
scurt moment, de
ce m-ar crede fără
dovezi? Şi cine
ştie în ce fel de

pericol m-aş putea pune?

Adevăratul criminal ar putea să mă atace apoi pe mine.

CAPITOLUL 24
Revelaţii

RAMÓN

Nu îmi pot scoate din minte acel e-mail pe care l-am primit de la ucigaş. Trebuie să fie

de la ucigaş.

Nu pentru că mi-e frică, dar mi s-a părut că îmi este familiar ceva din e- mail. Este aproape ca şi cum aş auzi vocea aceea venind din computer, dar nu pot desluşi a cui este. Să fim sinceri, oricine l-a trimis pare disperat, ceea ce trebuie să însemne că ne apropiem de

adevăr.

Mă hotărăsc să trimit un mesaj grupului ca să încercăm să lămurim misterul.

Ramón: Trey şi J.B., aţi primit şi voi e-mailul dubios?

Trey: Da. Trebuie să fie cineva care mai e încă în şcoală. Ennis a

C0NrƒŽ8fl
8H

fost acolo pentru
meciul de azi.

Keyana: J.B. spune
că şi-ar fi dorit să fi
văzut ceva.

Mă gândesc la
Omar, încercând
să-mi amintesc
dacă am văzut pe
cineva în picioare,
afără, oricine,
care să se uite
spre noi, dar eu
sunt scund.

Magda: Cu e-mailul, plus conversaţia dintre Ennis şi Hicks pe care a auzit-o Brandon şi chestiile despre fondul Promise pe care le-a menţionat Omar, se pare că Ennis este omul nostru.

Luis: Moore trebuie să fi făcut ceva ce le strica aranjamentul, deci Ennis a

C0NrƒŽ8fl
8H

scăpat de el.

Keyana: Cum ziceam şi mai devreme, trebuie să urmărim banii. Aşa că, acum, cum îl dovedim?

Avem nevoie de o dovadă puternică. Dar nu e ca şi cum nişte filmări video vor apărea

ca prin farmec,
după ce poliţiştii
au căutat peste
tot.

Stai puţin! Poate
camerele de
supraveghere de
la Promise n-au
înregistrat nimic,
dar dacă a primit
cineva o filmare
de la meci?

Apoi îmi amintesc
că Omar a spus că
plănuia să-i ia un
interviu
directorului
Moore, în faţa

C0NrfȻ8fl
8H

camerei, chiar înainte ca acesta să fie împuşcat. Trimit repede un mesaj.

Ramón: Omar, ai făcut filmări cu Moore în ziua împuşcăturii?

Omar: Nu, nici măcar n-am configurat camera. Am avut nişte probleme cu microfonul.

Ramón: Crezi că microfonul a prins ceva?
Omar: Hmm, nu cred, dar am să verific.

Dezamăgit, las telefonul jos şi mă întind, pe spate, pe pat. Merita să-l întreb pe Omar, dar, evident, ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat.

Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat şi la cât de întoarsă

C0NrƒÂ8fl
8H

pe dos a fost viaţa mea în ultimul timp. Mă gândesc la vremurile mele de la Promise şi la ultimele două zile în şcoală, înainte ca Moore să fie ucis. El îşi pierdea tot mai mult controlul, de aceea ne-a tratat aşa pe mine, pe J.B. şi pe Trey. N-a fost din cauza noastră.

Şi apoi mă loveşte un gând. Noi nu suntem băieţi răi,

dar Moore a fost
un om rău. în tot
acest timp m-am
gândit că am
făcut noi ceva
aiurea sau am
greşit într-un fel,
dar asta nici că
poate fi mai
departe de
adevăr. Moore
avea de-a face cu
propriile lui
încurcături.

Dar apoi un alt
gând mă izbeşte
şi sar din pat,
străbătut parcă

C0NrƒÂ8fl
8H

de un curent electric. îmi amintesc de ce e-mailul acela mi-e atât de familiar.

CAPITOLUL 25
înscenarea

J.B.

Keyana s-ar putea să fie cea mai deşteaptă fată pe care am întâlnit-o şi nu pot spune dacă asta se datorează

faptului că-şi
aminteşte fiecare
lucru pe care-l
vede sau pentru
că mintea ei
creează, în mod
constant, lucruri
noi. Oricum, sunt
destul de sigur că
ambele sunt
semne de
genialitate. Acest
plan nu s-ar fi
înfiripat niciodată
dacă n-ar fi
existat ea şi
Omar, cred. Dar
mai ales Keyana.
Şi exact asta îi

C0NrƒŽ8fl
8H

spun, în timp ce stăm în spatele magazinului lui Rocky, aşteptând să apară şi ceilalţi, înainte de memorialul lui Moore.

— Ştiu, este de acord ea, surâzând drăgălaş.

Apoi devine serioasă, privindu-mă drept în ochi.

— Dar trebuie să ştiu un lucru. Tu ai face asta pentru mine? Dacă m-aş

confrunta cu aşa ceva, ai face tot posibilul să mă ajuţi?

Mă uit la ea cât pot de lung, ca să simtă cum mi se topesc ochii într-ai ei.

— Când toate acestea se vor termina, o să-ţi scriu o poezie care să-ţi spună tot ce-aş face pentru tine, pe lumea asta. Dar deocamdată îţi voi spune că aş ridica întreaga

C0NrfȩBfl
8H

planetă pe
spinare şi aş
purta-o în jurul
soarelui, dacă
doar mi-ai şopti
tu s-o fac.

îmi dau seama,
după felul în care
i se îmbunează
ochii, că mă
crede. Vreau s-o
sărut chiar acolo,
chiar şi în timp ce
transpir şi simt că
e posibil să-mi
curgă sânge din
nas, dar apar
Ramón şi ceilalţi,
toţi cu şepci pe

cap şi cu glugile ridicate.

Suntem, cu siguranţă, deghizaţi.

— Deci, spune Keyana. Avem câteva opţiuni. Avem uniforme Promise, desigur. Luis, tu, dacă intri, cred că ar trebui să optezi pentru asta. Magda, îţi recomand să porţi rochie. Eu o să-mi pun uniforma de la Mercy, dacă

sunteţi de acord. Ideea este că, în esenţă, nu vrem să se poată face asocieri între cine suntem şi de unde venim. Doar în cazul în care chiar nu putem evita anumite priviri. Luis, tu eşti un fel de excepţie. Pentru tine ar trebui să pară că e doar o zi oarecare, înţelegi?

— Deci cum? întreabă

Trey, ridicând o sprânceană. Ar trebui să mă îmbrac ca un majordom sau aşa ceva? Aşa cum se face în filme?

— Nu tocmai.

Ea râde şi mă trece un fior la auzul acelui sunet cald.

— Pentru tine, J.B. şi Ramón, am împrumutat haine de la tatăl şi fratele meu. Cred

C0NrƒÂ8fl
8H

că e mai bine dacă oamenii vă văd ca membri ai comunităţii, care au venit să aducă un omagiu. E chiar şi mai bine dacă vă văd în costum şi presupun că sunteţi persoane mature.

— Nimeni n-o să creadă că Ramón e un om matur, îşi tachinează Luis prietenul, împungându-l.

— Şi, ah, nu vreau să fiu nesuferit, dar cred că niciunul dintre aceste costume nu mi se va potrivi, spun eu, privind pungile cu haine.

Ea îmi zâmbeşte şi ridică una dintre ele.

— Frumoasă încercare, rosteşte. Dar tatăl meu are un metru nouăzeci şi cinci

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

înălţime. Sper că nu ai nimic împotriva costumelor slim fit.

— Voi fi acolo, în miezul lucrurilor, arătând ca un mare şmecher, mormăi eu.

— Bun. Ăsta-i scopul deghizărilor. Ca oamenii să creadă că sunteţi altceva decât sunteţi în realitate.

Cu toţii ne schimbăm, pe rând, ascunşi după tomberoanele de pe aleea din spatele magazinului lui Rocky. Probabil, o chestie mult mai inofensivă decât ceea ce se întâmplă, de obicei, aici.

Keyana arată foarte drăgălaş în uniforma Mercy, dar nimic nu-i stă mai bine decât

C0NrƒŽ8fl
8H

pantalonii ei obişnuiţi, strâmţi, cămaşa supradimensionată şi cerceii rotunzi. Are propriul stil şi asta îmi place la ea.

— Eşti sigur că Omar vine astăzi? mă întreabă Trey, odată ce ne schimbăm cu toţii.

Magda stă acolo, într-o rochie înflorată, care-i este

prea mare.

— A spus că tocmai a făcut ultimele pregătiri, zice Ramon.

— Ar fi bine să nu se retragă în ultimul moment. Mi-aş dori să nu fie nevoie să riscăm să avem probleme astăzi, spune Trey.

— Nu ştiu, omule. Adică, teoretic vorbind, nu ni s-ar fi

C0NrƒŽ8fl
8H

interzis să intrăm pe teritoriul şcolii. Suntem doar suspendaţi. Memorialul este deschis publicului, răspunde Ramon.

— Dar atunci de ce ne deghizăm?

— Doar o măsură de precauţie, spune Keyana. Pentru a nu atrage atenţia inutil! Hai să ne concentrăm la

misiunea noastră. S-ar putea ca astăzi reputaţia voastră să fie reabilitată.

îmi verific telefonul şi văd că e 11:45; decidem că a venit momentul. N-am avut emoţii, până acum.

— Sper să n-am probleme pentru că lipsesc de la

şcoală, mormăie

Magda.

— Da, şi eu

la fel, spune Luis.

Keyana are o reacţie

întârziată.

— Stai,
Luis, tu de ce-ai
lipsit de la şcoală?
Ne ducem la
şcoala ta. Puteai
să mergi la
şcoală, în clasa ta,
şi să ne vedem

acolo.

Clipeşte spre ea, apoi ridică din umeri.

— Doar pentru că nu voiam să ratez nimic.

Râdem cu toţii. Doamne, ce zi! Apoi Ramón se uită la mine.

— Eşti sigur

că uşa aia de la subsol va fi deschisă?

— Am deschis-o când Keyana şi cu mine am spart dulapul lui Omar, spun eu.

— Da, dar probabil s-au asigurat că este închisă, până acum,

zice Ramón.

— Aşa ai

putea crede,

spune Trey. îşi

ridică telefonul.
— Dar
băiatul meu,
Brandon, a
verificat în
dimineaţa asta, şi
e încă descuiată.

— Bine,
aşa că vom intra
cu toţii prin uşa

de la subsol şi apoi ne vom despărţi, spune Keyana.

Se întoarce spre mine cu ochii mari.

— Dar fiţi atenţi. Dacă vi se pare riscant sau e cineva care ne urmăreşte sau orice altceva... o ştergem. Bine? Nu intraţi dacă este de rău. Pentru că poate nici măcar nu merită. Ne putem

întâlni după aceea
şi...

O sărut pe buze,
în faţa tuturor.
Până acum am
aflat cum
reacţionează.
Uneori este
tulburată şi
trebuie oprită
înainte să devină
prea agitată. Dar
îmi zâmbeşte.

— Am
înţeles, spun.

— Ai înţeles,
acceptă ea.

— Toţi am

C0NrƒÂ8fl
8H

înţeles, repetă Trey, ca şi cum ar fi un meci de baschet, iar Luis preia şi el refrenul. Râdem cu toţii. Le-am auzit la meciuri. De data asta însă, nimeni nu spune promit. Ne-am lămurit până acum câţi bani face sloganul ăsta.

* * *

Ne strecurăm în tăcere, prin uşa de la subsol şi imediat plecăm cu toţii în direcţii diferite. Mă gândesc încontinuu la ce are Omar pentru noi. Astăzi, totul trebuie să meargă bine. Dar nici nu vreau să-mi fac speranţe.

Pot auzi sunetele îndepărtate ale mulţimii care se mişcă prin şcoală – este atmosfera

unei zile de meci, când în sălile de la Promise ai voie să vorbeşti, să râzi. Nedreptatea mă loveşte brusc. De ce trebuie să fie aşa? Nu sunt un tip rău. Niciunul dintre noi nu este. Deci de ce trebuie să petrecem toată ziua fără să zâmbim?

Chiar dacă numele meu va fi exonerat, nu cred că vreau să mă

mai întorc
vreodată în acest
loc. E ca şi cum ai
fi la închisoare.
Care mai e
diferenţa, în acest
punct?

Parcurg, singur,
drumul pe hol şi
mă inundă toate
amintirile despre
ziua aceea. Cer
permisiunea să
merg la baie,
neştiind nici
măcar dacă voi fi
lăsat să merg să
fac pipi. în ciuda
permisiunii, Hicks

C0NrƒÂ8fl
8H

m-a oprit şi m-a interogat. Merg până la baie, încercând să am un moment în care nu sunt privit de profesori, care abia aşteaptă să depăşesc linia cu un milimetru.

Nu mi-am dat seama până acum, dar în ultimele zile, după crimă, fiind în afara şcolii şi sub supraveghere constantă, m-am

simţit totuşi mai
relaxat decât îmi
amintesc să fi fost
vreodată de când
învăţ la Promise.
Acest lucru nu
are cum să fie
firesc, frate. Pur
şi simplu n-are
cum.

Şi, de acum înainte,
nici nu va mai fi.

CAPITOLUL 26

Se apropie spectacolul

TREY

Mi se pare ciudat să fiu din nou în sală, mai ales că port costum în loc să fiu în echipamentul de sport. Singurul lucru la care mă pot gândi este meciul pe care nu l-am putut juca, pentru că Moore m-a silit să lipsesc... cel care

mi-ar fi deschis calea spre baschetul de colegiu.

Pe măsură ce mă mişc prin mulţime, privind şirurile de scaune pe care le-au aliniat pe podeaua sălii de sport, nu pot să nu trăiesc, din nou, sentimentele acelea – furia, dezamăgirea, stânjeneala.

Nu-i normal ca o

C0NrfȻ8fl
8H

persoană să
poată avea
atât de mult
control
asupra
viitorului
altui om.

Aleg un loc în
marea de scaune,
privind în sus spre
scena unde stau
aliniaţi decanul
Hicks, domnul
Ennis şi alţi
bogătaşi. Trupul îmi
este inundat de
furie, văzându-i
acolo sus, arătând

toţi ca scoşi din cutie, celebraţi, în timp ce eu sunt suspectat de crimă.

Respir adânc şi încerc să rămân concentrat. Eu, Ramón şi ceilalţi am intrat cu toţii separat, îndepărtându-ne unii de ceilalţi, prin mulţime. Nimeni nu ne observă. Cel puţin, nu din câte îmi dau eu seama. Este prima oară când sunt în propria mea şcoală şi nu

simt că merg pe coji de ouă. Ceea ce e caraghios, pentru că, literalmente, am intrat aici pe furiș! La ora 12:00, Hicks se ridică nerăbdător de pe scaun şi se îndreaptă spre pupitru. în spatele lui, ecranul uriaş al proiectorului se ondulează, iar când salută publicul, se aşterne liniştea.

— Este minunat să văd aici, atât de multe persoane venite pentru a

celebra viaţa colegului şi – cu adevărat – bunului meu prieten Kenneth Moore. Toată lumea prezentă cunoaşte impactul pe care el l-a avut asupra fiecărei încăperi în care a intrat şi îmi creşte inima să văd o sală atât de mare plină, ceea ce dovedeşte acest impact. Cu siguranţă suntem cu toţii aici din

C0NrƒÂ8fl
8H

respect pentru tot ce a realizat el...

Am fost la multe ale naibii de înmormântări şi mereu trebuie să mă străduiesc să rămân treaz. Nu pentru că mă plictisesc, ci pentru că totul mi se pare total nesincer.

Unii se simt stânjeniţi când oamenii care urcă acolo pe podium plâng şi le curg

mucii, dar eu prefer asta, sincer, chiar dacă nu simt prea multe pentru persoana care a murit. Fiindcă îţi poţi da seama că acele reacţii sunt autentice.

Când Hicks îşi termină discursul sufocant, alţii se ridică şi spun poveşti despre domnul Moore. Toţi oamenii aliniaţi pe scenă,

C0NrƒÂ8fl
8H

în costume şi
pantofi
strălucitori, sunt
acolo pentru a
vorbi în memoria
lui. Dar nimeni nu
plânge şi toate
poveştile au
acelaşi ton:
minunatul
Kenneth Moore.
Sau: poate că nu
am fost
întotdeauna de
acord cu el, dar
nu pot nega că...!

Dintr-odată, nu
mai vreau decât

să plec de-aici. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să trec pe lângă mizeria aia uriaşă, portretul directorului Moore, atârnat în hol. Nu există niciun motiv pentru care tabloul trebuia să fie atât de mare. Din ce în ce mai mult, totul pare ca o grămadă de egouri care înoată într-un acvariu cu rechini.

C0NrƒÂ8fl
8H

Domnul Ennis ia microfonul în continuare. E îmbrăcat ca întotdeauna. Am văzut-o şi pe soţia lui, undeva în mulţime – extravagant înţolită, în costum taior cu pantaloni, de parcă ar candida pentru preşedinţie, sau de parcă el ar candida.

— Vreau doar să fiu ecoul

cuvintelor pe care
toată lumea le-a
spus până acum,
tună el în
microfon. Promise
este un loc special
şi totul se
datorează lui
Kenneth Moore.

Arunc o privire
prin sala de sport,
întrebându-mă,
pentru prima
dată, dacă restul
elevilor gândesc la
fel ca mine – că
da, Promise este
un loc special

C0NrƒŽ8fl
8H

datorită lui Moore... un nenorocit de loc special. Prind privirea lui Ramón şi pe faţa lui e gravată o încruntare adâncă.

— Am vrut să profit de această ocazie pentru a anunţa o schimbare majoră la Promise, în timp ce celebrăm viaţa acestui om – plecat dintre noi. Această şcoală va

fi redenumită, oficial, Kenneth Moore Promise Preparatory. Ni s-a părut potrivit ca, dacă directorul Moore nu mai este, fizic, alături de noi, şcoala să-i poarte numele, pentru ca noi să avem mereu, în inimile noastre, promisiunea misiunii sale.

El continuă să vorbească, dar eu stau acolo, simţind un fel de

C0Nrfȩ8fl
8H

gol în suflet după
acest anunţ.
Şcoala va fi
denumită după
Moore? Adică, ce
mare lucru? E
doar un nume. E
doar o şcoală. Dar
pe măsură ce-i
ascult pe toţi cei
din jur aplaudând
şi îi privesc dând
din cap, îmi vine
în minte un gând,
ca o povară grea:
nu-i drept.

Chiar nu e corect.

Par ca un copil

mic care face
istericale pentru
că a fost eliminat
din joc sau cam
aşa ceva. Dar nu-i
corect. Tipul care
ne-a făcut pe toţi
atât de nefericiţi
şi s-a plimbat prin
locul ăsta,
proţăpindu-se în
faţa elevilor şi
urlând şi mirosind
a alcool... tipul
acela ajunge să
treacă în viaţa de
apoi, cu toată
lumea spunând
aceste poveşti

C0NrƒŽ8fl
8H

absurde despre el
şi punându-i
numele pe
clădire?

Şi cu noi cum
rămâne? Cu mine,
cu J.B., cu Ramon?
Poveştile care se
spun despre noi
nu vor fi niciodată
gravate cu litere
de aur.

Oftez atât de
adânc, încât
femeia de lângă
mine se întoarce
să mă privească.
Aplauzele se sting,

iar acum Hicks s-a întors la microfon. Cât timp mai vor să se audă vorbind?

— Acum îmi face plăcere să anunţ vorbitorii din rândurile elevilor, spune Hicks, care au vrut să împărtăşească adunării câteva ultime cuvinte pentru iubitul lor lider...

Înima îmi bate repede în timp ce mă uit prin mulţime, căutându-l pe Omar. Unde este? Acest plan nu va funcţiona fără el. Aveam senzaţia că va renunţa, deşi speram că va fi altfel.
Apoi, imediat ce dau să trimit un mesaj echipei pentru a anula misiunea, îl observ stând chiar în spatele scenei,

cocoţat acolo ca o
pasăre subţiratică.
Are un mod de a
dispărea pur şi
simplu pe scaun
sau în mulţime.
Cumva se face
singur
inobservabil.
Parcă se topeşte
chiar sub ochii tăi.
Dar acum îl văd şi
el se uită la mine.
Dăm din cap unul
spre celălalt.

A venit momentul să
facem spectacol.

CAPITOLUL 27

C0NrfȻ8fl
8H

Marele final

RAMÓN

Cineva trebuie să mă fi observat. Şi, după aceea, valul nu va mai putea fi oprit. Băieţii de la Promise sunt maeştri la trimiterea de mesaje fără a fi remarcaţi şi ştiu

că vorbele se
răspândesc
repede – Ei sunt
aici. Nu sunt doar
elevi. Se dau
ghionturi
invizibile, cu
degete arătătoare
ridicate în tăcere.
Ei sunt aici. Cei
trei băieţi despre
care se crede că
au făcut-o.
Criminalii sunt în
mijlocul nostru –
sau cel puţin unul
dintre ei.

încerc să le ignor
pe toate. Ţin ochii

C0NrfȻ8fl
8H

aţintiţi asupra scenei, unde m-am uitat în tot acest timp. Totul arată ca un fel de mascaradă.

Mă gândesc să mă ridic şi să plec când Trey trimite un mesaj grupului:

Aproape am terminat, marele final se apropie.

Brusc, îmi simt scaunul ca pe un

fel de lavă
fierbinte,
amestecându-mă
cu el, incapabil să
mă mişc.

Nu e ca şi cum am
încălca vreo lege.
Poliţiştii nu ne-au
interzis să intrăm
în această clădire.
Dar cu mulţimea
de-aici care
plânge un bărbat
de a cărui ucidere
suntem
suspectaţi,
lucrurile ar putea
deveni foarte
repede

C0NrƒŽ8fl
8H

stânjenitoare.

Trey nu mai scrie nimic şi mi-e teamă să mă uit spre el. Simt mulţi ochi aţintiţi asupra mea, târându-se ca nişte gândaci. Mi-e şi frică de ce trebuie să simtă Trey, ştiind că el e cel care a adus arma în şcoală. Dintre noi toţi, el pare cel mai vinovat.
Becca este pe scenă, ţinând un

discurs despre cât de inspirată a fost ea de Moore în timpul vieţii sale şi despre faptul că, datorită lui, ea va ajunge, de asemenea, director. Pfff, desigur că va ajunge. Simt că mă număr printre elevii de felul celor pe care ea crede că îi va salva.

— Cine ştie, spune Becca cu acel

zâmbet pe care-l are întotdeauna când se ştie privită, poate într-o zi voi fi director chiar la Promise!

Pentru prima dată, la tot acest spectacol de clovni, aud un cuplu chicotind, în public. Unul dintre ei este Antonio, de la ora de engleză ca limbă secundară – i-aş recunoaşte, oriunde, râsul

şuierat, nazal. Mă face să vreau să râd şi eu, şi la fel şi expresia de pe chipul lui Hicks. Nu se poate răsti la noi aici, aşa cum ar fi făcut-o în timpul zilei de şcoală. Aici există camere de la canalele de ştiri, pentru numele lui Dumnezeu! Dar scanează publicul cu o privire ucigătoare, în care se citeşte promisiunea

C0NrfȻ8fl
8H

consecinţelor
mâniei lui.

Un alt mesaj vine de
la Trey:

Aveţi grijă, oameni
buni. Vine domnul
Reggie.

Cum era de
aşteptat, domnul
Reggie se mută
din faţa sălii de
sport în spate,
cercetând
scaunele din

priviri. Trebuie să fi aflat că suntem aici. Plec capul şi ştiu că şi ceilalţi fac la fel... Cu coada ochiului, îl văd concentrându-se asupra lui Trey. Mi se pare normal – Trey este întotdeauna acela de care oamenii îşi amintesc ca fiind „copilul-problemă”, doar pentru că face mereu pe bufonul. Mi-i imaginez folosind asta

C0NrƒŽ8fl
8H

împotriva lui, în instanţă, şi mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cât despre ultimul nostru elev care va vorbi... spune Hicks şi asta îl opreşte pe domnul Reggie din traiectoria lui.

Acesta se strecoară pe lângă peretele sălii de sport, uitându-se în spatele publicului. Trey

are faţa întoarsă
către mine, exact
în unghiul potrivit
pentru a rămâne
nevăzut de
agentul de pază.
îmi dau seama că
domnul Reggie
este frustrat – nu
intenţionează să
întrerupă
comemorarea
făcând o scenă ca
apoi să se
demonstreze că
era, de fapt, vorba
de alt tip. Ştiu că
îl derutează
costumaţia şi

C0NrƒÂ8fl
8H

pentru asta îi mulţumesc în gând Keyanei.

— îmi face plăcere să-l anunţ pe Omar Rosario, un elev muncitor şi, de asemenea, fotograful şi video graful amator de la Promise. Aţi putut observa clipurile video şi fotografiile făcute de el, pe toate monitoarele şcolii noastre – dacă aţi făcut-o, atunci aţi văzut munca

minunată a
acestui tânăr!
Trebuie să-i
mulţumim pentru
videoclipül de
astăzi, care
onorează viaţa
directorului
Moore. L-am
văzut eu însumi
şi, credeţi-mă,
veţi plânge cu
toţii.

îl invită pe Omar
la pupitru cu o
mişcare a braţului
şi, pentru prima
dată, toţi elevii îl
văd cu adevărat

pe acest puşti.

Eu l-am văzut de o mie de ori, desigur, aproape întotdeauna la birouri. De fiecare dată când am fost trimis în detenţie, Omar era acela care-mi dădea fişa semnată, în birou. Mormăind mereu un răspuns când îi mulţumesc, nu vorbeşte niciodată mai mult decât e absolut necesar. A fost cu mine la cursul de engleză

ca limbă
secundară, timp
de un an, dar a
trecut repede mai
departe. N-am
ştiut niciodată
dacă ar fi trebuit
să fie acolo de la
bun început sau
nu – dacă a fost
trimis acolo de
Moore pentru că
vorbeşte spaniola
sau dacă, de fapt,
a învăţat engleza
foarte repede.
Cine ştie?

Omar e de obicei
un mister, dar

astăzi se apropie de microfon, înalt şi drept, cu umerii foarte puţin aduşi. Mâinile lui subţiri apucă microfonul, ajustându-l pentru a ajunge cu gura la el.

— Bună ziua tuturor, rosteşte el către sala de sport.

Nu mormăie. Vocea lui este blândă, dar clară.

— Numele meu este Omar Rosario şi aş dori să-i mulţumesc

directorului Hicks pentru prezentarea mea, precum şi pentru oportunităţile pe care el şi Promise mi le-au oferit, permiţându-mi să-mi explorez interesul pentru fotografie şi filmare în timp ce învăţam pentru absolvire. Sper că toată lumea de aici se va bucura de film şi îmi pare rău că a ieşit puţin cam lung.

C0NrƒÂ8fl
8H

A fost foarte
dificil să aleg
scenele pe care să
le includ şi cele
pe care să le
elimin.

Luminile se sting
la semnal, iar
când mă uit la
Trey văd că nu
mai trebuie să-şi
ascundă faţa de
domnul Reggie –
pentru că se face
întuneric şi
pentru că, oricum,
agentul de pază
nu se mai uită

spre el. Toată lumea priveşte în sus, spre marele ecran strălucitor. Omar s-a întors la locul lui de pe scenă şi se uită politicos în jos, la mâinile lui, în timp ce videoclipül porneşte.

începe cu Promise aşa cum arăta iniţial – destul de asemănător cu cel din prezent, dar puţin mai nou,

C0NrƒÂ8fl
8H

cumva mai strălucitor. Apoi sunt mai multe postere: cluburi, organizaţii şi alte chestii. Şi Moore, mergând pe hol zâmbind, cu părul mai puţin cărunt şi costumul mult mai puţin şic. Cineva trebuie să fi avut filmarea asta pe un telefon vechi, fără rezoluţie, căci imaginea nu este prea clară. Dar el este. Şi, sincer să

fiu, pe atunci ar fi
putut să îmi placă.

Doamna Hali
merge lângă el,
radiind. Sunt
chiar momente cu
el intrând în sălile
de clasă şi
purtându-se
oarecum simpatic.
Băieţii sunt
nemişcaţi,
îmbrăcaţi în
uniforme
apretate, dar
feţele lor nu sunt
la fel de
încremenite ca

C0NrƒÂ8fl
8H

mai târziu...
Oamenii par un
pic mai relaxaţi,
sunt şi imagini cu
ei vorbind pe hol.
Observ cu o
tresărire că nu
exista nicio linie
albastră pe podea.
Când a fost
introdusă? Auzi
oameni râzând şi
nu auzi bip bip
bip-ul
nesfârşitelor
puncte minus.

Pe măsură ce
filmul se

derulează, se
poate observa
evoluţia Promise
într-un interval de
timp anume.
Elevii cresc,
zâmbetele sunt
din ce în ce mai
rare, holurile sunt
mai puţin pline de
elevi şi postere.
Pereţii par să
devină mai gri. E
o perioadă
dinaintea sosirii
lui Hicks şi apoi
deodată el este
acolo – imagini
sobre cu cei doi

C0NrƒŽ8fl
8H

bărbaţi mergând pe hol, adânciţi în conversaţie. Imagini cu ei aplecaţi peste documentele de pe masa de conferinţă, poziţionaţi aproape ca nişte arhitecţi asupra unor machete.

Ridic privirea către Hicks şi faţa lui e scăldată de emoţie. Prietenia lui cu Moore înfloreşte chiar aici, sub ochii

tuturor. Asta m-ar
întrista dacă n-aş
şti cum s-au
susţinut unul pe
celălalt, dar
niciodată pe noi.
Cum, câteodată,
părea că stau la
Moore în birou ca
să născocească
noi modalităţi de
a ne transforma în
nişte oameni rigizi
şi tăcuţi.
Ennis apare în unele
dintre aceste
imagini şi zâmbeşte
larg, de fiecare dată
când se arată pe

C0NrƒŽ8fl
8H

ecran. Omar e un regizor genial. încep să observ felul în care niciodată un cadru cu Ennis nu ocupă prim-planul. E mereu în fundal, discutând sau privind în jur zâmbitor. Pentru că ăsta este el la Promise: tipul din spatele... scenei, omul cu banii, tipul care-i şopteşte la ureche celui ce învârte roata. îmbătrâneşte şi el pe măsură ce filmul

continuă, o altă dovadă a talentului lui Omar: totul este cronologic şi nu este atât o istorie a carierei lui Moore, cât o istorie a şcolii Promise de la origini până în prezent.

Apoi sunt eu. Mă zăresc pe mine însumi în fundalul cantinei, zâmbind în timp ce dau cuiva o pupusa. M-a mai văzut cineva? Mi-e teamă să mă uit în jur. Cu ce scop a

C0NrƒŁ8fl
8H

inclus Omar imaginea aceea?

Apoi apare Moore pe hol şi arată ca în zilele premergătoare uciderii sale. Puţin dezordonat, în costumul lui elegant. Mergând ţeapăn pe hol. Este destul de puţin probabil – e departe de cameră —, dar îl auzi strigând la băieţi pe holuri. Mă uit la Hicks şi constat că se

încruntă.

Pe urmă este J.B.
– camera doar
trece pe lângă el,
ca şi cum s-ar fi
întâmplat să-l
prindă adâncit în
gânduri. îşi
închide dulapul,
apoi merge
liniştit pe culoar,
pe linia albastră.

Moore din nou –
trântind uşa
dulapului unui
tip, după ce
acesta şi-a luat
de-acolo cărţile.

Copilul tresare.
Se aud câteva
mormăieli
înăbuşite în
mulţime.

Apoi e Trey – trage
cu mingea de
baschet pentru un
coş de trei puncte,
în curte, râzând
prea tare, cu ochii
luminaţi de o glumă.
în imaginea aceea,
Moore nici măcar nu
apare. Ce face
Omar? Mă uit din
nou la scenă şi-l văd
pe Ennis aplecându-

se pentru a vorbi cu Hicks, care clatină din cap.

Apoi sala se umple de zgomot. Ziua meciului. Bannere. Culori. Strigăte, urale şi cântece. Holurile sunt pline de oameni. Aparatul de filmat trece peste ei ca o pasăre – ocolind diversele obstacole. Ai senzaţia că eşti într-o mulţime plină de energie şi entuziasm. Cadre din partea de sus a

tribunei, imortalizând sala, în ansamblu. Cadre de la intrare, surprinzând felul în care se mişcă rapid picioarele ambelor echipe, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.
Cadre de pe hol, cu bannere deasupra uşii sălii de sport pe care scrie „PROMITEM”.

Apoi camera se mişcă lin pe hol, înapoi, ca şi cum ne-

ar întoarce în timp.
La început lent,
apoi din ce în ce
mai repede,
toate dulapurile
se estompează.
Undeva, în
depărtare, încă
se aud strigătele
din sala de sport.

Zgomotul
scade treptat
în volum, apoi
creşte din
nou, nu cu
mai multe
glasuri
neclare, ci
doar cu două

voci ascuţite, în timp ce ecranul devine negru.

Dar sunetul continuă să se audă.

— Tot ce-ai avut de făcut a fost să mă bagi şi pe mine în combinaţie, Ken! Aş fi putut face asta mai clar? Te-am avertizat şi acum ne aflăm în situaţia asta!

— Ţi-am spus că nu o să se întâmple! în câte feluri e nevoie să ţi-o mai zic? Prima voce se umple brusc de ură, transformându-se în ceva violent.

— Crezi c-o să stau aici să te privesc cum mă excluzi din afacere? Am să mă descurc. Crezi că nu pot? Mă ocup de toate chestiile nenorocite pe care mi le pui în braţe.

— E nevoie de timp pentru a construi aşa ceva şi tu vrei să-ţi faci drum direct în vârf. Nu aşa

funcţionează
lucrurile. Şi dacă
te-ai fi gândit
dracului la
afaceri în loc să-
ţi bagi nasul
acolo unde nu-ţi
fierbe oala,
conversaţia asta
n-ar fi avut loc!
Deci, dacă eşti
supărat, nu e
decât vina ta.

Devin din ce în
ce mai furioşi,
iar unul dintre ei
ţipă mai tare, în
timp ce celălalt

încearcă să-l
liniştească. Ştiu
pe cine aud –
vocile lor sunt
clare ca lumina
zilei.

Hicks şi Moore.

— Crezi
că o să te las
aşa... să nu-mi
dai ce mi se
cuvine? Ştiind
ceea ce ştiu?
strigă Hicks.
— îţi zic că
n-ai nimic de spus
în această privinţă.

Urmează o pauză de
o clipă şi apoi se

aud câteva bufnituri şi zgomote.

— Hai, nemernicule, îndrăzneşte, ce mama dracului! se răsteşte Moore. îndrăzneşte numai!!

— Dă-mi partea mea!!! Ştiu că fondul Promise e doar puşculiţa ta personală, Kenny! Toţi acei

C0NrfȻ8fl
8H

bani de la Ennis ajung direct în buzunarul tău! Dă-mi ce mi se cuvine!!!

— Am spus NU!

Când se descarcă arma, toţi cei din sala de sport „Stanley Ennis” rămân cu răsuflarea tăiată. Wilson Hicks, decanul elevilor, acum director interimar, a fost înregistrat

ucigându-şi partenerul de fărădelegi, pe directorul Moore.

Abuela mea spune întotdeauna că mă pricep să citesc oamenii. E-mailul pe care l-am primit J.B., Trey şi eu a fost un fel de cadou. Furişat, spusese Hicks. Folosise acel cuvânt vorbind cu mine, înainte.

Filmul continuă să ruleze şi auzim cadavrul

C0NrƒÂ8fl
8H

directorului
Kenneth Moore
căzând pe podea.
Auzim foşnet în
jurul camerei,
mişcare, ca şi
cum cineva ar fi
încercat să
şteargă
amprentele
rămase în birou.
Şi apoi se aşterne
tăcerea.

Keyana Glenn

Pe scenă, Wilson

Hicks se luptă să pornească iar microfonul, pentru a opri prezentarea. E înnebunit. între timp, Omar Rosario stă calm pe scaun, cu mâinile încrucişate în poală.

în public, oamenii strigă. Unii sar la telefon pentru a suna la poliţie, dar nu e nevoie – poliţiştii sunt deja

C0NrfȻ8fl
8H

aici. I-am văzut când ne-am furişat înăuntru, alături de ceilalţi participanţi. La evenimente mari ca acesta, participă întotdeauna şi poliţia, iar astăzi nu este nimic diferit.

Nimeni nu ştie ce să facă şi nici eu nu ştiu. Stau doar pe scaun, dorindu-mi să fiu lângă J.B., care arată

exact ca în filmul lui Omar – serios, grijuliu, gânditor, chiar dacă toţi ceilalţi se agită.

— Toată lumea să rămână pe loc! strigă Hicks. Vom lămuri toate acestea. O să ne dăm seama ce s-a întâmplat aici. Un fel de glumă bolnavă... va fi dat afără...

Publicul pare încremenit.

Cu excepţia

C0NrƒŽ8fl
8H

băieţilor de la Promise.

Mai întâi este J.B. în timp ce Hicks strigă la toţi să stea aşezaţi şi să tacă, J.B. se ridică, încet, de pe scaunul său pliant. Nu-l poţi rata. La cei un metru nouăzeci ai lui, stând acolo în costumul tatălui meu, fără să facă nimic, cu braţele pe lângă el. Doar stă în picioare, uitându-se la

Hicks. Toată lumea îl vede, iar valul de şoapte se intensifică. Unele dintre ele nici nu mai sunt şoapte.

E nevinovat Acesta este J.B. Williamson. Este nevinovat.

Apoi e Trey. Se ridică şi el, cu costumul atârnându-i puţin la umeri.

Trey Jackson. Este şi el

aici. Trey n-a făcut asta.

Apoi Ramón.

C0NrƒÂ8fl
8H

Tremură în timp ce

stă în picioare – îl

pot vedea de-aici.

Ramón Zambrano. E

nevinovat. Toţi sunt

nevinovaţi.

Unul câte unul,
băieţii de la
Promise se ridică.
Nu spun nimic.
Dar, unul după
altul, rând pe
rând, ceilalţi elevi
se ridică şi ei în

picioare, până ce şi ultima uniformă din sala de gimnastică este sus, cu spatele drept, sfidătoare.

Şi, în sfârşit, Omar Rosario se ridică şi el de pe scaun.

RAPORT

OFICIAL AL

POLIŢIEI DC

DOSARUL DE

UCIDERE A

C0NrƒÂ8fl
8H

LUI KENNETH

MOORE

Înterogatoriile ulterioare şi colectarea atât a probelor fizice, cât şi a dovezilor balistice indică faptul că domnul Kenneth Moore, defunctul director de la Urban Promise Prep, a desfăşurat pe o perioadă de ani

buni fraude şi scheme de delapidare, care implicau sponsori şi fonduri politice. Stanley Ennis, Lindsay Ennis şi încă un membru al consiliului au fost şi ei implicaţi. Urmează investigaţii – detectivul Ash va urmări cazul Ennis cu o echipă alcătuită din trei persoane.

Dovezile incontestabile îl

C0NrƒÂ8fl
8H

indică pe Wilson Hicks, fostul decan al elevilor de la Urban Promise Prep, ca fiind responsabil de moartea lui Moore. Acuzaţiile includ omor, constrângere, şantaj, falsificarea probelor, înlăturarea şi manipularea probelor. Arma crimei a fost găsită în casa lui

Hicks. Pistolul purta amprentele acestuia.

Când a fost confruntat cu vocile de pe caseta înregistrată de elevul Omar Rosario, Hicks a recunoscut că a avut un conflict cu Moore în privinţa delapidării şi pentru a-l presa să împartă

C0NrfȻ8fl
8H

fondurile. Hicks pare dispus să ofere informaţii despre celelalte persoane implicate – ne vom consulta cu procurorul districtual asociat, pe măsură ce ancheta avansează.

Rapoartele de laborator au confirmat afirmaţia lui J.B. Williamson cum

că sângele de pe cămaşa sa era, de fapt, al lui – martorii relatează că lui Williamson i-a curs sânge din nas şi în sala de sport de la Promise Prep în ziua în care a fost difuzat documentarul lui Rosario.

Tutorele lui Trey Jackson, Terrance Jackson, confirmă faptul că arma este a lui şi că nu

C0Nrƒƒƒƒƒƒ¿8fl
8H

ştia că lipseşte – înregistrările indică şi că el nu a mai fost la un poligon de tragere de multe luni, susţinându-i afirmaţia cum că nu ar fi observat lipsa armei. Hicks recunoaşte că a găsit pistolul în baie, pe când făcea o inspecţie în căutarea mărfurilor de contrabandă. Nu se ştie exact cum a ajuns arma

acolo, dar se crede că ar fi putut fi furată de la domnul Jackson.

în ceea ce îl priveşte pe Ramón Zambrano, Hicks a susţinut iniţial că amprentele sale erau pe peria de păr a tânărului, găsită la locul crimei, pentru că o luase când a descoperit cadavrul. Dar,

C0NrƒŽ8fl
8H

după un interogatoriu suplimentar, Hicks a recunoscut că a furat peria din dulăpiorul şcolii şi a pus-o în biroul lui Moore.

Această investigaţie îi găseşte pe toţi cei trei băieţi de la Promise – J.B. Williamson, Trey Jackson şi Ramón Zambrano – nevinovaţi.

UN ARTICOL

SEMNAT DE

MARCUS WATTS,

REDACTOR-SET

La un an după uciderea directorului Kenneth Moore, eveniment care a zguduit comunitatea noastră strâns unită, Promise

Preparatory, acum proaspăt redenumită, este prosperă, sub conducerea directoarei Caria Hali. Un vizitator al acestei şcoli s-ar putea să n-o recunoască, dacă o compară cu felul în care arăta în urmă cu un an. Holurile sunt acum pline de zgomot şi de afişe anunţând evenimente şi organizaţii nou formate, inclusiv

acest ziar, care a câştigat deja un premiu pentru integritate şi excelenţă.

întâmplările de anul trecut au necesitat o reorganizare masivă, de la valori fundamentale şi regulament, până la personal. A mai rămas doar o mână din vechii profesori – directoarea Hali a fost meticuloasă, schimbând totul la Promise. Acum există un comitet al

C0NrfȻ8fl
8H

elevilor, precum şi şase consilieri pentru sănătate mintală, personal complet pentru orele de engleză ca limbă secundară şi o cameră senzorială pe care elevii o numesc Conacul Relaxării.

Comisia de cercetare condusă de elevi a constatat că acestea sunt măsurile pe care le necesită un mediu şcolar cu adevărat

de succes. Când cercetările lor descoperă că un nou efort ar putea servi mai bine elevilor de la Promise, comisia îl propune directoarei Hali, care se întâlneşte apoi cu comitetul elevilor. Acestea sunt doar câteva dintre noile adaosuri necesare la Promise, dar multe aspecte ale mandatului lui Moore au fost eliminate. Înclusiv

C0NrƒÂ8fl
8H

linia albastră.

în această zi, la un an după ce s-a demonstrat nevinovăţia celor trei elevi de la Promise care fuseseră acuzaţi de uciderea fostului director Moore, ziarul Promise Prep a considerat că este potrivit să amintească de destinele acestor tineri care, deşi nu mai sunt elevi aici, pentru că au

absolvit între timp,
poartă noua
moştenire a ceea ce
crede şi reprezintă
această şcoală.

Ramón Zambrano, fondatorul programului de voluntariat în bucătărie aici, la Promise – care rămâne unul dintre cele mai populare şi bine văzute proiecte din district – a primit o bursă completă pentru Şcoala de Artă Culinară din Sullivan, unde se pregăteşte pentru o carieră de bucătar.

Trey Jackson a fost numit cel mai bun marcator din district la absolvire şi acum joacă baschet la nivelul Dl, specializându-se în informatică.

Iar J.B. Williamson se află într-o călătorie de un an, cu iubita lui din perioada şcolii, Keyana Glenn. Au amânat făcultatea cu un an – ea, Dreptul; el, compoziţia muzicală – pentru a explora ţara împreună.

Viaţa fiecăruia dintre aceşti trei tineri îşi urmează propria cale, dar, oriunde merg, corpul elevilor de la Promise Prep îi aplaudă pentru curajul lor şi pentru că întruchipează principiile mottoului Promise, care s-ar putea să fie puţin diferit de cel auzit pe vremuri:

Suntem tinerii de la Promise Prep.

Suntem destinaţi măreţiei.

Meritǎm bucurie.

Suntem extraordinari.

Cerem de la lume ceea ce dăm lumii: respect, înţelepciune şi bunăvoinţă.

Suntem speranţa celuilalt.

Suntem responsabili pentru viitorul nostru. Noi suntem viitorul.

Promitem

Mulţumiri

Ca întotdeauna, în primul rând vreau să-i mulţumesc celui mai bun coechipier pe care l-aş fi putut avea, draga mea soţie. Tu eşti stânca mea! Mulţumesc frumoaselor mele fetiţe gemene, părinţilor mei, socrilor şi tuturor rudelor şi prietenilor pentru că m-au sprijinit în călătoria mea. Vă mulţumesc pentru că v-aţi dăruit mie, ca eu să mă pot dărui artei mele.

îţi mulţumesc, Brian Geffen, pentru că ai promovat Noi suntem băieţii de la Promise şi ai păstorit acest proces mai elegant decât orice astfel de acţiune asemănătoare văzută vreodată. Dăruirea ta a fost o inspiraţie.
Perspicacitatea şi capacitatea ta creativă au fost de nepreţuit şi n-aş fi putut spune această poveste fără tine.

Mulţumesc, Dhonielle Clayton, care a crezut suficient de mult în mine pentru a-mi oferi impulsul de care am avut mereu nevoie. îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit din înţelepciunea şi experienţa ta, cu atâta bunăvoinţă, şi că ai fost un mentor pentru atâtea voci din această industrie, îţi sunt recunoscător pentru totdeauna.

îţi mulţumesc, Joanna Volpe, că eşti ŞEFA care eşti! Mulţumesc pentru că m-ai susţinut şi că faci asta ori de câte ori am nevoie de tine. Şi mulţumesc membrilor echipelor de la New Leaf şi Cake Creative pentru sprijinul lor din culise, în special lui Jenniea Carter, Jordan Hill, Meredith Barnes, Shelly Romero, Clay Morrell şi Carlyn Greenwald.

Mulţumesc restului echipei de editare de la Macmillan –

Carina Licon, Ann Marie Wong, Jean Feiwel, Jennifer Besser, Rich Deas, Kat Kopit, Alexei Esikoff, Veronica Ambrose, Ryan Jenkins, Jennifer Edwards, Kristin Dulaney, Sam Smith şi Emma Jones. Multă, multă dragoste pentru personalul strălucit din publicitate şi marketing – Molly Ellis, Morgan Rath, Măriei Dawson, Melissa Zar, Katie Quinn, Naheid Shahsamand,
Mary Van Akin şi Kristen Luby. Şi mulţumiri speciale lui Ken Nwadiogbu, care a creat coperta noastră fenomenală.

Fără voi toţi, Noi suntem băieţii de la Promise n-ar fi văzut lumina tiparului. A fost implicată în ea o comunitate mare de oameni inteligenţi şi talentaţi, care cred în puterea de a povesti.

Şi, în sfârşit, dar nu în ultimul rând, vreau să mulţumesc tuturor elevilor cărora le-am predat vreodată, pe lângă care am trecut pe un hol sau pe care i-am antrenat în Liga Juniorilor. Voi toţi m-aţi inspirat în multe feluri şi mă străduiesc să vă întorc favoarea. Vreau să le mulţumesc celor tineri care citesc această carte astăzi – vouă, care puteţi fi orice vreţi să fiţi în această lume. Imaginaţia voastră este unul dintre cele mai mari atuuri de care dispuneţi; profitaţi de ea!

Cu multă dragoste, vă mulţumesc tuturor, Nick